

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ**

**ΤΜΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΩΝ ΑΓΑΘΩΝ**

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
«ΝΕΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ:
ΝΕΕΣ ΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ»**

**ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗΣ ΕΙΔΙΚΕΥΣΗΣ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ Χ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Α.Μ.: 1012201803039)**

**Θέμα: « Άουσβιτς-Μονάδα 731
Οι Μελανές Σελίδες της Ιστορίας και της Επιστήμης κατά τον Β' Παγκόσμιο
Πόλεμο (1939-1945): Ακραίες Μορφές Σκληρότητας και Μαζικής Βίας κατά της
Ανθρωπότητας»**

**Επιβλέπων Καθηγητής: Θανάσης Χρήστου
Συνεπιβλέπων Καθηγητής: Ιάκωβος Μιχαηλίδης
Συνεπιβλέπων Καθηγητής: Σωτήριος Ριζάς**

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 2021

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος	4
Εισαγωγή	6
Α΄ Κεφάλαιο	
Η Ιστορία Του Στρατοπέδου Συγκέντρωσης Του Άουσβιτς	9
Β΄ Κεφάλαιο	
Επιλογή Θυμάτων	11
Γ΄ Κεφάλαιο	
Καταγραφή Ονομάτων Και Ταυτοτήτων.....	13
Δ΄ Κεφάλαιο	
Μελέτη Των Πειραμάτων- Κρυμμένα Μυστικά.....	15
Ε΄ Κεφάλαιο	
Πειράματα Ως Εκμετάλλευση.....	17
Στ΄ Κεφάλαιο	
Ιατρική Έρευνα- Πειραματική Ώθηση.....	21
Ζ΄ Κεφάλαιο	
Άνθρωπος Και Θηρίο.....	24
Η΄ Κεφάλαιο	
Ναζιστική Ιατρική Έρευνα	27
Θ΄ Κεφάλαιο	
Από Την Ευγονική Στα Πειράματα.....	31
Ι΄ Κεφάλαιο	
Αναπαραγωγικά Πειράματα.....	34
Κ΄ Κεφάλαιο	
Έρευνα SS Και Ευνουχισμός Στρατοπέδων	37

Λ' Κεφάλαιο	
Ναζιστική Ψυχιατρική - Έρευνα «Ευθανασίας»	39
Μ' Κεφάλαιο	
Το Φάρμακο Των SS	46
Ν' Κεφάλαιο	
Προγονική Έρευνα	48
Ξ' Κεφάλαιο	
Μια «Νέα Γερμανική Θεραπεία»	50
Ο' Κεφάλαιο	
Συγκρίνοντας Θεραπείες Φυματίωσης.....	52
Π' Κεφάλαιο	
“Θεραπεία Των Ομοφυλοφίλων”	60
Ρ' Κεφάλαιο	
Λοιμώδεις Απειλές: 1942 Έως 1944 ΤΥΦΟΣ.....	63
Σ' Κεφάλαιο	
Τα Πειράματα Της Ελονοσίας DACHAU	65
Τ' Κεφάλαιο	
Απ' Τη Δύση Στην Ανατολή: Μονάδα 731	66
Υ' Κεφάλαιο	
Εργαστάσια Θανάτου Ανθρώπινα Πειράματα: «Το Μυστικό Των Μυστικών»	70
Φ' Κεφάλαιο	
Η Αληθινή Πλευρά Του Ishii Και Ο Σκοπός.....	73

Χ' Κεφάλαιο

Πειραματικό Στάδιο	78
--------------------------	----

Ψ' Κεφάλαιο

Ο Ρόλος Των Αμερικάνων	81
Συμπεράσματα	107
Επίλογος	112
Βιβλιογραφία	113
Περίληψη	115

Πρόλογος

Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Αυτές οι τρεις καθοριστικές λέξεις προκαλούν ακόμη και σήμερα, πολλά ερωτήματα, οργή, πάθος, μνήμες και πολλά "γιατί". Οι σκοποί, προφανώς, όπως και σε κάθε πόλεμο, είναι πολλοί για κάθε ηγέτη με πολλές αρνητικές συνέπειες, παρά ευνοϊκές. Εκατομμύρια άνθρωποι θυσιάστηκαν στο βωμό του πολέμου, οικογένειες καταστράφηκαν, πόλεις χάθηκαν, ζωές σκορπίστηκαν στον αέρα, σαν το απόλυτο τίποτα. Με περισσότερους από 50 εκατομμύρια νεκρούς και ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές, ο Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος (1939-1945) έχει καταγραφεί στην Ιστορία, ως η πιο καταστροφική σύρραξη. Για τους επιζώντες αυτές οι μνήμες θα είναι για πάντα χαραγμένες, ειδικά, όταν όλες αυτές οι εικόνες διαδραματίστηκαν με τον πιο σκληρό τρόπο μπροστά στα ίδια τους τα μάτια. Και οι μετέπειτα γενιές, όμως, έχουν την ευκαιρία, μέσω οπτικοακουστικών μαρτυριών και ατελείωτης βιβλιογραφίας, να μπουν στην σκέψη όλων αυτών που έζησαν με βιαιότητα αυτήν την τεράστια αλλαγή του κόσμου παγκοσμίως.

Η ώρα της διπλωματικής εργασίας έφτασε και τα συναισθήματα είναι ανάμεικτα, μα συνάμα δημιουργικά. Η επιλογή του θέματος δεν είναι καθόλου τυχαία, διότι βρίσκεται στο ίδιο μήκος σχήματος με το θέμα της πτυχιακής μου εργασίας. Σε αυτήν την ξεχωριστή περίοδο έρευνας και εκτέλεσης ενός προσωπικού έργου, επιθυμώ να κάνω μία σύγκριση και μια αναφορά δύο σημαντικών στρατοπέδων συγκέντρωσης, τεράστιων σε μνήμη, με πλούσια ιστορικά γεγονότα, που έδρασαν καταλυτικά στην εξέλιξη της ανθρωπότητας και φυσικά, στη διαμόρφωση της παγκόσμιας Ιστορίας.

Συγκεκριμένα, στην παρούσα εργασία θέλω, να σταθώ ανάμεσα στον ιστορικό χώρο του Άουσβιτς και στη μονάδα βιολογικής και στρατιωτικής έρευνας, της γνωστής και ως Μονάδας 731, εστιάζοντας ιδιαίτερα στα αποτρόπαια, θανατηφόρα πειράματα σε ανθρώπους που συνέβησαν και στις δύο περιπτώσεις κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Σ' όλη μου τη ζωή αναζητούσα το ξεχωριστό και αυτό που δεν είναι ιδιαίτερα διαδεδομένο, ή αλλιώς, αυτό που είναι απόκρυφο και που δύσκολα θα ακουστεί σε θέματα συζήτησης ή ακόμα και μελέτης.

Γι' αυτό το λόγο, παίρνω αυτήν την πρωτοβουλία και με τη βοήθεια του διακεκριμένου καθηγητή, αλλά και μέντορα, καθηγητή Θανάση Χρήστου, όπως και

με τη γεμάτη σε πλούτο, ξενόγλωσση και ελληνική βιβλιογραφία, θα προσπαθήσω, να αποδώσω, όσο γίνεται, όλες τις πτυχές αυτών των δύο ιστορικών χώρων.

Προσωπικά, θα παραπέμψω το ιστορικό πλαίσιο σε Γερμανία και Ιαπωνία κατά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και στη συνέχεια θα γραφούν ομοιότητες και διαφορές, μαρτυρίες, αλλά και διαδικασίες των ανήκουστων πειραμάτων, τα οποία πραγματοποιήθηκαν σε Άουσβιτς και Μονάδα 731, που μέχρι και σήμερα, επικρατεί ένας διχασμός και θα τολμήσω να πω, μία ανακρίβεια, ανάμεσα σε ιστορικούς και μελετητές. Επίσης, ως συμπέρασμα, θα καταλήξω στο, αν όλες αυτές οι διαδικασίες και προσπάθειες βοήθησαν στην εξέλιξη της ιατρικής και, αν όντως κάποιες τεχνικές χρησιμοποιήθηκαν από τη νεότερη γενιά ιατρών για τη διάγνωση ή θεραπεία οποιασδήποτε ανωμαλίας του ανθρώπινου οργανισμού.

Ένας λόγος παραπάνω που εξιτάρει τη διάθεση και την επιθυμία, για να ασχοληθώ εκτενέστερα με αυτές τις πτυχές, διότι μας αφορούν σε πρώτο βαθμό, ώστε να δούμε μέχρι που μπορεί να φτάσει ο καταστροφικός νους μια ανθρώπινης οντότητας, που όπως βλέπουμε και από τις μαρτυρίες, μπορεί άνετα να προκαλέσει κακό στο συνάνθρωπό του.

Το ταξίδι, λοιπόν, ξεκινά.

Εισαγωγή

Στη σύγχρονη εποχή, η ιατρική επιστήμη και έρευνα έχει επιτύχει τρομερές ανακαλύψεις, και έχει σημειώσει τρομακτική πρόοδο στη θεραπεία, πρόληψη και αντιμετώπιση ποικίλων ασθενειών και ιατρικών προβλημάτων. Έτσι, δεδομένης της ασφάλειας και της απάντησης που προσφέρει σήμερα η επιστήμη σε κάθε σχεδόν ερώτημα, σπάνια αναρωτιέται κανείς το παρασκήνιο που κρύβεται πίσω από όλα αυτά τα σπουδαία βήματα, και το “κόστος” αυτής της εντυπωσιακής εξέλιξης. Οι περισσότεροι ίσως αγνοούν ότι δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις όπου η ιατρική επιστήμη δοκιμάστηκε και εξελίχθηκε πάνω στο ίδιο είδος το οποίο ήταν ταγμένη να υπηρετεί και να βοηθά – δηλαδή το ανθρώπινο είδος. Ξεκινώντας από ένα -κατά κοινή ομολογία- ιδιαίτερα μελανό σημείο της ανθρώπινης ιστορίας σε όλους τους τομείς, αυτό του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, τα “πειράματα” που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκειά του έχουν χαρακτηριστεί ιδιαίτερα βάνουσα, μέχρι και φρικιαστικά.

Όταν ο γιατρός του στρατοπέδου συγκέντρωσης Josef Mengele στάθηκε στη ράμπα στο Άουσβιτς, παρατηρούσε εξονυχιστικά τα τρένα των απελαθέντων. Επέλεξε αυτούς που είναι κατάλληλοι για καταναγκαστική εργασία, από τα παιδιά, τους ηλικιωμένους και άλλους φυλετικούς ανεπιθύμητους που στάλθηκαν για άμεση διάθεση στους θαλάμους αερίου. Αλλά ήταν επίσης πρόθυμος για μια άλλη ατζέντα - μια που ήταν ευκαιριακή και εκτιθέμενη - για να εξετάσει δίδυμα, νάνους και άλλους γενετικού ενδιαφέροντος, τους οποίους κράτησε πίσω για την έρευνά του. Τα ανθρώπινα πειράματα και άλλοι τύποι θανατηφόρων ερευνών που πραγματοποιήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και κλινικές θεωρούνται ευρέως ως εμβληματικά του Ολοκαυτώματος. Παρά τη φήμη των ιατρών στρατοπέδων συγκέντρωσης όπως ο Μένγκελε, παραμένουν αναπάντητα αρκετά βασικά ερωτήματα: ποιες ήταν οι πρακτικές και ο σκοπός των πειραμάτων, η έκταση και οι τοποθεσίες τους, είτε διατάχθηκαν από τις ναζιστικές αρχές είτε, αν οι επιστήμονες εκμεταλλεύτηκαν ευκαιριακά τα καθεστώτα δολοφονίας και τα αποθέματα αιχμαλώτων για τις δικές τους ατζέντες;

Το πιο σημαντικό, είναι απαραίτητο, να αντιμετωπιστεί η εντυπωσιακή παραμέληση που περιβάλλει τα άτομα που αποτέλεσαν αντικείμενο των πειραμάτων: πόσα θύματα υπήρχαν, ποια ήταν από την άποψη της θρησκευτικής και εθνικής τους ταυτότητας, της ηλικίας και του φύλου τους και ποια ήταν τα θύματα απαντήσεις; Η

υπόθεση γίνεται συχνά ότι χρειάστηκαν πειράματα να τοποθετηθούν μόνο σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και αναλήφθηκαν αποκλειστικά από γιατρούς SS, ενώ συμμετείχαν μια σειρά μέτρων δημόσιας υγείας, καθώς και διάφοροι τύποι στρατοπέδων και κλινικών, και συμμετείχαν γιατροί που δεν είχαν ούτε κατάταξη SS ούτε NSDAP.

Μόνο πολύ αργά (περίπου το 2000) οι αρχές αποζημίωσης προσπάθησαν, έστω και εν μέρει, να προσδιορίσουν την έκταση των πειραμάτων.

Στην αντίπερα όχθη της Ανατολής, που διεξήχθη μια μυστική έρευνα σε ανθρώπους στη Μαντζουρία και την Κίνα από Ιάπωνες επιστήμονες στην αναζήτηση βιώσιμων βιολογικών πολεμικών όπλων είναι ένα σημαντικό θέμα. Εξίσου σημαντική είναι η συζήτηση για την κάλυψη των Ηνωμένων Πολιτειών και τα κίνητρα για την κάλυψη αυτών των απάνθρωπων πρακτικών στη μεταπολεμική περίοδο. Το χρονικό πλαίσιο αυτής της μελέτης είναι περίπου το 1930–48, όταν οι δοκιμές εγκλήματος πολέμου του Τόκιο ολοκληρώθηκαν με κανέναν από αυτούς που δεν ήταν υπεύθυνοι για ανθρώπινα πειράματα να προσαχθούν στο δικαστήριο. Πρέπει να τονιστεί, ότι ήταν οι επιστήμονες που ξεκίνησαν το κίνημα για τη δημιουργία βιολογικών, χημικών και πυρηνικών όπλων. Ούτε ο στρατός ούτε οι πολιτικοί σε αυτές τις χώρες που υποστήριζαν την έρευνα σε αυτούς τους τομείς δεν θεώρησαν χορηγία τέτοιων έργων έως ότου προσεγγίστηκαν από τους κορυφαίους επιστήμονες του έθνους τους.

Στην Ιαπωνία, ο Ishii Shiro και οι συνάδελφοί του ερευνητές προώθησαν την ανάπτυξη βιολογικών πολεμικών όπλων, όχι των φανατικών μιλιταριστών που κυριάρχησαν στην κυβέρνηση τις δεκαετίες πριν τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο. Το πιο ενοχλητικό είναι το γεγονός ότι οι απόλυτες αποκαλύψεις των ιαπωνικών βιολογικών πολέμων στα μέσα έως τα τέλη της δεκαετίας του '40 δεν φοβήθηκαν τα άτομα που είχαν ενημερωθεί για αυτές τις εγκληματικές πράξεις. Αντ' αυτού, οι αποκαλύψεις πυροδότησαν την όρεξη επιστημόνων και στρατιωτικών σχεδιαστών μεταξύ των νικητών και των ηττημένων. Αντί να παρακινείται να εγκαταλείψει τέτοιες ενέργειες, η έρευνα με χρήση ακούσιων ή μη ενημερωμένων θεμάτων έχει πολλαπλασιαστεί τα τελευταία πενήντα χρόνια. Οι επιστήμονες μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες διενήργησαν τουλάχιστον αρκετές εκατοντάδες εξετάσεις σε ανθρώπους που δεν ενημερώθηκαν για τη φύση των πειραμάτων ή για τον κίνδυνο για την υγεία τους. Άλλα θέματα παραπληροφόρησαν ή εξαπατήθηκαν σχετικά με τους στόχους των πειραμάτων για τα οποία προσλήφθηκαν ως εθελοντές.

Τα αποτελέσματα αυτών των μαζικών μελετών αποκαλύπτονται σήμερα

απρόθυμα και αποσπασματικά.

Α' Κεφάλαιο

Η Ιστορία Του Στρατοπέδου Συγκέντρωσης Του Άουσβιτς

Η ιστορία της πόλης του Oswiecim (Άουσβιτς στα γερμανικά) χρονολογείται από τον 12ο αιώνα. Σήμερα, το Oswiecim είναι η τέταρτη μεγαλύτερη πόλη στην περιοχή της Μικρής Πολωνίας με περίπου 40.000 κατοίκους (η μεγαλύτερη πόλη σε αυτήν την περιοχή είναι η Κρακοβία - περίπου 758 χιλιάδες άτομα). Το πιο τραγικό κομμάτι στην ιστορία του Άουσβιτς είχε ξεκινήσει το 1939 όταν η πόλη έχει καταληφθεί από τους Γερμανούς Ναζί και έχει ενσωματωθεί στο Τρίτο Ράιχ. Ήταν επίσης μια εποχή που το πολωνικό όνομα Oswiecim έχει μεταφραστεί ξανά στη γερμανική έκδοση - Άουσβιτς. Επειδή είναι δύσκολο να προφερθεί για μη γερμανόφωνους επιτρέψτε μου να χρησιμοποιήσω πιο αγγλική λέξη «Auswitch». Ο κύριος λόγος για τον οποίο οι Γερμανοί Ναζί επέλεξαν το Άουσβιτς ως τοποθεσία για το μεγαλύτερο συγκρότημα στρατοπέδων συγκέντρωσης ήταν η σιδηροδρομική γραμμή που είχε συνδέσμους με όλες τις μεγάλες αναφορές στην Πολωνία καθώς και σε άλλες χώρες.

Το Oswiecim (Όσβιετσιμ) βρίσκεται πολύ κοντά στην Κρακοβία που κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχε πληθυσμό 65.000 Εβραίων. Επίσης, ήταν απαραίτητη η παρουσία φυσικών πρώτων υλών, όπως ο άνθρακας, ο ασβέστης.

Οι Ναζί σχεδίαζαν να χρησιμοποιήσουν δωρεάν μεταφορά, δωρεάν υλικά σειράς και δωρεάν εργασία για να παράγουν πράγματα που χρειάζονται για να διατηρηθεί η πολεμική μηχανή. Το πρώτο στρατόπεδο στο Άουσβιτς κατασκευάστηκε για πολωνικούς πολιτικούς κρατουμένους. Οι Γερμανοί Ναζί τους χρησιμοποίησαν ως ελεύθερη εργασία κυρίως σε ένα τεράστιο εργοστάσιο (I.G. Farbenindustrie) συνθετικής βενζίνης και καουτσούκ που χτίστηκε στην άλλη πλευρά του Oswiecim. Το πρώτο στρατόπεδο - KL Auschwitz I - ιδρύθηκε στην περιοχή των κενών Garizons του πολωνικού στρατού. Τα περισσότερα εγκαταλελειμμένα πολωνικά σπίτια είχαν δοθεί σε Ναζί στρατιώτες που πολύ συχνά έφερναν τις οικογένειές τους εκεί. Το Birkenau είναι ο τόπος της μεγαλύτερης μαζικής δολοφονίας στην ιστορία της ανθρωπότητας, όπου οι Γερμανοί Ναζί θανάτωσαν περίπου 1,5 εκατομμύρια ανθρώπινα όντα. Μετά την άφιξη, οι άνθρωποι υποβλήθηκαν σε επιλογή στις ράμπες εκφόρτωσης τρένου. Μέχρι το καλοκαίρι του

1944, η ράμπα εκφόρτωσης (η λεγόμενη ράμπα Juden) βρισκόταν στη μέση μεταξύ του Άουσβιτς και του Μπικενάου. Από το καλοκαίρι του 1944, τα τρένα κατευθύνθηκαν κατευθείαν στη νέα ράμπα εκφόρτωσης που βρίσκεται στη μέση του στρατοπέδου Birkenau. Συνήθως περίπου το 70% των νεοαφιχθέντων στέλνονταν κατευθείαν στους θαλάμους αερίων. Η μοίρα των νέων και ισχυρότερων ανθρώπων ήταν εξαντλητική εργασία σε απάνθρωπες συνθήκες. Οι Ναζί τους κράτησαν σε στρατώνες με σταθερή εμφάνιση. Μερικές φορές 400 άτομα χρειάστηκαν να κοιμηθούν σε ένα «κτίριο» σχεδιασμένο για 52 άλογα. Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που επιλέχθηκαν να εργαστούν συνήθως πέθαιναν μέσα σε λίγους μήνες ως αποτέλεσμα της εξάντλησης της εργασίας, της πείνας, της ψύξης, της βιαιότητας των φρουρών και των φρικτών ασθενειών.

Το Άουσβιτς απελευθερώθηκε στις 27 Ιανουαρίου 1945 από σοβιετικά στρατεύματα. Λίγο πριν οι Ρώσοι εισέλθουν στην περιοχή του Oswiecim, οι Ναζί κατάφεραν να ανατινάξουν τους θαλάμους αερίων και τα κρεματόρια του Άουσβιτς και του Μπικενάου. Επιβίωσαν στρατώνες και πολλές αποδείξεις φρικτών εγκλημάτων που διαπράχθηκαν εδώ. Το 1947, με απόφαση της Πολωνικής Κυβέρνησης, το στρατόπεδο συγκέντρωσης Άουσβιτς μετατράπηκε σε Μουσείο και το Μπικενάου σε Μνημείο για τον εορτασμό όλων εκείνων που υπέφεραν και πέθαναν εδώ.

Το 1978, το κρατικό Μουσείο Άουσβιτς Μπικενάου εγγράφηκε στη λίστα της Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO. Σήμερα το Άουσβιτς είναι ο πιο δημοφιλής τουριστικός προορισμός στην περιοχή της Κρακοβίας.¹ Άνθρωποι από όλο τον κόσμο έρχονται να μάθουν αυτό το πολύ θλιβερό μέρος της ανθρώπινης ιστορίας και να αποτίσουν φόρο τιμής σε όλα τα θύματα του Ολοκαυτώματος.

¹ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, London 2015, σ. 15

Β' Κεφάλαιο

Επιλογή Θυμάτων

Τα θύματα επιλέχθηκαν μεταξύ εκείνων που είχαν φτάσει πρόσφατα - καθώς ήταν καλύτερα θρεπτικοί και υγιέστεροι. Αυτό ήταν σημαντικό στο Άουσβιτς - Μπιρκενάου, δεδομένων των δολοφονικών συνθηκών. Τα θύματα του Ολλανδού, της Γαλλίας και της Ελλάδας του Clauberg επιλέχθηκαν κατά την άφιξη. Με αυτόν τον τρόπο, θα μπορούσαν να διατηρηθούν σε λογική υγεία για τις σοβαρές επεμβάσεις.

Οι αφίξεις στο Άουσβιτς δεν μπορούσαν να γνωρίζουν εάν ήταν καλύτερο να είσαι «Frau» παρά «Fraulein» ή αν το να είσαι δίδυμο μπορεί να είναι διαβατήριο για επιβίωση ή θάνατο. Οι κρατούμενοι είχαν ως μόνο αναγνωριστικό τους, αριθμούς πρωτοκόλλου. Τα ονόματα θα έλεγε κανείς, ότι ήταν σα να μην υπήρχαν. Αυτό συνέβη στα θύματα μετά την ακτινοβολία τους από τον Schumann, όταν κλήθηκαν για άλλη μια φορά. Ο επιστήμονας επέλεξε άμεσα, όπως συνέβη με τον Μένγκελε στη ράμπα του Άουσβιτς. Μερικές φορές ο Μένγκελε κλήθηκε από συνάδελφο ή φύλακα για να δει ένα δίδυμο ή νάνο. Οι SS χρειάζονταν μια ειδική ομάδα κρατουμένων. Ο Hoven στο Buchenwald χειρίστηκε τις διαδικασίες που αντιστοιχούν στους πολιτικούς εναντίον των εγκληματιών. Όπως έδειξε ο Hoven, οι αριθμοί κρατουμένων θα μπορούσαν να αλλάξουν. Ο βοηθός του Rascher, Neff, είπε ότι στο στρατόπεδο του Νταχάου επέλεξαν οι αρχές. Στο Ravensbrück οι αρχές του στρατοπέδου επέλεξαν, αλλά στη συνέχεια επιβεβαιώθηκε η καταλληλότητα του ατόμου από ερευνητές. Ο Eugen Haagen απέρριψε ακατάλληλα δείγματα, όταν έφτασαν στο Natzweiler από το Άουσβιτς.²

Ο ιστορικός Volker Roelcke υποστηρίζει την άποψη, ότι το ανθρώπινο πείραμα ήταν το “λογικό” βήμα στην ανάπτυξη από ένα μοντέλο ζώου σε μια κλινική εφαρμογή ρουτίνας σε χειρουργική στρατιωτική χειρουργική. Με αυτόν τον τρόπο είχαν σκοπό να καταστήσουν τις ιατρικές διαδικασίες ρουτίνας πιο αποτελεσματικές. Ο εθελοντισμός για ένα πείραμα συνεπάγεται σε τεράστιο κίνδυνο, επειδή ένα στρατόπεδο ήταν εγγενώς καταναγκαστικό και καταστροφικό. Η μητέρα της Eva Mozes ρώτησε, αν ήταν καλό να είσαι δίδυμος. Στην επιλογή του Άουσβιτς ως δίδυμο, σήμαινε αποφυγή ή αναβολή του θαλάμου αερίου. Αλλού, ένα πείραμα θα

² P. Weindling, ό.π., σ. 15

μπορούσε, να σημαίνει ανακούφιση από την καταναγκαστική εργασία. Ο Rascher τείνει, να μην σκοτώνει ερευνητικά άτομα που είχαν προσφερθεί εθελοντικά. Αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις, οι μετρητές πίεσης ή θερμοκρασίας δεν λειτουργούσαν και ο εθελοντής έχανε τη ζωή του. Εάν τα δίδυμα αρνούσαν να συνεργαστούν, θα τους χτυπούσαν ή θα τους στερούσαν τα τρόφιμα. Η εξαπάτηση ήταν, ότι ένα πείραμα δεν ήταν από μόνο του ισοδύναμο με οποιαδήποτε εργασιακή λεπτομέρεια. Η πραγματική εμπειρία παρέμεινε ζήτημα διαμάχης - με τον Beiglbock να υπερασπίζεται τις διαδικασίες του ως ιατρικά σωστές και ότι αντιμετώπισε τα ερευνητικά του θέματα με αξιοπρεπή τρόπο. Ομοίως προβληματικό είναι το αμυντικό επιχείρημα, ότι τα πειράματα έσωσαν ζωές στο Άουσβιτς. Για επιζώντα δίδυμα και νάνους στο Άουσβιτς, αυτό συνέβη - αν και όλοι προορίζονταν για θάνατο, όπως και οι τσιγγάνοι, οι γυναίκες και τα παιδιά. Ο Schumann μείωσε τις πιθανότητες ζωής για τα θύματα πειραματισμού με ακτινοβολία, τα οποία είχαν ήδη επιλεγεί για αποσπάσματα εργασίας. Οι γυναίκες υπέστησαν θάνατο και όντως πέθαναν από τις επεμβατικές παρεμβάσεις αφαίρεσης ωαρίων. Ο Clauberg δέχτηκε σίγουρα Έλληνες των οποίων οι μεταφορές τους ήταν απευθείας στους θαλάμους αερίου. Αλλά αυτό ήταν εις βάρος της γονιμότητάς τους, αφού σκοτώθηκαν τα παιδιά τους. Αν στη συνέχεια δεν ήταν κατάλληλα, έπρεπε να εκμεταλλευτούν τις πιθανότητές τους στο Birkenau, όπου τα ποσοστά επιβίωσης ήταν χαμηλά. Αυτό δεν είχε σκοπό την σωτηρία ζώων αλλά την εκμετάλλευσή τους. Το να μείνουν ζωντανοί ήταν πραγματικά δύσκολο.

Στα πειράματα που χρησιμοποιήθηκε φωσγένιο, η πρώτη ομάδα δεκαπέντε στρατιωτών ήταν εθελοντές. Όμως οι δοκιμές ήταν τόσο σοβαρές που δεν έφταναν άλλοι εθελοντές. Η εμπειρία ήταν τρομακτική: ο Fernand Labalue στο Νταχάου απέτρεψε άλλους από τον εθελοντισμό μετά την εμπειρία του από τη δεξαμενή κατάψυξης. Ο Σίλινγκ ισχυρίστηκε, ότι τα ερευνητικά του θέματα είχαν γενναιόδωρα ποσοστά, όπως διατέθηκαν σε σκληρούς εργάτες.

Όταν οι κρατούμενοι συνειδητοποίησαν, ότι οι προτροπές ήταν ελαφρές, όσον αφορά τη σωματική βλάβη ή το θάνατο που θα μπορούσε να προκύψει, οι επιδρομές και ο εξαναγκασμός έγιναν ο κανόνας.

Γ' Κεφάλαιο

Καταγραφή Ονομάτων Και Ταυτοτήτων

Τα περισσότερα αρχεία επιτρέπουν την αναφορά ονομάτων, όταν το άτομο πέθαινε. Σε μερικές περιπτώσεις, τα επιζώντα θύματα έχουν μιλήσει δημόσια για τις εμπειρίες τους με τη ρητή πρόθεση, να επιτρέψουν στον εαυτό τους να κατονομαστεί πλήρως.

Ορισμένα γερμανικά αρχεία έχουν επιβάλει εκτεταμένους περιορισμούς ανωνυμίας, ιδίως τα Γερμανικά Ομοσπονδιακά Αρχεία που απαιτούν πλήρη ανωνυμία, και καταστροφή σημειώσεων και ασφαλών καταχωρίσεων βάσης δεδομένων μετά την ολοκλήρωση της έρευνας. Επιπλέον, αυτά τα συνδεδεμένα αρχεία παρέχουν μοναδική επαλήθευση της ανάλυσης που παρουσιάζεται εδώ. Η ανωνυμία των θυμάτων συστηματικής βίας και δολοφονίας και οι πολλοί νεκροί για πάνω από πενήντα χρόνια εγείρουν σημαντικά ζητήματα.³

Τα ονόματα είναι απαραίτητα για την ανάλυση και τη μελέτη των πληροφοριών, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι δεν υπάρχει διπλή μέτρηση. Επίσης το να ονομάσουμε ένα θύμα είναι γιατί πρέπει να αποκαταστήσουμε την ταυτότητα του στην Ιστορία αλλά βοηθάει και ως ερευνητικό υλικό για το νούμερο των κρατουμένων του κάθε στρατοπέδου.⁵ Ομοίως, είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί δεν πρέπει να ονομάζονται θύματα εγκληματικών πράξεων βίας και δολοφονίας. Στο Ολοκαύτωμα, άλλα θύματα βασανίστηκαν και τραυματίστηκαν και άλλα θύματα δολοφονήθηκαν. Η διαμόρφωση μιας διοικητικής γραμμής που χαρακτηρίζει την πλειοψηφία των θυμάτων ως ιστορικά ασήμαντη, σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία περί αρχειοθέτησης, προκαλεί περαιτέρω «τραυματισμό» της υπόστασής τους. Τα θύματα της ναζιστικής ψυχιατρικής έρευνας εξακολουθούν να χαρακτηρίζονται συχνά από τα κενά τους ονόματα. Μερικά θύματα έχουν αφήσει θαρραλέες και ειλικρινείς μαρτυρίες σε διαθέσιμες στο κοινό πηγές κατά τη συνέντευξη του Shoah Foundation. Άλλοι επιλέγουν τη σιωπή. Τα στατιστικά στοιχεία των θυμάτων συγκεντρώνονται από άλλες κλειστές πηγές, και παρόλο που δεν μπορούν προς το παρόν να διατεθούν στο κοινό από άποψη ονομαστικών αρχείων,

³ L.M. —, S. K Dekel., *Children of the Flames: Dr. Josef Mengele and the Untold Story of the Twins of Auschwitz*, London 1992 σ. 36

παρέχουν μια βάση για επαλήθευση.

Δ' Κεφάλαιο

Μελέτη Των Πειραμάτων- Κρυμμένα Μυστικά

“Δύο φύλακες με ώθησαν σε ένα μπάνιο. 3 γιατροί και περίπου 10 μαθητές είχαν ήδη συγκεντρωθεί εκεί. Έπειτα από καρδιακή εξέταση, εγχύθηκα μερικά κόκκινα πράγματα και έβαλα σε μπανιέρα με θερμόμετρο. Άναψαν έναν αναπνευστήρα. Ήμουν καλυμμένος με νερό εκτός από το κεφάλι και τα χέρια. Δύο από τους γιατρούς πήραν τους καρπούς μου, ελέγχοντας τον σφυγμό μου και κάνοντας σημειώσεις. Δεν μπόρεσα να περιγράψω την αγωνία που ένιωθα ότι είμαι εντελώς ανίσχυρος στα χέρια των τόσο αδιάστακτων βασανιστηρίων στους οποίους η ζωή ενός τρώφιμου στρατοπέδου συγκέντρωσης σήμαινε λιγότερο από τίποτα. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι πριν χάσω τη συνείδησή μου ήταν ότι ένα ελαφρύ κάλυμμα πάγου άρχισε να εμφανίζεται στην επιφάνεια του νερού⁶.”

Ο Iwan Ageew, ένας κρατούμενος, υπέμεινε στα πειράματα παγωμένου νερού στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Νταχάου στις αρχές του 1943. Οι επιστήμονες-βασανιστές επικεντρώθηκαν στο πόσο καιρό θα μπορούσε να αντέξει. Για άλλους που επέζησαν, οι επιστήμονες εφαρμόσαν διαφορετικές διαδικασίες επαναθέρμανσης και τις αξιολογούσαν.

Οι επιζώντες έχουν μιλήσει και γράψει εύγλωττα τις εμπειρίες τους, ειδικά τη στιγμή που αποκαλύφθηκαν τα πειράματα κατάψυξης του Νταχάου σε έναν σοκαρισμένο διεθνή τύπο τον Νοέμβριο του 1945. Οι φοιτητές Ιατρικής ήταν θεατές - υπήρχαν μαθητές στο Νταχάου από την Ιατρική Ακαδημία SS στο Γκρατς, οι οποίοι στη συνέχεια έκαναν τη σταδιοδρομία τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε άλλες ικανότητες SS. Στην πραγματικότητα, το μπλοκ πειράματος του Νταχάου ήταν η προσέλκυση επισκεπτών για ναζί αξιωματούχους και ομάδες από αστυνομικά, εκπαιδευτικά και εκπαιδευτικά ιδρύματα. Νέοι ειδικευμένοι γιατροί βρήκαν ερευνητικό υλικό για τις διατριβές MD στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι διδακτορικές διατριβές ασχολήθηκαν με ευρύτερα ζητήματα, όπως η αναγκαστική στέρωση και η φυλετική παθολογία, καθώς και κλινικά πειράματα σχετικά με δόσεις ναρκωτικών και εμβόλια.

Ο Rascher είχε μια αιμοδιψή γεύση για «φρέσκα» δείγματα, όταν ερεύνησε

σχετικά με τη χαμηλή πίεση αέρα και ανατέθηκε σε ένα ερευνητικό θέμα στον θάλαμο πίεσης.

Ενώ τα περισσότερα πειράματα πραγματοποιήθηκαν σε σφραγισμένα δωμάτια και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, καταστίθηκε δυνατή από ακαδημαϊκούς, στρατιωτικούς και πολιτική υποστήριξη. Εδώ, ένα πυκνό σύνολο δομών εξουσίας του στρατού, των SS και των ακαδημαϊκών διαμόρφωσαν την έρευνα. Τα πειράματα έκαναν τους ευρύτερους ιατρικούς κύκλους να συμμετάσχουν στην έρευνα: οι ασθενείς και οι κρατούμενοι έγιναν πόροι αίματος και μερών του σώματος για έρευνα. Η αναγκαστική βύθιση στη δεξαμενή σιδήρου ήταν ένα διεστραμμένο βάπτισμα, καθώς τα θύματα βυθίστηκαν σε έναν κοσμικό κόσμο επιστημονικής εκμετάλλευσης του σώματός τους. Τα πειράματα ήταν μια μορφή επίθεσης που προκαλούσε αναπηρία, στειρότητα, ανικανότητα και θάνατο. Αλλά αυτή ήταν η βία σε ξεχωριστές, συστηματοποιημένες μορφές που θα μπορούσαν να καλυφθούν ως όφελος για την πολεμική προσπάθεια, την επιστήμη και τον αγώνα. Τα πειράματα δεν αντιπροσωπεύουν ούτε την τυχαία αιματοχυσία, ούτε τη σποραδική βία των φρουρών του στρατοπέδου και τις βάνουσες τιμωρίες. Ήταν πιο κοντά στα βασανιστήρια υπό ιατρική επίβλεψη, ή υποβλήθηκαν σε ιατρικές επιλογές που ήταν θέμα θανάτου ή θανάτου.

Τα πειράματα ήταν η υπολογιζόμενη επιστημονική κακία της βελόνας έγχυσης ή του νυστεριού και συνέταξαν σχολαστικά διαγράμματα πυρετού, και τα καταγεγραμμένα αποτελέσματα της δεξαμενής ψύξης και του θαλάμου πίεσης. Η εκτέλεσή τους σχεδιάστηκε, εξουσιοδοτήθηκε από διαχειριστές και χρηματοδοτικούς οργανισμούς, ή υποστηρίχθηκε από τον στρατό και τη βιομηχανία, ή από τις υπηρεσίες δημόσιας υγείας σε προσπάθειες πρόληψης λοιμώξεων και προώθησης παραγωγικής εργασίας βάσει καινοτόμων ερευνών.⁴

Ταυτόχρονα διακυβεύονται θεμελιώδη προβλήματα του ανθρώπινου μεταβολισμού. Οι επιστήμονες βυθίστηκαν στην έρευνα χωρίς όρια. Αν ήθελαν ένα μάτι, έναν όρχι, έναν εγκέφαλο ή έναν ολόκληρο σκελετό, ήταν εκεί για τη λήψη. Αν ήθελαν να αναπαράγουν την επιβίωση στη θάλασσα, μια πληγή από σφαίρες, μια επιδημία λοίμωξης, την πείνα ή τη δίψα - και πάλι, θα μπορούσαν. Οι δυνατότητες φαίνονταν απεριόριστες, και στο αποκορύφωμα του πολέμου, όσον αφορά τη χρηματοδότηση .

⁴ P. Weindling., *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 32

Ε' Κεφάλαιο

Πειράματα Ως Εκμετάλλευση

Καθώς ο ναζιστικός φυλετικός πόλεμος και η «Τελική Λύση του Εβραϊκού Προβλήματος» ξεδιπλώθηκαν, ιατροί και φυλετικοί εμπειρογνώμονες ‘‘παραμόνευαν’’ το αίμα, τα σώματα και τους εγκεφάλους των υποκειμένων πληθυσμών. Γερμανοί (και οι περιστασιακοί Βέλγοι, Δανικοί, Ολλανδοί, Σουδετένοι (δηλ. Τσεχοσλοβακικοί) Γερμανικοί, Βαλτικοί Γερμανοί και Ρουμάνοι Γερμανοί) ερευνητές εισέβαλαν στις ελάχιστες δομές του ανθρώπινου σώματος και συνέλεξαν πτώματα, έμβρυα, εγκέφαλους και μάτια και στραγγίστηκαν τεράστια αποθέματα αίματος. Οι επιστήμονες ξεκίνησαν να κατακτούν νέα σύνορα: μέτρησαν και διερεύνησαν τα εύθραυστα όρια μεταξύ συνείδησης και ασυνείδητου και της ζωής - υπό αντίξοες συνθήκες κρυολογήματος, πείνας και εξάντλησης, υψηλού πυρετού ή μολυσμένων πληγών - και της φυσιολογίας του θανάτου. και οριοθετήθηκαν τα όρια μεταξύ λογικής και «ανοησίας». Η έρευνα αφορούσε ελαττώματα ανάπτυξης, φυσιολογική απόδοση υπό σοβαρό άγχος, καταστροφή αναπαραγωγικών οργάνων, γενετική δυσπλασιών και ασθενειών και την καθαρή μορφή του σώματος, ιδίως το πώς το σχήμα και ο σκελετός του σώματος από τη μία φυλή θα διέφεραν από αυτόν του άλλου. Τα πειράματα ήταν επομένως μέρος ενός ευρύτερου μοτίβου εξαναγκασμένης έρευνας, που περιελάμβανε ανθρωπολογία, τεμαχισμό εγκεφάλου και ανάλυση σωματικών υγρών. Ο όρος «πείραμα» θα πρέπει να ερμηνευθεί εδώ υπό αυτήν την ευρύτερη έννοια.⁵

Τέτοια πειράματα βρισκόνταν στη δίνη των διοικητικών και πολιτικών δομών, των επιστημόνων και των θυμάτων. Ο Reichsführer-SS Heinrich Himmler χαιρόταν να σχεδιάσει νέα πειράματα σε θέματα, όπως η επιβίωση και η αναζωογόνηση των θυμάτων από στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σώματα λεηλατήθηκαν ως ερευνητικό υλικό: οι επιδέξιοι ιατροί επιστήμονες εξήγαγαν όρχεις , καταστράφηκαν μήτρες και εξήγαγαν έμβρυα από σκλάβες εργάτριες. Καθώς τα στρατιωτικά μέτωπα επεκτάθηκαν και συρρικνώθηκαν, η ιατρική έρευνα εντατικοποιήθηκε και ταφρενήρη πειράματα συνεχίστηκαν μέχρι τα τελικά νεκρά του

⁵ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 54

ναζιστικού φυλετικού κολοσσού. Χρησιμοποιήθηκε μια σειρά επιστημονικών τεχνικών και εφαρμόστηκε καινοτόμος γνώση ορμονών, γονιδίων και ιών. Το ζωντανό σώμα τονίστηκε, και στη συνέχεια μετρήθηκε και τεμαχίστηκε.

Η γερμανική ιατρική επιστήμη, για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα στον κόσμο και καλά ενσωματωμένη σε στρατιωτικές δομές, ήταν πλέον έτοιμη να δείξει τη φυλετική της ικανότητα. Ο Χίμλερ και ο ιατρικός αναπληρωτής του Reichsarzt SS Ernst Grawitz ήταν φιλόδοξοι για τις επιστημονικές έρευνες για να δείξουν τη γερμανική ικανότητα να επιτυγχάνουν αποτελέσματα με τολμηρούς τρόπους που κανένας ερευνητής δεν τόλμησε μέχρι τώρα να αναπτύξει - και έτσι, να χρησιμοποιήσει μια φράση από την περίοδο, για να κάνει τους υψηλότερες ακαδημαϊκές γνώσεις ιατρικής.⁶

Η ναζιστική Γερμανία επένδυσε τεράστιους πόρους εξειδικευμένου προσωπικού, εξοπλισμού και εγκαταστάσεων σε πειραματική ιατρική. Η ιατρική έρευνα σχεδιάστηκε για να θεραπεύσει, να αποτρέψει και να εξαλείψει ιδανικά τις ασθένειες που εμποδίζουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, για να βελτιώσει την καταλληλότητα και τη γονιμότητα της γερμανικής φυλής και έθνους για τεράστια προγράμματα επανεγκατάστασης, και τελικά να παραδώσει ένα θαυμάσιο όπλο με τη μορφή καταστροφικού νευρικού αερίου. Ένα τέτοιο φυλετικό προσανατολισμένο και στρατιωτικοποιημένο φάρμακο κατέλαβε κεντρική θέση στα τεράστια σχήματα της μηχανικής του πληθυσμού που παρέχουν μια λογική για τη γενοκτονική κάθαρση του «χώρου διαβίωσης». Ο χάρτης του πληθυσμού της Ευρώπης ξαναγράφηκε με μεγαλοπρεπή προγράμματα γερμανοποίησης περιφερειακών εθνικιστικών ομάδων που έφεραν το «σπίτι στο Ράιχ» από τη Βαλτική, την Ανατολική Ευρώπη και το Νότιο Τιρόλο. Η μετατόπιση προς τα ανατολικά των σλαβικών πληθυσμών, και η στέρωση και η δολοφονία εκατομμυρίων φυλετικών ανεπιθύμητων, η αδυσώπητη καταστροφή των Εβραίων και των τσιγγάνων, και άλλων που θεωρήθηκαν παθογόνοι οργανισμοί, είχε ως στόχο την αναζωογόνηση των γερμανικών και σκανδιναβικών φυλών. Η καταστροφή προσέφερε μέχρι στιγμής ανεπιτήδευτη επιστημονική ευκαιρία για την άσκηση πειραματικών προγραμμάτων σε κλινικές, στρατόπεδα και γκέτο, καθώς και επακόλουθη έρευνα σε αποθέματα μερών του σώματος.

Παρά τις διώξεις των ιατρικών δραστών στη Νυρεμβέργη, δεν έχουν χαρτογραφηθεί ποτέ οι ευρύτερες διαστάσεις της κατακλυσμικής ιατρικής

⁶ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 54

καταστροφής.

Οι δημοσιογράφοι έχουν συνεργαστεί με θύματα - ιδίως τον Gunther Schwarberg για τα είκοσιεβραϊκά παιδιά που σκοτώθηκαν στο Αμβούργο, τον Ernst Klee σε ψυχιατρικά θύματα, τον Hans-Joachim Lang στο σκελετό του Στρασβούργου και τα θύματα χημικής αποστείρωσης στο Άουσβιτς. αλλά οι ιστορικοί σπάνια έχουν ασχοληθεί με τις εμπειρίες και τις ιστορίες ζωής των θυμάτων. Ο Schwarberg αναγνώρισε για πρώτη φορά τα είκοσι εβραϊκά παιδιά που σκοτώθηκαν λίγο πριν από το τέλος του πολέμου και τα οποία για πολλά χρόνια ήταν μια ανώνυμη ομάδα.

Ο Klee επέκτεινε το φάσμα των πειραμάτων και συμπεριέλαβε με συμπόνια τα θύματα, αν και η προσέγγισή του ήταν ιμπρεσιονιστική και τεντωμένη.¹¹ Αυτό που πέτυχε ο Schwarberg εντοπίζοντας μια μόνο ομάδα είκοσι θυμάτων παιδιών, αυτή η μελέτη επιδιώκει να επιτύχει για όλα τα θύματα των ναζιστικών πειραμάτων.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1980, ο Gotz Aly επέστησε την προσοχή σε ψυχιατρικά πειράματα και θύματα έρευνας στον εγκέφαλο. Παρόλο που εντόπισε μόνο ένα κλάσμα των θυμάτων, η ριζοσπαστική κριτική του για το πώς συνέχισαν οι εχθρικές ελίτ στην μεταπολεμική εποχή τελικά απέκτησε αποδοχή και τα εκατοντάδες παιδιά των οποίων ο εγκεφαλικός ιστός διατηρήθηκε μετά το θάνατό τους στο Spiegelgrund της Βιέννης, ανακατασκευάστηκε. Παρά τα μεγάλα γερμανικά προγράμματα για ερευνητικά ιδρύματα στο πλαίσιο του Εθνικού Σοσιαλισμού, κανένας δεν έχει ανακατασκευάσει πλήρως την καταστροφή που υπέστη τα θύματα.¹²

Η πρόσφατη έρευνα σχετικά με το Γερμανικό Ταμείο Έρευνας έχει πραγματοποιήσει πολύτιμες μελέτες περιπτώσεων, ιδίως σχετικά με την έρευνα για τον καρκίνο και τη γενετική. Ωστόσο, υπήρξε μια σημαντική αποτυχία να διερευνηθεί η έρευνα και να προσδιοριστούν πλήρως οι ταυτότητες των θυμάτων. Κατά συνέπεια, τα θύματα του πειράματος είναι σε μεγάλο βαθμό μια ξεχασμένη ομάδα στο Ολοκαύτωμα και την ιστορία του πολέμου - που στέκονται έξω από τη συνηθισμένη δολοφονία και αντιπροσωπεύουν μια περιθωριοποιημένη πτυχή της καταναγκαστικής εργασίας και των δολοφονιών της «ευθανασίας». Όχι μόνο τα γερμανικά ακαδημαϊκά ιδρύματα, αλλά και η τρέχουσα γενιά ακαδημαϊκών αισθάνονται σαφώς απειλητικά και ανασφαλής ακολουθώντας τις ανθρώπινες συνέπειες των ερευνητικών πρακτικών.

Οι μεγάλες αφηγήσεις του Ολοκαυτώματος και της ιστορίας του Τρίτου Ράιχ έχουν προσανατολιστεί στις ευρύτερες παραμέτρους μαζικής καταστροφής, παρά στις

περίπλοκες δολοφονίες θυμάτων πειραμάτων.⁷

Οι μελέτες των κλινικών στρατοπέδων συγκέντρωσης - το Krankenrevier - παρά τη σημασία τους ως κέντρα θανάτωσης, καθώς και αντίστασης, παραμένουν στοιχειώδεις. Οι ιστορικοί που ασχολούνται με τον εμβληματικό Josef Mengele επικεντρώνονται κυρίως στον τρόπο με τον οποίο επέλεξε από χιλιάδες αφίξεις στο Άουσβιτς στη ράμπα για αέριο ή δουλεμπόριο. Ο ανατόμος Johann Paul Kremer ενδιαφέρθηκε για την παρατήρηση των νεόδμητων θαλάμων αερίου στο Άουσβιτς, αντί για την ανατομή του για έρευνα σχετικά με την πείνα.⁸ Η μαρτυρία του κρατουμένου παθολόγου Nyiszli στο Άουσβιτς αναφέρεται πολύ στη λειτουργία των θαλάμων αερίου.

⁷ L.M. Lagnado –, S. K. Dekel, *Children of the Flames: Dr. Josef Mengele and the Untold Story of the Twins of Auschwitz*, σ. 32

⁸ A. Levy, *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, London 2006 σ.45

Στ' Κεφάλαιο

Ιατρική Έρευνα- Πειραματική Ώθηση

Η ανάληψη των Ναζί συνέπεσε με την εντατικοποίηση της έρευνας στην πειραματική ιατρική. Εδώ, μια πιο μακροπρόθεσμη προοπτική εξηγεί πώς η ναζιστική επιστήμη αποχώρησε από τις διεθνείς αξίες στην ιατρική έρευνα για να ανακουφίσει τον ανθρώπινο πόνο. Οι επιστήμονες ένιωσαν αποξενωμένοι από τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης και τη νέα διεθνή τάξη, και αντ' αυτού υιοθέτησαν ατζέντες που συνδυάζουν τον εθνικό ισχυρισμό και τον πειραματισμό. Στα μέσα της δεκαετίας του 1920, αγανακτισμένοι Γερμανοί επιστήμονες προσπάθησαν να ξεπεράσουν το μποϊκοτάζ μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο στη συμμετοχή τους στο συνέδριο, που επιβλήθηκε έντονα από τη Γαλλία και το Βέλγιο. Ερευνητές από το Ινστιτούτο Τροπικής Ιατρικής του Αμβούργου, όπως ο Peter Miihlens και ο Heinrich Zeiss, πειραματίστηκαν σε συχνά απομακρυσμένους πληθυσμούς στη Σοβιετική Ένωση, καθώς αυτό το συμπαραστατικό κράτος καλωσόρισε πειραματικές δοκιμές νέων φαρμακευτικών προϊόντων. Δοκίμασαν ναρκωτικά όπως το Bayer 205 (Germanin) για την ασθένεια του ύπνου και την ασθένεια της καμήλας, υποστηρίζοντας ταυτόχρονα εθνικές γερμανικές κοινότητες ως πολιορκούμενα φυλάκια μιας ευρύτερης Γερμανίας. Η IG Farben, ο χημικός και φαρμακευτικός όμιλος που σχηματίστηκε τον Δεκέμβριο του 1925, αναζήτησε καταστήματα στην Ανατολική Ευρώπη, ιδίως στην Ουγγαρία, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία με ιδέες τόσο για την επέκταση των αγορών της, τον έλεγχο των ναρκωτικών όσο και για την άσκηση πολιτιστικής επιρροής.

Η ηθική του πειραματισμού ήταν έντονα εμφανής στη βιοϊατρική. Αργότερα στη δεκαετία του 1920 ξέσπασε μια πολύ συγκινητική συζήτηση για τη φύση και την πρακτική της ιατρικής. Οι αντίπαλοι της επιστημονικής ιατρικής και οι φυσιοθεραπευτές τεκμηρίωσαν εκατοντάδες περιπτώσεις ανεύθυνων πειραμάτων. Οι ιατρικές δημοσιεύσεις και οι εκθέσεις εξετάστηκαν προσεκτικά για ανήθικη έρευνα. Ο εθνικιστής ιατρός Erwin Liek απαίτησε ένα ολιστικό φάρμακο λαμβάνοντας υπόψη ολόκληρο το άτομο σε αντίθεση με την ιατρική έρευνα που επικεντρώνεται στα μέρη του σώματος.

Το 1929 ο Moses διαμαρτυρήθηκε εναντίον της κρατικής χρηματοδότησης

για τον Λούντβιχ Σέμαν, ο μεταφραστής ενός τραγουδιού στον αγώνα των Αρίων από τον φυλετικό θεωρητικό Κόμη Άρτουρ ντε Γκομπινάου. Μεταξύ 1927 και 1932 ο Moses προσπάθησε να διασφαλίσει τη νομοθεσία του Ράιχσταγκ που περιορίζει τον πειραματισμό. Η αναταραχή του, και η συμβουλή του στο Συμβούλιο Υγείας του Ράιχ το 1930, είχε ένα εποικοδομητικό αποτέλεσμα όσον αφορά ένα διάταγμα του Ράιχ που καθορίζει κατευθυντήριες γραμμές για τη διεξαγωγή κλινικών πειραμάτων.

Ο Moses πέθανε τον Σεπτέμβριο του 1942 στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Theresienstadt, θύμα των φυλετικών πολιτικών κατά των οποίων ήταν κριτικός.⁹

Η ευκαιρία για την έκδοση αυτών των οδηγιών ήταν μια μολυσμένη παρτίδα εμβολίου BCG κατά της φυματίωσης που προκάλεσε εβδομήντα δύο θανάτους παιδιών στο Liibeck την άνοιξη του 1930. Αν και η καταστροφή του Λίμπεκ δεν ήταν αποτέλεσμα πειράματος, η «Τελική Εγκύκλιος του Υπουργού Εσωτερικών του Ράιχ σχετικά με τις Κατευθυντήριες γραμμές για τη Νέα Θεραπεία και τον Πειραματισμό του Ανθρώπου» εκδόθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1931. Αυτό αναγνώρισε την ανάγκη για κλινικές δοκιμές αλλά εντός ορίων:

α) ο πειραματισμός απαγορεύεται σε όλες τις περιπτώσεις όπου δεν έχει δοθεί συγκατάθεση.

β) ο πειραματισμός στον οποίο συμμετέχουν ανθρώπινα άτομα πρέπει να αποφεύγεται εάν μπορεί να αντικατασταθεί από μελέτες σε ζώα. Ο πειραματισμός που περιλαμβάνει ανθρώπινα υποκείμενα μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο αφού ληφθούν όλα τα δεδομένα που μπορούν να συλλεχθούν μέσω βιολογικών μεθόδων (εργαστηριακές δοκιμές και μελέτες σε ζώα) που είναι διαθέσιμες στην ιατρική επιστήμη για σκοπούς διευκρίνισης και επιβεβαίωσης της εγκυρότητας του πειράματος. . Υπό αυτές τις περιστάσεις, προφανώς απαγορεύεται ο πειραματισμός χωρίς κίνητρα και απρόσκοπτος που περιλαμβάνει ανθρώπους.

γ) ο πειραματισμός που αφορά παιδιά ή νέους κάτω των 18 ετών απαγορεύεται εάν θέτει σε κίνδυνο με οποιοδήποτε τρόπο το παιδί ή το νεαρό άτομο.

(δ) ο πειραματισμός που αφορά θανάσιμα άτομα είναι ασυμβίβαστος με τις αρχές της ιατρικής ηθικής και επομένως απαγορεύεται.¹⁰ Οι ερευνητές του Ινστιτούτου Robert Koch (RKI) ακολούθησαν τις κατευθυντήριες γραμμές του ερευνητή: ένα παράδειγμα του διατάγματος που παρατηρήθηκε το 1937 ήταν η ένεση

⁹ A. Levy, , *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, σ. 87

¹⁰ P. Weindling, , *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 76

ανασυστατικού ορού. Ο Πρόεδρος του Γραφείου Υγείας του Ράιχ, Hans Reiter, αρνήθηκε να επιτρέψει στον ιολόγο Heinrich Gims να πειραματιστεί σε υγιή παιδιά και απαιτούσε πειράματα από τους ερευνητές.¹⁸ Όταν ένας νεαρός γιατρός στη γυναικολογική κλινική στο Halle ήθελε να πραγματοποιήσει πειράματα για να αποδείξει ότι η εκλαμψία ήταν αλλεργική αντίδραση με ένεση ορού εκλαμψίας και μελετώντας τις δερματικές αντιδράσεις, ο Πρόεδρος του RKI ενέκρινε - υπό την προϋπόθεση ότι ακολουθήθηκαν οι κανονιστικές διαδικασίες του 1931. Αυτές οι περιπτώσεις ήταν από τα πρώτα χρόνια του Εθνικού Σοσιαλισμού. Μόλις οι ψυχιατρικοί ασθενείς και οι φυλετικοί κατώτεροι έχασαν την προστατευτική τους κατάσταση ως «ανθρώπινα άτομα», η ζωή και τα άκρα ήταν σε κίνδυνο.¹¹

¹¹ P. Weindling, , *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 54

Z' Κεφάλαιο

Ανθρωπος Και Θηρίο

Η πειραματική έρευνα σε ζώα φαινόταν αβέβαιη με την εμφάνιση των Ναζί στην εξουσία στα τέλη Ιανουαρίου του 1933. Η ναζιστική ηγεσία, ιδίως ο Goering και ο Χίτλερ, επέβαλαν νόμους για την προστασία των ζώων για την εξάλειψη της σφαγής Κοσέρ, που απαγορεύτηκε τον Απρίλιο του 1933. Ένας νόμος που αποτρέπει τα πειράματα ζωοτομίας σε ζωντανά ζώα που ψηφίστηκε στην Πρωσία στις 16 Αυγούστου 1933. Αλλά η συνολική απαγόρευση διήρκεσε μόνο τρεις εβδομάδες. Ένα διάταγμα της 5ης Σεπτεμβρίου 1933 επέτρεψε στο Υπουργείο Εσωτερικών του Ράιχ να διανείμει άδειες σε πανεπιστήμια και ερευνητικά ιδρύματα για πειράματα σε ζώα. Εδώ η ιδέα ήταν ότι μια ατομική ζωή, σε αυτήν την περίπτωση ενός ζώου, θα μπορούσε να θυσιάζεται προς όφελος της οργανικής κοινότητας.¹²

Πολλοί επιστήμονες συνέχισαν να υποστηρίζουν τον αυτοπειραματισμό. Το 1929 ένας πρόσφατα ειδικευμένος γιατρός, ο Werner Forstmann, πέτυχε τον πρώτο αυτοκαθορισμό εισάγοντας έναν καθετήρα μέσω των φλεβών του στην καρδιά του, μια επικίνδυνη και αβέβαιη διαδικασία. Η ποικιλομορφία της ηθικής της έρευνας συνεχίστηκε υπό τον ναζισμό. Περιορισμένος αυτοπειραματισμός διεξήχθη στην αεροπορική και στρατιωτική, μερικές φορές συνοδευόταν από εμφανή ανταγωνισμό στην εξαναγκασμένη έρευνα του SS. Ο Wolfgang Wirth, υπεύθυνος τοξικολόγος για στρατιωτικά πειράματα όσον αφορά τον χημικό πόλεμο και ο Erich Hippke, υπεύθυνος για την ιατρική έρευνα αεροπορίας, υποστήριξαν τον αυτοπειραματισμό, και αυτό ασκήθηκε εκτενώς στη στρατιωτική τοξικολογία για το αέριο και τις χημικές ουσίες. οι μαθητές της Στρατιωτικής Ιατρικής Ακαδημίας έλαβαν ένα μικρό ασφάλιστρο για εθελοντισμό ως μαθήματα δοκιμών. Η διαφορετική ηθική σήμαινε σύγκρουση μεταξύ των SS και ιδρυμάτων όπως η Στρατιωτική Ιατρική Ακαδημία. και η στρατιωτική κλήση, ήταν ελλιπείς. Οι συνεχώς αυξανόμενοι αριθμοί εκείνων που φυλακίστηκαν από το νέο καθεστώς παρείχαν ευκαιρίες για πειράματα, μετρήσεις, και μάλιστα ως πτώματα. Προέκυψε μια κατάσταση ευπάθειας σε μια επιστήμη χωρίς ανθρώπινους περιορισμούς. Ακόμα, υπήρξαν πειράματα σε φοιτητικές εταιρείες SS μέχρι το φθινόπωρο του 1944. Αυτό μπορεί να φανεί με δερματολογικά πειράματα από

¹² G Perl., *I Was a Doctor in Auschwitz*, Νέα Υόρκη 1948, σ. 45

τον τοξικολόγο Hans Beuchelt. Οι ασκούμενοι θανατηφόρων πειραμάτων θα μπορούσαν ακόμη να χρησιμοποιούν ασφαλείς δόσεις στον αυτοπειραματισμό (όπως φαίνεται το 1944 από τους Otto Bickenbach's πειράματα φωσγενίου) και στη συνέχεια προχωρήστε σε θανατηφόρες δόσεις στους κρατούμενους.

Η δεοντολογία επομένως εκπλήρωσε, δικαιολογώντας το καθήκον ενός ερευνητή να αναλάβει αναγκαστική έρευνα. Οι ναζιστικές επιθέσεις στο αστικό δίκαιο αφαίρεσαν τη νομική βάση για το απαραβίαστο σώμα ενός πολίτη, υπονομεύοντας έτσι την προστασία από τους πειραματισμούς.¹³ Οιατρικά ανίκανοι ήταν όλο και πιο ευάλωτοι στην επεμβατική στείρωση, καθώς η φυλετική υγιεινή έθεσε την ανάγκη να καθαριστεί το γερμανικό κληρονομικό ρεύμα καθώς ρέει από γενιά σε γενιά. Με την ατομική αυτονομία υπονομευμένη, υπήρξε μια ευπάθεια να γίνει πειραματικό αντικείμενο. Δεν ήταν ότι η ναζιστική έρευνα σε ανθρώπινα θέματα δεν είχε ηθική, αλλά αντ' αυτού οι ηθικές διατυπώσεις διαμορφώθηκαν από διακριτικές ναζι προτεραιότητες.¹⁴

Η Επιτροπή Ράιχ (συχνά αναφέρεται ως «Ράιχσαουσους») για την Επιστημονική Καταχώριση Σοβαρών Κληρονομικών και Συγγενών Νοσημάτων έδωσε παιδιά σε περίπου τριάντα οκτώ «ειδικές παιδικές μονάδες».¹⁵ Ορισμένες μονάδες είχαν καθησυχαστικά ονόματα όπως το «Wiesengrund» (λιβάδι) στο Βερολίνο και «Spiegelgrund» (καθρέφτης) στη Βιέννη. Τα ονόματα χρησίμευαν για την κάλυψη της θανατηφόρας θεραπείας και την απόσπαση των θυμάτων από τα κύρια νοσοκομεία όπου βρίσκονταν. Τα κύρια κέντρα θανατηφόρας έρευνας ήταν εκείνα στο Βερολίνο και τη Βιέννη, άλλοι όπως στη Λειψία ή στο Λόμπεν της Σιλεσίας ερεύνησαν σε μικρότερο βαθμό ή σκότωσαν αλλά δεν έκαναν έρευνα.¹⁶

Περίπου οι μισές από αυτές τις μονάδες δολοφονίας παιδιών πειραματίστηκαν στα παιδιά. Οι μονάδες δεν επηρεάστηκαν από την φαινομενική «στάση ευθανασίας» τον Αύγουστο του 1941 και έτρεξαν μέχρι το 1945. Τα παιδιά που αναφέρθηκαν σε αυτές τις μονάδες είχαν κόκκινη «RA» (δηλώνει το «Reichsausschuss») στον ιατρικό φάκελό τους. Ενώ ο πρωταρχικός σκοπός ήταν να σκοτώσει, περίπου οι μισές μονάδες πειραματίστηκαν στα παιδιά και έστειλαν τα σώματα και τον εγκέφαλο στον Hallervorden, τον Carl Schneider, καθηγητή

¹³ M. Nyiszli Dr., *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, Νέα Υόρκη 1960, σ. 56

¹⁴ B. Müller-Hill, *Murderous Science: Elimination by Scientific Selection of Jews*, Oxford 1988, σ. 78

¹⁵ H. Heinz, *Germany's Hitler*, 2η έκδοση, Λονδίνο 1938, σ. 44

¹⁶ H. Heinz, ό.π., σ. 44

ψυχιατρικής στη Χαϊδελβέργη ή το KWI για Ψυχιατρική για έρευνα. Στο Brandenburg-Gorden, ερευνητές από το 1942 μελέτησαν μακροχρόνιες βιολογικές διαδικασίες. Στη Λειψία, υπό τον Werner Catel πραγματοποιήθηκε έρευνα σχετικά με τα «ηλίθια παιδιά».

Οι δολοφονίες T4 φαινομενικά σταμάτησαν στις 24 Αυγούστου 1941. Αντίθετα, οι αποκεντρωμένες δολοφονίες συνεχίστηκαν - έτσι ώστε πάνω από 100.000 θύματα σκοτώθηκαν επιπλέον των τεκμηριωμένων 70.273 θυμάτων του T4. Στη συνέχεια, το 1942, ο οργανισμός T4 ίδρυσε δύο ερευνητικά κέντρα στο ψυχιατρικό νοσοκομείο του Wiesloch σε συνεργασία με το Τμήμα Ψυχιατρικής του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης και το άλλο υπό τον Χάινζε στο Βρανδεμβούργο-Γκόρντεν. Ερευνητές και στα δύο ιδρύματα πραγματοποίησαν κλινικές παρατηρήσεις πριν από τη θανάτωση και την εγκεφαλική τομή. Ο Heinze δοκίμασε επίσης ένα εμβόλιο κατά της οστρακιάς.¹⁷ Αυτές οι πρωτοβουλίες δείχνουν ότι η κεντρική διοίκηση της ευθανασίας παρέμεινε σε ισχύ καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Τα παιδιά - που επιλέχθηκαν για «ειδική θεραπεία» - λιμοκτονούσαν μέχρι θανάτου, υποβλήθηκαν σε θανατηφόρες ενέσεις και πειραματίστηκαν. Η πρώτη «μονάδα ειδικής φροντίδας» βρισκόταν στην κλινική του Γκέρντεν του Βρανδεμβούργου και περίπου είκοσι άλλα άνοιξαν όπου σκοτώθηκαν αρκετές χιλιάδες παιδιά. Τόσο η κεντρική οργάνωση T4 όσο και οι αποκεντρωμένες κλινικές θανάτωσης παιδιών ήταν πόροι για πειραματισμό και έρευνα σχετικά με τα μέρη του σώματος των δολοφονημένων παιδιών.

¹⁷ M. Nyiszli, *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ.58

Η' Κεφάλαιο

Ναζιστική Ιατρική Έρευνα

Στις δίκες της Νυρεμβέργης οι κατηγορούμενοι ιατροί δήλωσαν ότι η κεντρική κατεύθυνση της επιστήμης υπό τον ναζισμό ήταν ένας μύθος που χρονολογείται μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. εξαγορά. Το ιατρικό επάγγελμα επιθυμούσε να εδραιώσει την εξουσία του και - μόλις εκδιώχθηκαν οι Εβραίοι - τη συνοχή του. Παρά τους ισχυρισμούς, ότι ο Εθνικός Σοσιαλισμός εφαρμόστηκε στη βιολογία, στην πραγματικότητα η ποικιλομορφία των απόψεων για τη βιολογία (ολιστική - είτε περισσότερο μυστικιστική είτε τονίζοντας την ιδέα της οργανικής ολοκλήρωσης, περιβαλλοντολόγος, γενετικός, βιομετρικός και ψυχολογικός, καθώς και περισσότερες μυστικιστικές ιδέες που βασίζονται στην ιστορία και τον μύθο σήμαινε αδιάκοπη σύγκρουση. Αντίγια επιστημονική συναίνεση σχετικά με τη φυλή ως βάση του ναζιστικού κράτους, το θέμα έπληξε τις συγκρούσεις. Οι επιστήμονες συμμετείχαν σε ανταγωνισμό για χρηματοδότηση, θέσεις και τιμές, συνεχείς ίντριγκες και πικρές αντιπαλότητες.

Στην προσπάθεια ταχείας αναδιάρθρωσης της γερμανικής επιστήμης και ιατρικής, οι ναζί ηγέτες εξέφρασαν συχνά περιφρόνηση για τους ακαδημαϊκούς. Στο πλαίσιο του τετραετούς σχεδίου, που διακηρύχθηκε στο Ράλι της Νυρεμβέργης του 1936, ο κεντρικός θεσμός, το Ταμείο Έκτακτης Ανάγκης για τη Γερμανική Επιστήμη, αναδιαμορφώθηκε σε πιο σύγχρονα γραφεία. Το Ταμείο Έκτακτης Ανάγκης έγινε το Γερμανικό Ταμείο Έρευνας (DFG) στις 30 Οκτωβρίου 1937. Πρόσθετοι πόροι προήλθαν από το Συμβούλιο Έρευνας Ράιχ (RFR) που ιδρύθηκε τον Μάρτιο του 1937 για να κατευθύνει τα κεφάλαια έρευνας στις προτεραιότητες του τετραετούς σχεδίου. Η «φυσιολογική επιστήμη» στο πλαίσιο του Εθνικού Σοσιαλισμού περιλάμβανε τώρα φυλετική έρευνα και πειραματικά πειράματα.¹⁸ Ακόμα και όταν η έρευνα φάνηκε ουδέτερη ως προς την αξία - όπως για τον καρκίνο και την ιολογία - τα αποτελέσματα προορίζονταν να χρησιμοποιηθούν για τον πόλεμο των μικροβίων. Ένα αποτέλεσμα της νέας μαχητικής επιστήμης ήταν το γενοκτονικό «Γενικό Σχέδιο για την Ανατολή», που καταρτίστηκε κάτω από τον βοτανολόγο Konrad Meyer.

¹⁸ P. Weindling, , *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 32

Πράγματι, πολλές ειδικές μελέτες συνέβαλαν σε - και επωφελήθηκαν από - φυλετικές και στρατιωτικές ατζέντες.

Το DFG ενέκρινε και χρηματοδότησε καταναγκαστική ιατρική έρευνα και ανθρώπινα πειράματα. Αυτά διατητή από καθιερωμένους ακαδημαϊκούς και - όπως σημειώνεται σε ένα φυλλάδιο του 1945 από έναν επιζών του Νταχάου - εγκεκριμένο από τον επικεφαλής του ιατρικού τμήματος, ο επιφανής χειρουργός του Βερολίνου Ferdinand Sauerbruch.¹⁹ Η χρηματοδότηση της φυλετικής ανθρωπολογίας ήταν εύκολη. Το DFG φάνηκε τυφλό ως προς το εάν η έρευνα ήταν σε κλινική ή σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, και ως προς το βαθμό στον οποίο συμμετείχε ο εξαναγκασμός. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι άρρωστοι, ανάπηροι, τσιγγάνοι και Εβραίοι ήταν θύματα πειραματικής έρευνας που χρηματοδοτήθηκε από το DFG. Ομοίως, η Kaiser Wilhelm Society (KWS) εκμεταλλεύτηκε εύκολα ανθρώπινο υλικό σε τομείς όπως η ψυχιατρική, η ανθρωπολογία και η ιατρική έρευνα. Το 1929 ο Χίμλερ στρατολόγησε τον ευγενιστή Fritz Lenz για να επινοήσει ένα σύστημα για την υγεία των στρατολογημένων SS βάσει φυλετικών επιλογών. Η συμμετοχή στο SS έγινε με ιατρικό έλεγχο, δέσμευση για υγιεινό τρόπο ζωής, απαγόρευση του καπνίσματος, άσκηση και ισορροπημένη διατροφή και γενετική εξέταση πριν από το γάμο. Ο ψυχίατρος του Μονάχου Ernst Riidin και Lenz ήλπιζαν, ότι ο Ναζισμός θα εγκαινιάσει μια βιολογικά βασισμένη δικτατορία με επιστήμονες που υπαγορεύουν πολιτικές. Αντ 'αυτού, το Ναζιστικό Κόμμα και οι SS περίμεναν ότι οι συμμορφούμενοι επιστήμονες θα παρέχουν χρήσιμα αποτελέσματα για το καθεστώς. Το σκηνικότέθηκε για σύγκρουση.

Ορισμένοι επιστήμονες προσπάθησαν να αναπτύξουν μια συγκεκριμένη ναζιστική ή «γερμανική βιολογία» ή «γερμανική φυσική». Υπήρξε μια καινοτόμος χρήση εννοιών όπως αυτή μιας ολιστικής οντότητας ή Gestalt, και εκείνης του περιβάλλοντος ή του Umwelt. Το καθεστώς περίμενε τις μελέτες γενετικής, ιολογίας και ορμονών να προωθήσουν περαιτέρω φυλετικές πολιτικές, αν όχι από άποψη ιδεολογίας παρά από την παραγωγή νέων φαρμάκων και εξάλειψη των επιδημιών. Η αυξημένη χρηματοδότηση, και μια ναζιστική πολιτική τάξη που είχε ανταγωνιστικούς φορείς, σήμαινε μια σπασμένη αλλά αυξανόμενη επιστημονική και πνευματική κοινότητα, με πολλά σημεία αντιπαλότητας και έντασης. Αυτή η κατάσταση σήμαινε μια διευρυμένη επιστημονική εγκατάσταση και επιθέσεις κατά

¹⁹ M. Nyiszli *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ. 45

της «εβραϊκής επιστήμης».

Η ιατρική έρευνα απέκτησε ευρύτερη σημασία στην ταχέως ναζιστική κατάσταση, καθώς οι δίδυμες ιδέες του Volk και της φυλής έγιναν η βάση των ναζιστικών πολιτικών. Τα ιατρικά πρόσωπα σφυρηλατούσαν μια καριέρα στη βάση του ναζιστικού ακτιβισμού, ως ψυχίατρος και (από το 1936) αξιωματικό SS, Maximinus de Crinis, ο οποίος πέτυχε τόσο την προεδρία της ψυχιατρικής στο Βερολίνο όσο και ρόλο ως υπουργός σύμβουλος. Οι πολιτείες και τα κόμματα έλαβαν θέσεις που διαχειρίζονται την επιστήμη στα διοικητικά συμβούλια του KWS και σε έναν πολλαπλασιασμό ερευνητικών οργανισμών και οργανισμών.²⁰

Οι SS ωθούν τον εαυτό τους σε έναν ισχυρό διοικητικό ρόλο: το Γραφείο Ασφαλείας του Ράιχ υπό τον Heydrich ήταν να εξασφαλίσει ένα συνεκτικό Volksgemeinschaft εξαλείφοντας αυτό που θεωρούνταν ως φυλετικοί εχθροί και βιολογικά παράσιτα. Το υφιστάμενο Γραφείο Φυλών και Εγκατάστασης (RuSHA) ανέλαβε βασικό ρόλο, αντλώντας από ιατρική και γενετική εμπειρογνωμοσύνη.²¹ Οι επιστήμονες συνέβαλαν με ενθουσιασμό στον φυλετικό σχεδιασμό, την προπαγάνδα, την πολιτική και τις πρακτικές. Ιατρικοί ερευνητές αποφάνθηκαν σχετικά με τη φυλετική ταυτότητα και υπηρέτησαν σε δικαστήρια αποστείρωσης, εξέτασαν πληθυσμούς που επέστρεφαν στο Ράιχ, και στη συνέχεια υπό γερμανική κατοχή για μολυσματικές ασθένειες και για τις φυλετικές τους ιδιότητες. Αυτό σήμαινε, ότι οι μελέτες για σώματα και οστά, καθώς και κρανία και δέρμα συνέβαλαν στην επιστήμη της φυλής. Εμφανίστηκε μια νέα γενιά επιστημόνων SS ως Mengele, ο Helmut Poppendieck (εκπαιδευμένος στη γενετική στο Ινστιτούτο Kaiser Wilhelm (KWI) για την Ανθρωπολογία) και ο Joachim Mrugowsky (εκπαιδευμένος στη βακτηριολογία και τη δημόσια υγεία). Ωστόσο, δεν υπήρχε κεντρικά σχεδιασμένο σχέδιο όσον αφορά τη φυλετική έρευνα, η οποία παρέμεινε υπό τον ανταγωνισμό και τον ομορτουισμό.²²

Οι επιστήμονες δεν βασίστηκαν σε καμία κεντρική αρχή, αλλά ο καθένας με τον δικό του ρυθμό καθορίζεται από επαγγελματικές αντιπαλότητες και επιστημονικές ατζέντες. Η φυλετική θεωρία δεν ήταν ποτέ μια μονολιθική οντότητα, παρά την προπαγάνδα της αγνότητας της φυλής, και τη δρακόντεια νομοθεσία. Η φυλή ορίστηκε με διαφορετικό τρόπο βάσει της γενεαλογίας, της φυσικής μέτρησης,

²⁰ V. Spitz, *Doctors from Hell- The Horrific Account of Nazi Experiment on Humans*, σ. 56

²¹ M. Nyiszli, *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ. 67

²² P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 54

της έκφρασης του προσώπου, του τύπου ομάδας αίματος, της ψυχολογίας και της συμπεριφοράς, των γεωγραφικών προελεύσεων και διάφορων συνδυασμών αυτών των χαρακτηριστικών. Ο αγώνας ήταν ένα σύνθετο από διάφορες επιστήμες, προπαγάνδα, νομοθεσία, διοικητικές πρακτικές και λαϊκιστική κινητοποίηση που διαποτίζεται από μια φυλετική συνείδηση. Η έρευνα για την ανθρώπινη γενετική κρίθηκε κρίσιμη για τη φυλετική προσπάθεια των Ναζί.

Οι επιστήμονες που ερευνούσαν την ανθρώπινη κληρονομιά είδαν τον ναζισμό ως μια τεράστια ευκαιρία για εφαρμοσμένη έρευνα για την κληρονομικότητα και την αναπαραγωγή. Ο ψυχίατρος και γενετιστής Ernst Riidin στο KWI για Ψυχιατρική πίεσε την επιβολή νόμου για την υποχρεωτική αποστείρωση. Αυτό επιτεύχθηκε γρήγορα τον Ιούλιο του 1933. Ο Riidin υποστήριξε τη συστηματική εξέταση πληθυσμών από γενιά σε γενιά για ψυχιατρικές και σωματικές ασθένειες και ελαττώματα. Το KWI για την Ανθρωπολογία έλαβε αυξημένες επιχορηγήσεις έρευνας, καθώς εξυπηρετούσε τις ανάγκες του νέου καθεστώτος. Υπήρχαν μαθήματα κατάρτισης στη γενετική για αξιωματικούς SS από το 1934 και μετά, την έκδοση φυλετικών πιστοποιητικών και ενεργητική συμμετοχή στον καθορισμό φυλετικών κατηγοριών.²⁶ Μερικοί άνδρες SS έγιναν βοηθοί στο KWI για την Ανθρωπολογία, όπως οι Herbert Lohmann και Siegfried Liebau, παρέχοντας σύνδεση μεταξύ αυτού του ακαδημαϊκού ιδρύματος και του SS. Οι Heinz Kehl, Horst Geyer και Poppendieck ολοκλήρωσαν την εκπαίδευση στο μάθημα KWI προτού συμμετάσχουν στη λειτουργία των φυλετικών πολιτικών και στην υπόθεση του Poppendieck που υποστηρίζει ανθρώπινα πειράματα.

Τρεις βοηθοί του Otmar von Verschuer υπηρέτησαν στο Άουσβιτς, ο Erwin von Helsen, ο Siegfried Liebau και Josef Mengele. Τα θεμέλια της φυλετικής έρευνας και των καταναγκαστικών πειραμάτων τέθηκαν γρήγορα σε εφαρμογή.²³

²³ M. Nyiszli *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ. 78

Θ' Κεφάλαιο

Από Την Ευγονική Στα Πειράματα

Ο νόμος για την πρόληψη των κληρονομικών άρρωστων απογόνων ψηφίστηκε γρήγορα τον Ιούλιο του 1933 μετά την εξουσία των Ναζί στις 30 Ιανουαρίου 1933. Με βάση ένα σχέδιο νόμου του 1930, οι φυλετικοί υγιεινοί ενίσχυσαν το υποχρεωτικό στοιχείο. Ο νόμος επέβαλε την στέρωση σε κατηγορίες ασθενών και ατόμων με ειδικές ανάγκες, οι οποίες θεωρούνται κληρονομικές. Οι σχιζοφρενείς, οι αδύναμοι, οι πάσχοντες από τη χορεία του Χάντινγκτον, εκείνοι που θεωρούνται κληρονομικά τυφλοί και κωφοί, τα λεγόμενα «διανοητικά ελαττώματα» και οι χρόνιοι αλκοολικοί υπέστησαν στέρωση. Τα δικαστήρια δύο γιατρών και ενός δικηγόρου αποφάσισαν την αποστείρωση ανεξάρτητα από τις επιθυμίες του ασθενούς.²⁴

Αν και δεν είναι φυλετική όσον αφορά τις κατηγορίες στέρωσης, τίθεται το ερώτημα πόσο υποχρεωτική στέρωση ήταν συγκεκριμένα ναζί και πώς ήταν - να χρησιμοποιήσουμε μια ιδέα που επινοήθηκε από τον ερευνητή των συμμαχικών εγκλημάτων πολέμου, Leo Alexander το 1949 - μια «ολισθηρή κλίση» προς φυλετική έρευνα και θανατηφόρα πειράματα; ²⁵Ο νόμος σηματοδότησε μια ριζική αναδιοργάνωση της δημόσιας υγείας: τα νεοσυσταθέντα γραφεία για τη φυλή και την κληρονομικότητα έσπασαν τις δημοκρατικές δομές της δημοτικής υγείας. Αυτό μπορεί να φανεί με τη διαχωρισμό φυλετικών ομάδων για αποστείρωση. Ένα παράδειγμα ήταν η περίπτωση των εφήβων «μικτής φυλής».

Η στέρωση πραγματοποιήθηκε γρήγορα από το 1434. Από το 1440 η έναρξη της συστηματοποιημένης θανάτωσης ψυχιατρικών ασθενών σήμαινε ότι οι στειρώσεις μειώθηκαν. Οι γιατροί παραδέχτηκαν το νόμο: εμπλέκονταν σε παραπομπές και αποφάσεις σχετικά με το ποιος θα έπρεπε να αποστειρωθεί: και εφάρμοσε τις διαδικασίες. Ονειρεύτηκε να καθαρίσει τη γερμανική φυλή από κληρονομικά παθογόνα που περιλάμβανε μια αλλαγή από τον ιατρό που είναι υπεύθυνος για το άτομο άρρωστος να αναλάβει εξουσία πάνω στο φυλετικό σώμα του γερμανικού λαού για χάρη των «μελλοντικών γενεών».

²⁴ G. Posner–J. Ware , *Mengele: The Complete Story*, Νέα Υόρκη 2000, σ. 99

²⁵ P. Weindling,, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 76

Οι ναζιστικοί νόμοι γάμου σήμαινε ότι ο γιατρός έγινε πύλη με δικαιώματα επί της αναπαραγωγής: τα προγαμιαία πιστοποιητικά υγείας εξασφάλισαν τα γενεαλογικά φυτά απαλλαγμένα από γενετικές ασθένειες. Οι έννοιες ενός γενετικού βάρους επεκτάθηκαν για να συμπεριλάβουν μορφές «αντικοινωνικής συμπεριφοράς» όπως η εγκληματικότητα και οι εθισμοί. Η ιατρική προσέφερε έτσι στον Ναζισμό μια ισχυρή τεχνική ελέγχου. Σε αντάλλαγμα οι Γερμανοί γιατροί ζήτησαν εξουσίες για έλεγχο, διαχωρισμό και χειρουργική επέμβαση.

Ένας ασθενής, ο Wilhelm Werner, σχεδίασε μια σειρά από κινούμενα σχέδια στο νοσοκομείο του Werneck: μεταφέρθηκε σε ένα επιστημονικό juggernaut («Der Triumphzug der Sterelation») και ήταν το αντικείμενο των επεμβατικών δοκιμών και θεραπειών. Ο Werner ήταν τελικά θύμα ευθανασίας.²⁶

Οι κληρονομικοί εμπειρογνώμονες ζήτησαν περισσότερους ερευνητικούς πόρους για τις κατηγορίες που στοχεύει ο νόμος αποστείρωσης. Το KWI για την Ψυχιατρική στο Μόναχο και το KWI για την Ανθρωπολογία στο Βερολίνο είδαν ευκαιρίες για έρευνα. Ο Arthur Giitt, υπεύθυνος δημόσιας υγείας διαπίστωσε έναν άμεσο σύνδεσμο μεταξύ της επιστήμης και της φυλετικής πολιτικής. Ήθελε όλα τα αρχεία να αρχειοθετούνται κεντρικά και να τίθενται στη διάθεση των ερευνητών. Η καταναγκαστική δημόσια υγεία στήριξε έτσι τη φυλετική έρευνα. Ο Giitt εξουσιοδότησε τον ανθρωπολόγο Eugen Fischer (διορισμένο επικεφαλής δικαστήριο αποστείρωσης του Βερολίνου), τον ανθρώπινο γενετιστή von Verschuer και τον Riidin (ο ίδιος δικαστής και ειδικός μάρτυρας για υποθέσεις στειρώσεως) να έχουν πρόσβαση στα αρχεία των δικαστηρίων αποστείρωσης για ερευνητικούς σκοπούς. Ο Giitt ζήτησε από το Ταμείο Έκτακτης Ανάγκης για τη Γερμανική Επιστήμη να διαθέσει πέντε υποτροφίες. Το Γραφείο Υγείας του Ράιχ επρόκειτο να συγκεντρώσει όλα τα αρχεία των κληρονομικών δικαστηρίων υγείας, και ένα ειδικό σύνολο αρχείων θα έπρεπε να διατεθεί για έρευνα.³⁰ Ο Fischer ανέπτυξε έρευνα σχετικά με την κληρονομική τύφλωση και κώφωση, καθώς οι ειδικοί έκαναν διάκριση μεταξύ περιπτώσεων που αποκτήθηκαν και κληρονομικά ελαττώματα. Ο Riidin επρόκειτο να επικεντρωθεί στην ψυχιατρική έρευνα και το Verschuer στην εσωτερική ιατρική, την παιδιατρική, τη χειρουργική επέμβαση και την ορθοπεδική. Ένας ειδικός δείκτης καρτών ήταν η τυποποίηση των λεπτομερειών των περιπτώσεων αποστείρωσης.

Στην περίπτωση αυτή, η στειρώση επιβλήθηκε άνισα και η έρευνα για

²⁶ G. Posner– J. Ware , *Mengele: The Complete Story*, σελ. 34

κλινικές καταστάσεις ήταν σποραδική. Το ψυχιατρικό νοσοκομείο του Μονάχου του Eglfing-Haar συνέταξε περίπλοκους γενεαλογικούς πίνακες ασθενών. Το νοσοκομείο ήταν επίσης ένα αξιοσημείωτο κέντρο φυλετικής προπαγάνδας. Ο Riidin στο Γερμανικό Ινστιτούτο Ψυχιατρικής Έρευνας ανέπτυξε έρευνα σχετικά με τη σχιζοφρένεια και την ιδιοτροπία. Το επόμενο στάδιο ήταν αυτό των επεμβατικών πειραμάτων: Ο Riidin και ο βοηθός του Kathe Hell διεξήγαγαν έρευνα στο ίδρυμα Winnenthal, που αφορούσε οσφυϊκές παρακεντήσεις το 1937.²⁷

Η ναζιστική νομοθεσία ενίσχυσε τη συλλογή περιεκτικών γενεαλογικών πινάκων γνωστών ως «Siprentafeln» που συνδέουν το έγκλημα, την αυτοκτονία και τα ψυχικά και σωματικά ελαττώματα. Αρχικά, δεν υπήρχε τάση να πειραματιστεί. Αργότερα στη δεκαετία του 1930, οι κλινικές μελέτες έδειξαν νέο ενδιαφέρον για επεμβατική έρευνα για να διαπιστώσουν ποια ελαττώματα θα μπορούσαν να αποδοθούν σε γενετική τάση για κώφωση ή μετατραυματικό τραύμα.

Ένα έγγραφο στο Erbarzt, ένα συμπλήρωμα που είχε αρχικά εκδοθεί με την ιατρική ανασκόπηση, Deutsches Arzteblatt, έδειξε ενδιαφέρον για έρευνα στην επιζήμια ακοή για να προσδιορίσει τι θα μπορούσε τότε να θεωρηθεί ως επίκτητη κατάσταση.²⁸

Στο KWI για την Ανθρωπολογία, ο Verschuer δημιούργησε κλινικές όπου μπορούσε να πραγματοποιήσει κληρονομική έρευνα. Η κλινική για τη μελέτη της φυματίωσης και της κληρονομικότητας βρισκόταν στο Waldhaus Charlottenburg. Μια άλλη κλινική για τη φροντίδα των νεογέννητων και βρεφών ιδρύθηκε στο Kaiserin Auguste Viktoria Haus για την ευημερία των βρεφών, και υποστηρίχθηκε από το Γραφείο Υγείας του Ράιχ και το DFG.

Περιπτώσεις που παρουσιάστηκαν στην κλινική πρόνοιας για βρέφη παραπέμφθηκαν για στείρωση. Ένας από τους γιατρούς εκεί, ο Alfred Dubitscher διεξήγαγε έρευνα για αντικοινωνικές οικογένειες και τις γενεαλογίες τους.²⁹

Το 1936 ο Verschuer μετακόμισε στη Φρανκφούρτη στο Μάιν, όπου μετέτρεψε ένα πρώην τμήμα κοινωνικής ιατρικής σε ένα για φυλετική υγιεινή και κληρονομική έρευνα. Συνέχισε να χρησιμοποιεί κλινικές περιπτώσεις για έρευνα. Εδώ, ο Josef Mengele διεξήγαγε έρευνα για ιατρικό διδακτορικό σχετικά με το στόμα.

²⁷ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σελ. 56

²⁸ A. Levy, *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, σελ. 56

²⁹ G. Astor, *The Last Nazi: The Life and Times of Joseph Mengele*, Νέα Υόρκη 1985, σελ. 65

Γ' Κεφάλαιο

Αναπαραγωγικά Πειράματα

Οι μέθοδοι αποστείρωσης υπόκεινται σε καινοτομία. Το 1936 η στείρωση με ακτίνες X κυρώθηκε - ιδιαίτερα για μεγαλύτερες γυναίκες για τις οποίες η επέμβαση στείρωσης βρέθηκε επικίνδυνη. Ο Gabriele Czarnowski έχει μελετήσει τον τρόπο με τον οποίο οι χειρουργοί πραγματοποίησαν έρευνα στο πλαίσιο των συνηθισμένων αποστειρώσεων. Ο Felix Mikulicz-Radecki, καθηγητής χειρουργικής στο Königsberg στην Ανατολική Πρωσία, αποτελεί παράδειγμα του πώς η ευκαιρία παρέμβασης στα αναπαραγωγικά όργανα υγιών γυναικών παρείχε μια ερευνητική ευκαιρία. Προκειμένου να μελετήσει τη διέλευση του γονιμοποιημένου αυγού, παρενέβη με ορμόνες, επιμέλεια και σαλπιγγογραφίες, και μελέτησε τις επιδράσεις με επιπλέον ακτίνες X. Η Mikulicz-Radecki, μέλος της NSDAP και SA, διαπίστωσε ότι η πραγματοποίηση στείρωσεων σε υγιείς γυναίκες βάσει του νέου νόμου ήταν μια μεγάλη ερευνητική ευκαιρία.³⁰

Το 1936, ενδιαφερόταν για την κατάβαση του αυγού πριν από τη γονιμοποίηση. Παρουσίασε μια σειρά από 26 από τις 199 γυναίκες αποστειρωμένες μέχρι την 1η Ιουλίου 1935. Μελετήθηκε λεπτομερώς ο εμμηνορροϊκός κύκλος κάθε γυναίκας. Δύο από τις γυναίκες της «πειραματικής σειράς» είχαν υψηλές δόσεις ορμονών που εγχύθηκαν μερικές ημέρες πριν για να επιταχύνουν την ωορρηξία, χρησιμοποιώντας τεχνικές του Carl Clauberg Αυτά είναι από τα πρώτα πειράματα, εκμεταλλευόμενα τα καταναγκαστικά αναπαραγωγικά μέτρα. Ο στόχος ήταν να αυξηθεί η γονιμότητα χρησιμοποιώντας τις ανακαλύψεις σχετικά με τον εμμηνορροϊκό κύκλο.³³ Οι γυναίκες ήταν στην κλινική υπό εξαναγκασμό, κρίθηκαν ότι ήταν ελαττωματικές και υποβλήθηκαν σε στείρωση ενάντια στη θέλησή τους. Έπρεπε να αναγκαστούν να υποβληθούν στις πειραματικές έρευνες με μια ποικιλία ηρεμιστικών όπως το Enipan, η μορφίνη και το ορθό Rectidon.³¹

Οι γιατροί γοητεύτηκαν κάνοντας το έμβρυο και τα γυναικεία αναπαραγωγικά όργανα ορατά. Η «Fetography» ήταν ένας όρος που εισήχθη το 1935 για απεικονίσεις αγέννητου παιδιού από τον Joachim Erbsloh, έναν πρόσφατα

³⁰ J. Jackson, , M .Nadine ., ,Weidman ,*Race, Racism, and Science: Social Impact and Interaction*, Santa Barbara 2004 ,σ. 56

³¹ A. Levy, , *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, σ. 100

καταρτισμένο γιατρό στο Schneidemuhl της Δυτικής Πρωσίας. Το 1940 έγινε ο νεότερος διευθυντής κλινικής της Γερμανίας, στο Bromberg (Bydgoszcz), ενώ έφτιαξε ένα ερευνητικό προφίλ με την Ιατρική Ακαδημία Danzig.³² Στην περίπτωση του Erbsloh, δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι οι πρακτικές του ήταν καθόλου ανήθικες, σε αντίθεση με την μαιευτικές πρακτικές του Karl Ehrhardt και του Clauberg. Στην περίπτωση του γυναικολόγου Ehrhardt, εντοπίζει τον πλακούντα μετά την ένεση μεγάλων δόσεων του ραδιενεργού στοιχείου Thorium.

Αφαίρεσε το αμνιακό υγρό, εγχύθηκε το μέσο αντίθεσης ακτινών X και εξήγαγε το έμβρυο από τη μήτρα. Ενώ εργαζόταν στη Φρανκφούρτη πριν από το 1939, ο Ehrhardt πειραματίστηκε σε έξι γυναίκες. Σκότωσε τα ματαιωμένα έμβρυα με ένα δηλητηριώδες υγρό αντίθεσης, για να πραγματοποιήσει αξιολογήσεις ακτινών X του εμβρύου. Ο Ehrhardt χρησιμοποίησε την ορμονική μέθοδο του Clauberg για τη θεραπεία της στειρότητας. Ο Έρχαρντ πραγματοποίησε εξαναγκαστικές αμβλώσεις σε εργαζόμενους της Ανατολικής Ευρώπης, χρησιμοποιώντας τα έμβρυα για έρευνα.³³

Στην κλινική Königsberg του Mikulicz-Radecki, ο Heinrich Kolbow πειραματίστηκε σε πενήντα βίαια αποστειρωμένες «κληρονομικά άρρωστες» και εμμηνοπαυσιακές γυναίκες για να αποσαφηνίσει τους μηχανισμούς της γυναικείας αναπαραγωγικής «αγωγού» και τη λειτουργία του κόλπου. Ο Kolbow έλαβε ακτινογραφίες χρησιμοποιώντας μια ενέσιμη ουσία αντίθεσης για να καταστήσει τα μέρη του σώματος ορατά.³⁴ Διακεκριμένοι γυναικολόγοι αλλού, όπως ο βετεράνος ευγενιστής August Mayer στο Tübingen, μελέτησαν το σχηματισμό ωοθυλακίων και ωοθηκών σε και από το 1936 στο KWI για τη Βιοχημεία στο Βερολίνο.

Η έρευνα για τις σεξουαλικές ορμόνες είχε σημαντικές δυνατότητες για ναζιστική φυλετική πολιτική στον έλεγχο της γονιμότητας. Αυτός ήταν ένας τομέας κοινού ενδιαφέροντος για επιστημονικούς εμπειρογνώμονες και φαρμακευτική παραγωγή. Ο ερευνητής της ορμόνης και της στειρότητας Clauberg συναντήθηκε με τον Butenandt σε διάλεξη το 1929 στο Kiel. Ο Butenandt ενδιαφερόταν για την έρευνα του Clauberg, καθώς αφορούσε τη δεύτερη ορμόνη των ωοθηκών. Ο Butenandt διευκόλυνε τις επαφές μεταξύ του Clauberg και του καθηγητή Walter Schoeller, ο οποίος διευθύνει το κύριο εργαστήριο στο Schering-Kahlbaum.

Μεταξύ του 1935 και του 1941, ο Clauberg πραγματοποίησε επίσης

³² G. Astor, , *The Last Nazi: The Life and Times of Joseph Mengele*, σ. 265

³³ R. Lifton, , *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 43

επιχορήγηση DFG για «πειραματική έρευνα στις ορμόνες του σεξ ». Ο Clauberg εντάχθηκε στο Ναζιστικό Κόμμα την 1η Απριλίου 1933 καθώς και στο SA (αλλά ποτέ στο SS). Ο πόλεμος του έδωσε την ευκαιρία να ξεκινήσει μαζικό πειραματισμό στις γυναίκες και να ζητήσει υποστήριξη από τον Himmler για ένα προτεινόμενο «Ινστιτούτο Έρευνας για την Αναπαραγωγική Βιολογία» για τη θεραπεία της στειρότητας και της αποστείρωσης χρησιμοποιώντας μη χειρουργικές μεθόδους.³⁴

Στα μέσα της δεκαετίας του 1930, ο Schering διανέμει βιβλιογραφία στο Clauberg's Progynon για την ορμονική θεραπεία διαταραχών του εμμηνορροϊκού κύκλου. Η ανάπτυξή του στο Proluton για τη θεραπεία της στειρότητας έφερε περαιτέρω κύρος.

³⁴ G. Perl , *I Was a Doctor in Auschwitz*, σ. 70

Κ' Κεφάλαιο

Έρευνα SS Και Ευνουχισμός Στρατοπέδων

Αυτοί οι κρατούμενοι που θεωρούνται «κοινωνικοί» και «εγκληματίες» ενδέχεται να ευνουχιστούν ή να στερηθούν. Αυτό συνέβη από τον Δεκέμβριο του 1937 στο Buchenwald. Οι γιατροί Erwin Ding και Werner Kirchert άρχισαν να ευνουχίζουν τους κρατούμενους. Το Υγειονομικό Γραφείο SS και ο ψυχίατρος Werner Heyde ενέκριναν αυτούς τους ευνουχισμούς.

Τουλάχιστον είκοσι πέντε στερώσεις και εννέα ευνουχισμοί πραγματοποιήθηκαν στο Buchenwald μεταξύ του φθινοπώρου 1938 και του καλοκαιριού 1939.³⁵

Το KWI για Ψυχιατρική είχε ένα μακροπρόθεσμο σχέδιο για τη συλλογή λεπτομερειών για ζευγάρια ομοφυλοφιλικών διδύμων. Η αστυνομική υποστήριξη δείχνει ένα διπλό ενδιαφέρον για τη γενετική και τι θεωρήθηκε φυλετικά εγκλήματα. Μέχρι τον Μάρτιο του 1943, οι ψυχίατροι είχαν λεπτομέρειες για 157 ζευγάρια ομοφυλοφιλικών διδύμων.

Η Theo Lang, πρώιμη ναζιστική ακτιβίστρια στο SA και το Nazi Doctors League, ερεύνησε τη γενετική της ασφυξίας και της ομοφυλοφιλίας.³⁷ Αλλά, αξιοσημείωτα, το 1941 αποκάλυψε την Ελβετία. Ο Lang και ο Fritz Lenz ήταν υποστηρικτές των πρώτων Ναζί προσπαθειών να αναπτύξουν γενετικά βασισμένα φυλετικά μέτρα, αλλά απέσυραν από τη γενοκτονική έρευνα. Αντίθετα, ο Riidin και ο Verschuer προχώρησαν στην επιστημονική εκμετάλλευση της μαζικής δολοφονίας.³⁶

Οι ανθρωπολόγοι Άμπελ και Φίσερ οδήγησαν την στέρωση προς τα εμπρός ως φυλετικό μέτρο. Οι ανθρωπολόγοι παρείχαν επιστημονικές λογικές για την αποστείρωση των παιδιών μικτής φυλής, και βοήθησαν επίσης να τα εντοπίσουν και να τα εντοπίσουν. Η ιδεολογική κινητοποίηση εκ μέρους των επιστημόνων και οι φυλετικές φιλοδοξίες των Ναζί πολιτικών και διοικητών ενισχύονταν αμοιβαία. Οι φυλετικοί ερευνητές προώθησαν τις ναζί πολιτικές για τη δημόσια υγεία αναπτύσσοντας κατηγορίες για εφαρμογή. Πολλοί ανθρωπολόγοι έδωσαν φυλετικές αξιολογήσεις. Ανθρωπολόγοι και ερευνητές στην ψυχιατρική γενετική είδαν μια

³⁵ R. Lifton, , *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 45

³⁶ A. Levy, *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, σ. 55

τεράστια έρευνα ευκαιρία στη γενετική των ελαττωμάτων εντοπίζοντας φυλετικές απειλές για τη γερμανική φυλετική κοινότητα.³⁷

³⁷ M. Gilbert , *The Second World War: A complete history*, London 2004 σ. 76

Α΄ Κεφάλαιο

Ναζιστική Ψυχιατρική - Έρευνα «Ευθανασίας»

Ο Georg Schaltenbrand, αναπληρωτής καθηγητής νευρολογίας στο Πανεπιστήμιο του Wurzburg, εκμεταλλεύτηκε τους ασθενείς ως πειραματικά ερευνητικά αντικείμενα. Ήταν καλά αναγνωρισμένος διεθνώς έχοντας πραγματοποιήσει υποτροφία ιατρικών επιστημών του Ιδρύματος Rockefeller το 1924 και το 1932. Εργάστηκε με τον νευρολόγο του Χάρβαρντ Στάνλεϊ Κόμπ και τον νευροχειρουργό Χάροϊ Κούσινγκ το 1928 και για δύο χρόνια στο Peking Union Medical College που χρηματοδοτήθηκε από το Rockefeller. Ανέλυσε εγκεφαλονωτιαίο υγρό και λιποειδή αίματος. Ξεκίνησε τα πειράματα σκλήρυνσης κατά πλάκας στην κλινική Schloss Werneck. Το Ίδρυμα Rockefeller ενημερώθηκε για τα σχέδια του Schaltenbrand για μια φάρμα πιθήκων για πειραματικές μελέτες σκλήρυνσης κατά πλάκας. Θεώρησε ότι η σκλήρυνση κατά πλάκας πρέπει να αποτελεί λόγο αναγκαστικής άμβλωσης.³⁸ Ο Schaltenbrand ξεκίνησε, να αποδεικνύει τη μολυσματική φύση της σκλήρυνσης κατά πλάκας, όπως μεταδίδεται από ιό, σπιροκήτη ή βακτήρια. Σκέφτηκε ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα μπορούσαν να μολυνθούν, αλλά ότι μια ειδική σκανδάλη έδωσε έκφραση στην ασθένεια ως αναγνωρίσιμη κλινική οντότητα. Αρχικά εγχύθηκε νωτιαίο υγρό από ασθενείς, τους οποίους θεωρούσε κλινικά στα πρώτα στάδια της νόσου, σε πιθήκους και πιθήκους. Ο Schaltenbrand ξεκίνησε την έρευνα το 1935 και συνεχίστηκε μέχρι το 1942. Μέχρι τότε το Πανεπιστήμιο του Wurzburg ήταν κέντρο της ναζιστικής ψυχιατρικής με την άνοδο του Werner Heyde στην προεδρία της ψυχιατρικής το 1939.

Τον Οκτώβριο του 1940, η έρευνα «διεκόπη» από τη «μεταφορά» ασθενών. Στην πραγματικότητα, η «διακοπή» οφειλόταν στους ασθενείς του και τα ερευνητικά θέματα ήταν μεταξύ των 800 ασθενών που εκκαθαρίστηκαν από το Werneck, πολλοί σε ιδρύματα που εμπλέκονται στην ευθανασία δολοφονίες. Σίγουρα τουλάχιστον οκτώ ερευνητικά θέματα εστάλησαν σε κέντρα θανάτωσης και τα αρχεία θύματος T4 που επιβιώνουν τεκμηριώνουν αυτά. Το νοσηλευτικό προσωπικό κατέγραψε αργότερα πώς ορισμένοι από τους μεταφερόμενους έλαβαν θανατηφόρες ενέσεις.

Το DFG χρηματοδότησε την επικίνδυνη και επεμβατική έρευνα του

³⁸ G. Posner, – J. Ware, *Mengele: The Complete Story*, σ. 87

Schaltenbrand. Για να επικυρώσει τα πειράματα, ο Schaltenbrand ήλπιζε να πραγματοποιήσει περαιτέρω πειράματα σε έναν πολύ μεγαλύτερο αριθμό πιθήκων (κάτι αρκετά ρεαλιστικό στον πόλεμο) και ανθρώπους (που έγιναν άφθονα διαθέσιμοι σε στρατόπεδα και κλινικές).³⁹ Ο Schaltenbrand συγκέντρωσε τα «Ιστορικά περιστατικών» στο μονογράμιο για σκλήρυνση κατά πλάκας που δημοσιεύθηκε το 1943.

Η σκλήρυνση κατά πλάκας ως εκφυλιστική ασθένεια πέτυχε υψηλό προφίλ κατά τη διάρκεια του πολέμου για να δικαιολογήσει τις δολοφονίες της ευθανασίας.

Αφού άρχισε η επίθεση στην Πολωνία την 1η Σεπτεμβρίου 1939, ο Χίτλερ εξουσιοδότησε τον επικεφαλής της καγκελαρίας του, Karl Bouhler και τον χειρουργό του, Karl Brandt, να εκτελέσει την «ευθανασία» ανίατων ψυχιατρικών ασθενών. Η παραγγελία χρονολογείται συμβολικά έως την 1η Σεπτεμβρίου. Οι ρυθμίσεις για τη δολοφονία των βρεφών ήταν ήδη σε εξέλιξη από τον Αύγουστο του 1939. Η λανθασμένη αναγνώριση του βρέφους με αναπηρία του οποίου ο θάνατος - σύμφωνα με τον Brandt - συγχωρήθηκε από τον Χίτλερ, παρείχε ένα διδακτικό επεισόδιο σχετικά με την ανάγκη για ιστορική ακρίβεια.

Ο Χίτλερ έθεσε σε εφαρμογή διαδικασίες για δολοφονίες ενηλίκων γύρω στις αρχές Οκτωβρίου. Οι ενήλικες έπρεπε να σταλούν σε καθορισμένα κέντρα θανάτωσης, εξοπλισμένα με θαλάμους αερίου μονοξειδίου του άνθρακα.

Οι ψυχιατρικοί ασθενείς, που υποτιμήθηκαν έγιναν ευάλωτοι στην έρευνα για μολυσματικές ασθένειες και εκφυλιστικές καταστάσεις. Η έναρξη της «ευθανασίας» έφερε νέες ευκαιρίες για έρευνα σε ασθενείς πριν σκοτωθούν και στη συνέχεια στον εγκέφαλο και τον νευρικό τους ιστό.

Οι ερευνητές του εγκεφάλου ίδρυσαν παθολογικά εργαστήρια σε νοσοκομεία, παρέχοντάς τους δείγματα. Η ιδέα ήταν να αποδειχθούν οι σχέσεις μεταξύ των ανωμαλιών του εγκεφάλου και των κλινικών μορφών ασθένειας.⁴⁰ Το ψυχιατρικό νοσοκομείο Wittenau στο Βερολίνο διοχέτευσε εγκεφάλους με τα ερευνητικά εργαστήρια. Στις 23 Δεκεμβρίου 1937, ο Leonardo Conti ως Ιατρός για το Βερολίνο υπέγραψε συμφωνία με την KWG για την προμήθεια εγκεφάλου. Οι γιατροί από τις καθορισμένες δολοφονικές εγκαταστάσεις, όπως ο ψυχίατρος Hans Heinze, προσκλήθηκαν στο KWI για Έρευνα Εγκεφάλου, δημιουργώντας δίκτυα επαφών και προμήθεια δειγμάτων.

³⁹ G. Perl, *I Was a Doctor in Auschwitz*, σ. 76

⁴⁰ M. Nyiszli, *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ. 56

Οι νευροπαθολόγοι Julius Hallervorden και σε μικρότερο βαθμό ο Hugo Spatz απέκτησαν εγκεφάλους από θύματα πολέμου και από θύματα ευθανασίας. Ο Hallervorden επιδίωξε αδιάκοπατους ερευνητικούς στόχους εν μέσω της αύξησης του θανάτου και της καταστροφής. Κατά καιρούς, αποφάσισε ενεργά ποιος θα δολοφονήθηκε με επισκέψεις σε ιδρύματα και επιθεώρηση κλινικών αρχείων. Το 1939, ο Hallervorden προσχώρησε στο Κόμμα των Ναζί, ενώ ανέπτυξε την καριέρα του στο Ινστιτούτο Kaiser Wilhelm για Έρευνα Εγκεφάλου, στο Buch κοντά στο Βερολίνο και ως Εισαγγελέας (ο όρος για έναν παθολόγο πλήρους απασχόλησης που πραγματοποιεί ανατομές) στο μεγάλο ψυχιατρικό νοσοκομείο του Βρανδεμβούργου-Γκόρντεν.

Η μεταφορά δειγμάτων εγκεφάλου παρέχει πληροφορίες για το πώς συνδέθηκαν τα κέντρα θανάτωσης με ιδρύματα έρευνας και διδασκαλίας. Ο Hallervorden συγκέντρωσε εγκεφάλους από στρατιωτικές, ψυχιατρικές και σχετικές με το Ολοκαύτωμα πηγές. Στην στρατιωτική του ικανότητα ασχολήθηκε με πολεμικές πληγές. Στις 29 Απριλίου 1940 ο Hallervorden άκουσε για τις δολοφονίες της «ευθανασίας». Έκανε έντονα συγκομιδή εγκεφάλων τόσο από τα μεγάλα κέντρα θανάτωσης T4 όσο και από τις μικρότερες, πιο αποκεντρωμένες μονάδες δολοφονίας παιδιών. Ο Hallervorden μπορεί ήδη να γνωρίζει τους δολοφονίες μέσω επαφών με τον Heinze, ο οποίος διοικεί το ψυχιατρικό νοσοκομείο του Βρανδεμβούργου.⁴⁵ Μεταξύ Αυγούστου και Οκτωβρίου 1940 περίπου 100 παιδιά από το ψυχιατρικό νοσοκομείο του Βρανδεμβούργου-Γκόρντεν σκοτώθηκαν σε θάλαμο αερίων που ήταν αυτοσχεδιασμένο στη φυλακή του Βρανδεμβούργου. μιας ομάδας πενήντα έξι παιδιών και εφήβων πήγαν στο Hallervorden και στο Heinze, και ο Walter Vollhand δημοσίευσε τα αποτελέσματα της ανατομής εγκεφάλων ιογενών μολυσμένων Εβραίων.⁴¹

Στην Ψυχιατρική Κλινική, η Χαϊδελβέργη, η έρευνα επιτηρήθηκε από τον Julius Deussen, ο οποίος συνεργάστηκε με τον Ernst Riidin του KWI για την Ψυχιατρική και τον Hans Joachim Rauch. Τα παιδιά στάλθηκαν για να σκοτωθούν με τον Luminal στο Νοσοκομείο Eichberg, αποποιώντας μια αναπνευστική αιτία θανάτου. Η μητέρα της Beate Schropp (η Beate πειραματίστηκε τον Δεκέμβριο του 1944) απομάκρυνε την κόρη της χωρίς να πει στη Deussen ως υπεύθυνη γιατρό,

⁴¹ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 68

σώζοντας έτσι τη ζωή της.⁴²

Το Hallervorden διοικούσε ένα κεντρικό εργαστήριο παθολογίας σε όλο το Βρανδεμβούργο. Από πενήντα εννέα παιδιά που μεταφέρθηκαν από το Γκόρντεν στο θάλαμο αερίων της φυλακής του Βρανδεμβούργου στις 28 Οκτωβρίου 1940, οι εγκέφαλοι των είκοσι πέντε πήγαν στο Hallervorden.²¹ Όταν ο θάλαμος αερίου του Βρανδεμβούργου έκλεισε στα τέλη του 1940, καθώς ήταν πολύ εμφανής στην πόλη, ήρθαν δείγματα εγκεφάλων στο Hallervorden από το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Bernburg, όπου άνοιξε ένας νέος θάλαμος αερίου T4. Στο Bernburg οι ασθενείς φωτογραφήθηκαν. τα επιλεγμένα άτομα είχαν ένα σταυρό σημειωμένο στην πλάτη τους, ώστε ο εγκέφαλός τους να μπορεί να εξαχθεί για την αυξανόμενη συλλογή του Hallervorden. Ο «Εισαγγελέας» - ένας παθολόγος που διεξάγει αυτοψίες - διαδραμάτισε βασικό ρόλο στην επιλογή ποιοι από τους ασθενείς που σκοτώθηκαν πρέπει να διατηρηθούν για έρευνα και όχι να αποτεφρωθούν. Τον Οκτώβριο του 1940, ο Hallervorden γνώρισε έναν νεαρό γιατρό, τον Heinrich Bunke, ο οποίος είχε το ψεύτικο όνομα «Dr Rieger». Ο Χάλερντορντεν έπεισε τον Μπουνκ, ότι οι εγκέφαλοι των νεκρών θυμάτων δεν πρέπει να χαθούν στην επιστήμη. Ως εισαγγελέας στο Βρανδεμβούργο, ο Bunke πήρε ένα άλλο ψεύτικο όνομα, αυτό του «Dr Keller». Εξόρυξε τους εγκεφάλους, και αυτοί στάλθηκαν στο KWI για Brain Research ή στο Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης.

Η Γερμανία διασταυρώθηκε με μεταφορές εγκεφάλου σε ερευνητικά ιδρύματα. Οι εγκέφαλοι των θυμάτων χαμηλής πίεσης πήγαν από το Νταχάου στο KWI για Brain Research. Ένα εξωτερικό τμήμα για την έρευνα στον εγκέφαλο ήρθε υπό τη διεύθυνση του KWI για Brain Research, Hugo Spatz. Σκοπός του ήταν κυρίως να αναλύσει ατυχήματα γερμανικών αεροπορικών ατυχημάτων. Το παθολογικό τμήμα εγκεφάλου του Willibald Scholz έλαβε 633 εγκεφάλους από θύματα ευθανασίας και από αυτούς τους 144 προέρχονταν από το ψυχιατρικό νοσοκομείο του Μονάχου Eglfing-Haar.

Το KWI για Ψυχιατρική χρησιμοποίησε ένα επιπλέον κέντρο συλλογής και έρευνας εγκεφάλου. Ο Hans Schleussing ήταν εισαγγελέας στο Eglfing-Haar, όπου τον βοήθησε η Barbara Schmidt.⁴³ Ο Schultze του Υπουργείου Εσωτερικών της Βαυαρίας υποστήριξε τις προσπάθειές τους και οι αναφορές τους υπογράφηκαν με χαιρετισμό «Heil Hitler». Το εργαστήριο του Εισαγγελέα ήταν ένα φυλάκιο του KWI

⁴² G. Perl, *I Was a Doctor in Auschwitz*, σ. 44

⁴³ A. Levy, *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, σ. 77

για Ψυχιατρική. Οι ασθενείς που πέθαναν σε ψυχιατρικά νοσοκομεία έπρεπε να υποβληθούν σε αυτοψία. Η επακόλουθη μεταφορά ενός εγκεφάλου στον KWI Prosector έδειξε, ότι εδώ ήταν ένα δείγμα που θεωρείται ερευνητικής αξίας. Εγκέφαλοι από θύματα που έγινε ευθανασία από το νοσοκομείο Kaufbeuren της Βαυαρίας της Σουηβίας, μεταφέρθηκαν στο Schleussing για ανατομή όταν αυτά είχαν επαρκές ενδιαφέρον. Πράγματι, πτώματα που θεωρήθηκαν επιστημονικού ενδιαφέροντος στάλθηκαν από πολλά μέρη της Γερμανίας σε αυτό το ερευνητικό ίδρυμα.

Το Hallervorden εξοπλίζει το προσωπικό με στερεωτικά, βάζα και κουτιά, καθώς και οδηγίες για την αφαίρεση και στερέωση του εγκεφάλου. Ο Richard von Hegener, διευθυντής γραφείου στο Τμήμα Ελευθερίας του Καγκελαρίου του Χίτλερ, οργάνωσε την παράδοση αυτού που ο Hallervorden βρήκε «υπέροχο υλικό».

Παρτίδες εγκεφάλου έφτασαν σταθερά για τους Hallervorden και Spatz στο KWI για Brain Research από μια ποικιλία φορέων που σκοτώνουν. Το Hallervorden άνοιξε έναν ιστό συνεχώς διευρυνόμενων επαφών για να αποκτήσει εγκεφάλους για τη συλλογή του KWI Institute for Brain Research. Ο Hallervorden εμφανίστηκε στο Bernburg για να επιλέξει ασθενείς των οποίων ο εγκεφαλος θα είχε επιστημονικό ενδιαφέρον.⁴⁴ Περαιτέρω επαφές με τους γιατρούς T4 περιελάμβαναν τους Otto Heboid και Kurt Borm. Μεταξύ των ινστιτούτων που προμήθευαν το μυαλό ήταν το κέντρο θανάτωσης T4, ο Sonnenstein που ιδρύθηκε από τον Horst Schumann και η «μονάδα ειδικών παιδιών» στο Leipzig-Dosen. Οι ιατρικοί δολοφόνοι δημιούργησαν ένα δίκτυο, όπως όταν ο Heinrich Gross από το Spiegelgrund στη Βιέννη επισκέφθηκε το κρατικό ψυχιατρικό νοσοκομείο Gorden και συνεργάστηκε με τον Hallervorden.

Το Hallervorden ήρθε σε επαφή με τη «ειδική παιδική μονάδα» του Wiesengrund στο νοσοκομείο Wittenau στο Βερολίνο. Αυτές οι επαφές με μια μονάδα έρευνας και δολοφονίας οδήγησαν στη μεταφορά σωμάτων θύματος στον νευρο-παθολόγο Berthold Ostertag και τον βοηθό του Hans Klein στο κοντινό νοσοκομείο Rudolf Virchow. Δύο παιδικοί ψυχίατροι, ο Ernst Hefter και ο Ernst Wentzler, συμμετείχαν στην εκτέλεση δολοφονιών παιδικής ευθανασίας στο Βερολίνο. Παρείχαν στο Hallervorden μια ροή δειγμάτων εγκεφάλου.⁴⁵ Οι παιδικές μονάδες τέθηκαν υπό την Επιτροπή Ράιχ.

Τον Οκτώβριο του 1942 ο Wentzler πρότεινε ένα ολοκληρωμένο ερευνητικό

⁴⁴ R. Lifton, , *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 81

⁴⁵ G. Perl , , *I Was a Doctor in Auschwitz*, σ. 45

πρόγραμμα για τα παιδιά με τη συμμετοχή του τοξικολόγου Weimann, των παθολόγων του εγκεφάλου Hallervorden και του Ostertag, εμπειρογνομόνων για παιδικές δυσπλασίες, συμπεριλαμβανομένου του Werner Catel στη Λειψία, και του ειδικού για την κληρονομικότητα και τη φυλή Lothar Loffler, τότε καθηγητής στο Konigsberg.⁴⁶ Τέτοιοι φωτιστές εκμεταλλεύτηκαν κατάλληλα τις δολοφονίες της ευθανασίας για την έρευνά τους.

Το KWI για την έρευνα εγκεφάλου είχε στενούς δεσμούς με εμπειρογνώμονες του T4 που έλαβαν αποφάσεις για τη ζωή και το θάνατο σε ψυχιατρικούς ασθενείς. Ο De Crinis, καθηγητής ψυχιατρικής και υπουργός σύμβουλος του Βερολίνου, παρείχε ερευνητικά κεφάλαια για τη διερεύνηση της κληρονομικής αδυναμίας. Ο Hallervorden αργότερα παραδέχτηκε ότι έλαβε 500 εγκεφάλους ατόμων που σκοτώθηκαν με μονοξείδιο του άνθρακα, αν και ο πραγματικός αριθμός ήταν υψηλότερος. Ο Λέων Αλέξανδρος ηχογράφησε:

Ο Hallervorden αναγνώρισε την παραλαβή 697 εγκεφάλων από το T4 και ο παθολόγος του εγκεφάλου Jurgen Peiffer επιβεβαίωσε ότι τουλάχιστον 707 εγκέφαλοι αποθηκεύτηκαν από τον Hallervorden και εκκενώθηκαν τον Μάιο του 1944 στο Dillenburg-Giessen που προέρχονταν από θύματα ευθανασίας, από τις δολοφονίες των Ναζί «Ευθανασία» Επιπλέον, ελήφθησαν εγκέφαλοι από το Γκέτο της Βαρσοβίας και κρατούμενοι που πέθαναν σε στρατόπεδα POW. Ο εγκέφαλος συλλέχθηκε ευκαιριακά από τη σκόπιμα δολοφονία. Ο Hallervorden αργότερα εμφανίστηκε ως παθητικός αποδέκτης του εγκεφάλου. Ανακύπτει το ερώτημα αν αυτός - ή οι συνεργάτες του - ερεύνησαν ενεργά σε συγκεκριμένες «περιπτώσεις» ως ζωντανά δείγματα, τα οποία στη συνέχεια σκοτώθηκαν για να τεθούν σε ανατομή με την ελπίδα να βρουν κάποια ανωμαλία στον εγκέφαλο που αντιστοιχεί σε σωματικά ή ψυχολογικά ελαττώματα που παρατηρήθηκαν. Η ανωνυμία των θυμάτων ευθανασίας δυσκολεύει τον ιστορικό σύνδεσμο. Ωστόσο, ορισμένες περιπτώσεις κατά τις οποίες ένας ερευνητής σκότωσε ένα θύμα κατά παραγγελία μπορεί να τεκμηριωθεί.

Το ένα ήταν της Valentina Zachini. Ο οδυνηρός βασανισμός αυτού του κοριτσιού από φυσιολόγους που το ηχογράφησε στην ταινία έχει τεκμηριωθεί από τον συγγραφέα Ernst Klee.⁵² Η Βαλεντίνα γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1932 στο Νότινγχαμ της Βρετανίας από γονείς που ήταν εκτελεστές τσίρκου και Αμερικανούς πολίτες.

Άλλα ερευνητικά κέντρα περιελάμβαναν την ειδική παιδική μονάδα υπό τον

⁴⁶ R. Lifton, , *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 81

Ernst Buchalik στο Loben / Lubliniec στη Σιλεσία. Εδώ πραγματοποιήθηκε μια σειρά πειραμάτων στον αυχένα των παιδιών, εξετάζοντας ποια δόση προκάλεσε θάνατο: μόνο δύο ή τρία παιδιά επέζησαν. Τα δείγματα στάλθηκαν στο τμήμα νευρολόγου Viktor von Weiszacker στο Breslau.⁴⁷

Οι ψυχιατρικές κλινικές ήταν οι πρώτες τοποθεσίες συστηματοποιημένης δολοφονίας των Ναζί και ήταν επίσης σημαντικά κέντρα έρευνας όσον αφορά τόσο πειράματα νευρολογικών όσο και μολυσματικών ασθενειών.

Υπολογίστηκε ότι υπήρχαν 240.000 θύματα ευθανασίας: ο αριθμός των εγκεφάλων που συγκεντρώθηκαν για έρευνα (ωστόσο, δεν ήταν όλοι από τα κέντρα θανάτωσης της ευθανασίας) ανέρχονταν σε τουλάχιστον 2.000 θύματα. Σε αντίθεση με την έρευνα στέρωσης σχετικά με τις γυναίκες ως έμβια αντικείμενα, οι έρευνες περιλάμβαναν τώρα τη θανάτωση και τη συλλογή «ενδιαφερόντων» δειγμάτων.

⁴⁷ P. Weindling,, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 71

Μ' Κεφάλαιο

Το Φάρμακο Των SS

Ο Χίμλερ κατείχε τα ηνία της εξουσίας για τα περισσότερα (αλλά όχι όλα) πειράματα του στρατοπέδου συγκέντρωσης: ενέκρινε, συμβούλεψε και προχώρησε σε πειράματα σε θέματα που αφορούν τη διατροφή, την αναπαραγωγή, τις πληγές και την ανάνηψη. Ο Χίμλερ εργάστηκε μέσω του έμπειρου γραμματέα του, Ρούντολφ Μπράντ, ο οποίος έστρεψε έναν ιστό αλληλογραφίας, έτσι ώστε να μπορεί να διεξαχθεί έρευνα σε ειδικές εγκαταστάσεις. Ο Grawitz, πρώην ακτιβιστής των Ναζί και του Freikorps, υποστήριξε πειράματα, αλλά αντιτάχθηκε στις προβλέψεις του Himmler για εναλλακτική ιατρική. Ο οικονομικός διευθυντής της SS Oswald Pohl, ο ιατρικός επόπτης του στρατοπέδου Lolling, ο διευθυντής φυλετικών ερευνών Ahnenerbe, Sievers, και οι ιατρικοί κορώνες του Himmler Karl Gebhardt και Fahrenkamp ήταν όλοι συμμετέχουν στην προώθηση των πειραμάτων. Ο στρατηγός Waffen-SS Karl Wolff μεσολάβησε για τον Rascher. Το Ινστιτούτο Flygiene του Waffen-SS υπό τον Joachim Mrugowsky έγινε το μεγαλύτερο πρακτορείο στην έρευνα τύφου (Fleckfieber) και πόρος για δηλητήρια. Ο Lolling προσπάθησε να διεκδικήσει τη δύναμή του, έτσι ώστε οι γιατροί στρατόπεδων να μην πηγαίνουν κατευθείαν στον IG Farben για συγκράτηση και προμήθεια δειγμάτων για δοκιμή, αλλά απέτυχε σε αυτές τις προσπάθειες να διεκδικήσει την εξουσία του.⁴⁸ Ο Χίτλερ άσκησε επιρροή μέσω του αφοσιωμένου χειρουργού Karl Brandt, στον οποίο δόθηκε σταθερά εξουσίες για ιατρική παροχή και έρευνα, και το έργο της θανάτωσης ψυχιατρικών ασθενών. Το αποτέλεσμα ήταν σποραδικά πειράματα μεταξύ του 1939 και του τέλους του 1941. Στη συνέχεια, αντιμετωπίζοντας στρατιωτικές προκλήσεις και το τεράστιο καθήκον της υλοποίησης φυλετικής πολιτικής, έγινε μια έκρηξη έρευνας από το 1942.

Ο Reichsführer-SS Himmler επιδίωξε έναν απαίσιο νέο τύπο αδίστακτης επιστήμης και πειραματικής ιατρικής, με την ελπίδα να επιτύχει εκπληκτικές ανακαλύψεις. Ο αναπληρωτής του, ο στρατηγός Waffen SS Karl («Wolffchen») Wolff παρατήρησε, ότι ένα από τα αγαπημένα χόμπι του Χίμλερ ήταν η επινόηση

⁴⁸ G. Posner– J. Ware, *Mengele: The Complete Story*, σ. 56

ιατρικών πειραμάτων.⁴⁹ Ο χειρουργός των SS Gebhardt εξήγησε ότι ο Χίμλερ ήθελε να κάνει παραγωγική χρήση των στρατοπέδων συγκέντρωσης χρησιμοποιώντας κρατούμενους για ιατρική έρευνα. Ο Χίμλερ υποστήριξε την ιδέα μιας «νέας γερμανικής θεραπείας» προσανατολισμένης στην ομοιοπαθητική. Κατά συνέπεια ριζοσπαστικοποίησε τα πειραματικά σχέδια του εντυπωσιακού Sigmund Rascher, τον έπεισε να πειραματιστεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και όχι σε κλινική. Ο Χίμλερ είχε έντονες απόψεις σχετικά με το ποιος θα έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για πειράματα, γενικά εγκληματίες και Εβραίους, καθορίζοντας τους τύπους κατά την έγκριση πειραμάτων.

Ο Pohl έθεσε την πρωτοβουλία στους ερευνητές και όχι στον Himmler: «Οι εκπρόσωποι του ιατρικού επαγγέλματος που ήξεραν πώς να του πουλήσουν ένα ιατρικό πρόβλημα ως εξαιρετικά σημαντικό ή που είχαν καλούς φίλους να επέμβουν γι' αυτούς, θα μπορούσαν εύκολα να προκαλέσουν το ενδιαφέρον του.» Ο Himmler ριζοσπαστικοποίησε πειράματα: πρώτα, θα πρέπει να είναι πιο φρικιαστικά όσον αφορά τους τραυματισμούς. Δεύτερον, είχε την ιδέα των μακροπρόθεσμων ερευνών. Εδώ, αναρωτήθηκε για να δει αν η διατροφή ή τα φάρμακα θα μπορούσαν να ενισχύσουν την αντίσταση στο κρύο. Ο Χίμλερ συνδύαζε μια μακάβρια εμμονή για να πάρει πειράματα μέχρι το θάνατο, με μια πρόβλεψη για το «βιολογικό» με μια ολιστική, οργανική και φυλετική έννοια. Προτίμησε τις φυτικές θεραπείες και μια φυσική διατροφή, υποστηρίζοντας μια τεράστια φυτεία με βότανα στο Νταχάου. Τα πειράματα ήταν μέρος μιας επέκτασης ισχύος SS σε ιατρικές σχολές, φαρμακευτική παραγωγή, και τελικά για την ανάπτυξη μιας νέας μορφής ρατσιστικής ιατρικής και διαιτολογίας. Ακόμα μακριά από συνεκτική, αυτά τα πειράματα που εμπίπτουν στο SS παρέχουν μια εικόνα για τα αντικρουόμενα στοιχεία της ιδεολογίας των SS και τα ανταγωνιστικά εσωτερικά συμφέροντα.⁵⁰

⁴⁹ P. Weindling , *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 72

⁵⁰ G. Posner – J. Ware , *Mengele: The Complete Story*, σ. 67

Ν' Κεφάλαιο

Προγονική Έρευνα

Ο Rascher ως ένας αδίστακτος πειραματιστής ταιριάζει με τη στρατηγική SS της αναδιάρθρωσης της ιατρικής έρευνας σε φυλετική βάση. Ο οργανισμός Ahnenerbe, ή Ancestral Heredity Research του SS ιδρύθηκε το 1935 από τον Himmler, τον γεωργό αίματος και εδάφους Walter Darre, και τον προϊστορικό Wirth. Βασισόμενη σε μελέτες volkish, στόχος της ήταν να προμηθεύσει τον γερμανικό λαό με το γενεαλογικό του γενεαλογικό κεφάλαιο που προέρχεται από την προϊστορία. Οι προσπάθειές του είχαν παράλληλο στο ότι κάθε πολίτης έπρεπε να αποδείξει ότι η καταγωγή του ήταν καθαρή από φυλετικούς λεκέδες σε τρεις γενιές και προσωπικό SS για πέντεγενιές.

Το 1937 ο Wolfram Sievers, ένας εκδότης autodidact έγινε επικεφαλής διαχειριστής Ancestral Research. Ο προϊστορικός και Ινδοευρωπαϊκός εμπειρογνώμονας του Πανεπιστημίου του Μονάχου, Walter Wiist ανέλαβε το ρόλο του Επιμελητή Τα ακαδημαϊκά διαπιστευτήρια του Wiist νομιμοποίησαν την έρευνα του Ahnenerbe.⁵¹

Αρχικά το Ahnenerbe επικεντρώθηκε στην προϊστορία και την ανθρωπολογία. Η παρακινήτική ιδέα ήταν ότι ο παλιός καινοτόμος γερμανικός αγώνας εδώ και πολύ καιρό έγινε διάσπαρτος και εξαφανίστηκε. Η ανάκαμψη των πρωταρχικών γερμανικών αξιών πήγε με μια αίσθηση μυστικιστικής, λατρευτικής αφοσίωσης. Οι ερευνητές του Ahnenerbe ανέσκαψαν τοποθεσίες Goth και οικισμούς των τευτονικών ιπποτών. Το Ahnenerbe δημιούργησε τμήματα ινδογερμανικών γλωσσών, λαϊκών παραμυθιών και σαγμάτων, τη γεωλογία των σπηλαίων και καρστ και τη γερμανική λαογραφία. Ένας αρχαιολόγος ήρθε με τη θεωρία ότι οι προϊστορικοί έληχοι ήταν ομοφυλόφιλοι και εγκληματίες, ενισχύοντας έτσι τις απόψεις του Χίμλερ σχετικά με τον επικίνδυνο εκφυλισμό των ομοφυλοφίλων και πώς οι αρχαίοι Τευτόνοι σκότωσαν σωστά αυτούς τους εκφυλισμούς. σε φυλάκια στις Βρυξέλλες, τη Χάγη, το Όσλο και τη Στοκχόλμη, καθώς και φιλόδοξες αποστολές. Οι Sievers καλλιέργησαν φιλοδοξίες να αποκτήσουν ηγεμονία σε σχέση με τη φυλετική και στρατιωτική ιατρική έρευνα.

⁵¹ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 75

Μέχρι το 1939, η οργάνωση επεκτάθηκε σε μια σειρά επιστημών, κυρίως βοτανική, ορυκτολογία και γεωλογία, γεωφυσική και μετεωρολογία, εξερεύνηση σπηλαίου - και φυλετική ανθρωπολογία. Ο Χίμλερ υποστήριξε το εκτεταμένο πρόγραμμα εθνολογικής έρευνας με οκτώ αποστολές σε απομακρυσμένες τοποθεσίες στη Νότια Αμερική και το Θιβέτ το 1939. Η αποστολή του Θιβέτ είχε αρχικά προταθεί από τον ζωολόγο των SS Ernst Schafer, αν και το μεγαλύτερο μέρος της χρηματοδότησης προήλθε από το DFG και άλλους χρηματοδότες. Η αποστολή έψαξε για απομεινάρια του αρχαίου Aryan αγώνα μεταξύ των Θιβετιανών, ενώ μελετούσαν βοτανική, ζωολογία και γεωλογία.⁵² Οι ερευνητές πήραν γύψο - μια διαδικασία που καταγράφηκε στην ταινία - καθώς και τη λήψη μετρήσεων, καθώς και εκτυπώσεις παλάμης και χεριών. Μεταξύ πέντε μελών SS στην αποστολή του Θιβέτ ήταν ο νεαρός ανθρωπολόγος SS Bruno Beger, ο οποίος είχε μεταφερθεί από το SS Race and Settlement Office στο προσωπικό του Himmler.⁵³

⁵² M. Nyiszli, *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ. 88

⁵³ M. Nyiszli, *ό.π* σ. 88

Ξ' Κεφάλαιο

Μια «Νέα Γερμανική Θεραπεία»

Το *Ahnenerbe* προχώρησε στις φιλοδοξίες του Χίμλερ να επινοήσει μια «Νέα γερμανική θεραπεία», με βάση τις γερμανικές φυλετικές αξίες. Η «Γερμανική Θεραπεία» απαιτούσε έναν επαναπροσανατολισμό της ιατρικής σε ανθρωπολογική βάση φυλής, καθώς και σε μερικές πιο εσωτερικές περιοχές. Η διατροφή, τα είδη ένδυσης, η ομοιοπαθητική, η φυσιοθεραπεία, τα φυτικά φάρμακα ως «βιολογική ιατρική» αμφισβήτησαν την τυπική ιατρική επιστήμη με πειραματική βάση. Το 1937 πραγματοποιήθηκε το παγκόσμιο ομοιοπαθητικό συνέδριο υπό την αιγίδα του Rudolf Hess.⁵⁴ Η Ομοιοπαθητική είχε μια τεράστια επέκταση με ιδρύματα όπως το Νοσοκομείο Rudolf Hess στη Δρέσδη, και νέες εκδοτικές επιχειρήσεις υπό τον Ιπποκράτη αποτύπωμα για τη διάδοση ενός μεταρρυθμισμένου φαρμάκου στο επάγγελμα και ευρύτερο κοινό.

Ένας ολοένα πιο πολυσύχναστος Χίτλερ, επιρρεπής σε ακούσιες νευρωτικές συσπάσεις και σπασμούς, εξαρτάται από κοκτέιλ βιταμινών και ενέσεις που βελτιώνουν την απόδοση. Ο κύκλος των ιατρικών ακολυτών του Führer περιελάμβανε τον πιστό χειρουργό Karl Brandt και τον διατροφολόγο SS Ernst-Günther Schenck.⁵⁵

Ο Brandt και ο Schenck συμμετείχαν σε ανθρώπινα πειράματα και ο Χίτλερ είχε μεγάλες προσδοκίες από τον Brandt όσον αφορά την αναδιοργάνωση της ιατρικής επιστήμης και της έρευνας.

Ο Χίμλερ ευνόησε τον φυσιοθεραπευτή Felix Kersten, καθώς και την ομοιοπαθητική ιατρική. Καλλιέργησε δεσμούς με τον καρδιολόγο του Μονάχου Fahrenkamp, ο οποίος διευθύνει μια κλινική για να διατηρήσει την υγεία του Waffen-SS στο Νταχάου, όπου εξέτασε την κυκλοφορία του αίματος. Ο Fahrenkamp συμβούλεψε για τα πειράματα και έκαναν ομοιοπαθητικά πειράματα στο κτήμα του Pabenschwandt, ορίζοντας ένα απομακρυσμένο στρατόπεδο του Νταχάου.

Η ατζέντα φυλετικής θεραπείας είχε ορισμένα στοιχεία: η ανάπτυξη φυτικών φαρμάκων στο Νταχάου συνδέθηκε με τα πειράματα φλέγματος και τη

⁵⁴ R. Lifton, *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 68

⁵⁵ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 75

χρηματοδότηση SS πειραμάτων και παραγωγής εμβολίων. Στην ιδανική περίπτωση, το νέο φάρμακο πρέπει να είναι ολιστικό, σύμφωνα με το γερμανικό συναίσθημα για τη φύση. Η ατζέντα του Χίμλερ συνδέθηκε με την ομοιοπαθητική και τη φυλετική αναπαραγωγή, και η φυτεία με βότανα του Νταχάου ήταν η υποστήριξη νέων μέτρων. Η έρευνα για το φυτό της Νότιας Αμερικής, το dumbcane (*Dieffenbackia seguine*) είχε ως στόχο να προκαλέσει στειρότητα. Η εταιρεία Madaus των ομοιοπαθητικών κατασκευαστών συμμετείχε τον Ιούνιο του 1942. Το σχέδιο υποστηρίχθηκε από τους Pohl και Grawitz, αλλά η καλλιέργεια του φυτού αποδείχθηκε πολύ δύσκολη.⁵⁶ Ο Himmler ενθάρρυνε τα πειράματα στο Dachau με τα ομοιοπαθητικά άλατα Schuessler στην αναζήτησή του για μια γερμανική εναλλακτική λύση πενικιλίνης. Τα πειράματα έγιναν μέρος μιας ευρύτερης προσπάθειας μετασχηματισμού φαρμάκων υπό την ηγεσία των SS.

⁵⁶ P. Weindling , *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 76

Ο΄ Κεφάλαιο

Συγκρίνοντας Θεραπείες Φυματίωσης

Ο Χίμλερ ήλπιζε να βελτιωθούν οι ιατρικές θεραπείες για φυματίωση. Χορηγεί εκτεταμένα ομοιοπαθητικά πειράματα για τη θεραπεία της φυματίωσης στο Νταχάου, στο Sachsenhausen και στο Buchenwald από το 1941 έως το 1943. Ο στόχος ήταν μια σύνθεση της επιστημονικής ιατρικής και της φυσικής θεραπείας. Ο Χίμλερ ήθελε να εφαρμόσει την επιστημονική μεθοδολογία του πειράματος και της αιτιώδους συνάφειας, προκειμένου να αναδιαμορφώσει τις επιστημονικές αξίες τοποθετώντας το φάρμακο σε φυλετική, θεραπευτικός προσανατολισμένη στη φύση και διαισθητική βάση.

Τον Ιανουάριο του 1941, δύο επιχειρηματικοί αδελφοί Gualtherus και Herman Zahn, εμφανίστηκαν στη σκηνή. Ο Χέρμαν είχε σπουδάσει ιατρική για ένα διάστημα, αλλά τα ιατρικά του διαπιστευτήρια ήταν πλαστά. Ο Gualtherus κατάφερε να προκριθεί στην ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Λοζάνης το 1940, και στη συνέχεια να παρακολουθήσει ένα μάθημα φυσικής θεραπείας στο νοσοκομείο Rudolf Hess της Δρέσδης. Τα αδέρφια ήταν Ολλανδοί υπήκοοι και υποστήριζαν ολλανδικούς ναζιστικούς οργανισμούς. Στις 24 Ιανουαρίου 1941, οι αδελφοί Zahn συζήτησαν με τον Himmler και τον Φινλανδό ιατρικό μασέρ του, Kersten για τη δυνατότητα πειραμάτων αναπνοής όζοντος. Οι SS πληρώνουν το Gualtherus Zahn 1.000 μάρκες το μήνα και εγκαταστάθηκε αναπνευστική συσκευή από την Ελβετία.⁵⁷

Το 1941 ξεκίνησαν πειράματα φυματίωσης στο Νταχάου και στο Σαχσενχάουζεν, και πραγματοποιήθηκε μια σειρά πειραμάτων στο Μπουτσενβαλντ. Αυτές οι τρεις σειρές πειραμάτων έδειξαν πώς το SS συντονίζει για πρώτη φορά έρευνα μεγάλης κλίμακας σε διαφορετικά στρατόπεδα. Στο Sachsenhausen δημιουργήθηκε ένα πειραματικό μπλοκ φυματίωσης μέχρι τον Νοέμβριο του 1941. Εντοπίστηκαν μεταξύ πενήντα και εξήντα Γερμανών, Ολλανδών και Πολωνών κρατουμένων με υπάρχουσα φυματίωση. Υπήρχαν δύο ομάδες, κάθε ερευνητικό αντικείμενο που είχε ένα αντίστοιχο σώμα. Μια ομάδα έπρεπε να κάνει την «εισπνοή» εισπνοής. Η άλλη ομάδα είχε μια τυπική θεραπεία. Τα πειράματα του Sachsenhausen έληξαν στα τέλη του 1943. Περίπου 100 κρατούμενοι πέθαναν και τα ποσοστά

⁵⁷ P. Weindling, ό.π σ. 76

θνησιμότητας ήταν τα ίδια και στις δύο ομάδες.

Στο Νταχάου τα παράλληλα πειράματα διεξήχθησαν περίπου τον Σεπτέμβριο του 1940 έως τον Φεβρουάριο του 1942 υπό τον ομοιοπαθητικό Karl Hann von Weyern, ο οποίος είχε θεραπεύσει τον Himmler και τον Rudolf Albert Brachtel, έναν Γερμανό γιατρό της Σουηδίας και τον SS. Ο Μπράχτελ έφτασε στο Νταχάου στις 15 Απριλίου 1941. Οι κρατούμενοι χωρίστηκαν σε δύο ομάδες των σαράντα οκτώ, για να συγκρίνουν τη συνήθη θεραπεία με μια ελβετική ομοιοπαθητική θεραπεία με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας που ονομάζεται Spenglersan. Μια τρίτη ομάδα έλαβε μια ειδική διαίτα που χορηγείται από τον ομοιοπαθητικό von Weyhern. Μια τέταρτη «ομάδα ελέγχου» υποβλήθηκε σε διάφορα φάρμακα, καθώς και εγχειρήσεις θώρακα από τον Helmut Mullmerstadt: δέκα πέθαναν από αυτήν την ομάδα. Το πείραμα διήρκεσε πάνω από ένα χρόνο.

Τα πειράματα φυματίωσης δείχνουν την πρόβλεψη του Himmler για μη συμβατικές θεραπείες. Ο Χίμλερ και ο Γκράιτς είχαν συμφέρον να επιλύσουν σε πειραματική βάση εάν οι ομοιοπαθητικές ή συμβατικές - αλλοπαθητικές - θεραπείες ήταν ανώτερες. Σε αντίθεση με τα μεταγενέστερα πειράματα, αυτά τα πειράματα φυματίωσης δεν περιλάμβαναν τη μόλυνση ερευνητικών θεμάτων. Η ανωτερότητα των τυπικών φαρμάκων σήμαινε ότι ο Himmler επρόκειτο να επαναπροσανατολίσει τη συνολική του στρατηγική στα πειράματα. Από το 1933 άρχισε να αυξάνεται η ροή των σωμάτων στα ινστιτούτα ανατομίας και παθολογίας. Οι ναζιστικές εκτελέσεις από κρίσεις και ειδικά δικαστήρια ήταν η κύρια πηγή. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και έπειτα τα στρατόπεδα POW παρείχαν πτώματα.⁵⁸

Οι Ανατόμοι είχαν από καιρό το δικαίωμα να διεκδικούν σώματα των εκτελεσθέντων, και ένα ινστιτούτο θα δέχεται πτώματα από εργαστήρια, κελιά της αστυνομίας, νοσοκομεία και σπίτια ηλικιωμένων, αλλά μέχρι το 1932 υπήρχε μόνο μια στάλα εκτελεστών. Όπως παρατηρεί ο Hildebrandt, «Μεταξύ 1907 και 1932, κατά μέσο όρο 16-19 άτομα εκτελέστηκαν κάθε χρόνο. Περίπου το ένα πέμπτο ήταν γυναίκες με μόλις τρεις έως τέσσερις εκτελέσεις γυναίκες ετησίως για τα έτη 1928-32. Αντίθετα, εκτιμάται ότι περισσότερες από 4.000 γυναίκες απαγχονίστηκαν μεταξύ του 1939 και του 1945. » Ορισμένοι απαγχονίστηκαν αμέσως μετά τη γέννησή τους, ως ακτιβιστές της αντίστασης Rote Kapelle Hilde Coppi και Liane Berkowitz. Σε σπάνιες περιπτώσεις εκτελέστηκαν έγκυες γυναίκες.

⁵⁸ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 77

Καθώς ο πόλεμος συνεχίστηκε, αυξήθηκαν πυροβολισμοί και ατελείωτες αναμονές: Οι συμμαχικοί βομβαρδισμοί κατέστρεψαν τη γκιλοτίνα στη φυλακή Ploetzensee στο Βερολίνο. Πολλοί εκτελέστηκαν, βασανίστηκαν. Ορισμένες εκτελέσεις υποβλήθηκαν σε ιατρικές μελέτες πριν από το θάνατο και εφαρμόστηκαν πειραματικές ουσίες. Οι ανατόμοι ήθελαν τα πτώματά τους να είναι όσο το δυνατόν πιο φρέσκα και ζεστά, ώστε να μπορούν να πάρουν τέλεια δείγματα. Μερικοί λειτούργησαν όσο το δυνατόν πιο κοντά στις εκτελέσεις. ορισμένες τακτοποιημένες ταχείες παραδόσεις πτώματος. Οι μαθητές ήταν συνηθισμένοι στα αποκεφαλισμένα πτώματα.. Ερευνητές και φοιτητές είχαν πλούσια αποθέματα «υλικού».

Από το 1933 έως το 1945 υπήρχαν περίπου 15.000 άμαχοι και 15.000 στρατιωτικές εκτελέσεις στο πλαίσιο του ναζιστικού συστήματος «δικαιοσύνης ». Καθώς ο πόλεμος εξελίχθηκε, τα ποσοστά εκτελέσεων αυξήθηκαν.⁵⁹ Κριτές του καθεστώτος, ακτιβιστές της αντίστασης ή εκείνοι που θεωρούνται συνένοχοι σε πιο ανεπίσημη αντιπολίτευση, και τα φυλετικά θύματα ήταν μεταξύ των εκτελεσθέντων. Ανατομικά, παθολογικά και εγκεφαλικά ερευνητικά ινστιτούτα έλαβαν σώματα και εγκεφάλους ψυχιατρικών ασθενών, φυλακισμένους της Γκεστάπο, έρημους και αντιρρησίες συνείδησης.

Τον Ιανουάριο του 1941, ένα «Σχέδιο Ανατομικής Έρευνας» περιλάμβανε δεκατέσσερα γερμανικά ανατομικά ινστιτούτα.

Ένα άτομο που εκτελέστηκε για αντίσταση στον Χίτλερ, όπως συνέβη και σε έξι άτομα που εκτελέστηκαν στο Αμβούργο στις 10 Ιουλίου 1944, απεστάλησαν στα κελάρια του ανατομικού τμήματος του Kiel.. Οι ανατόμοι και οι παθολόγοι που ασχολήθηκαν με εγκεφάλους απαίτησαν προηγούμενο δικαίωμα σε δείγματα, όπως στο Αμβούργο και το Μόναχο. Το νευροπαθολογικό τμήμα Ψυχιατρικής στο Μόναχο έλαβε περιστασιακά μυαλά εκτελεσμένων ατόμων από τη φυλακή του Stadelheim.

Στις 6 Οκτωβρίου 1935 εκδόθηκαν περαιτέρω κανονισμοί για τη διανομή και μεταφορά πτωμάτων. Το κράτος έδωσε τα δικαιώματα στα ινστιτούτα να διεκδικούν σώματα προσώπων που εκτελέστηκαν υπό την προϋπόθεση, ότι δεν διεκδικήθηκαν από συγγενείς για σκοπούς επιστημονικής έρευνας και εκπαίδευσης.

Μέχρι το 1943 έγινε κρατικό δίκαιο, ότι σώματα Εβραίων, Πολωνών και προσώπων που εκτελέστηκαν για προδοσία δεν μπορούσαν να συλλεχθούν από τις οικογένειές τους, αλλά έπρεπε να σταλούν για επιστημονική μελέτη. Η ανακατασκευή

⁵⁹ P. Weindling ό.π, σ.77

της κατανομής των σωμάτων και η ατομική ταυτοποίηση μερικές φορές επιτρέπει την ακριβή ταυτοποίηση, αλλά σε άλλες στιγμές είναι γνωστό μόνο ένας αριθμός από πτώματα. Η Γκεστάπο εκτελούσε και παρέδωσε φορείς υπό συνθήκες απορρήτου.

Ο διευθυντής του ανατομικού μουσείου του Αμβούργου Johannes Bodersen έλαβε περίπου 240 πτώματα από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Neuengamme μέχρι τον Μάιο του 1941. Ήταν περήφανος για τις ικανότητές του στη λήψη εκμαγείων «φρέσκου υλικού» για μοντέλα μυών. Συνολικά υπήρχαν τριάντα ένα τμήματα ανατομίας στη Γερμανία. Το 1946 σημειώθηκε, ότι πολλές ανατομικές δημοσιεύσεις από το Βερολίνο, το Μπρέσλα (είκοσι τέσσερα σώματα), το Κίελ (εννέα σώματα), τη Λειψία (τριάντα σώματα) βασίστηκαν σε εκτελέσεις και θάνατοι στο στρατόπεδο. Οι ερευνητές υπερηφανεύονταν για την υπεροχή τους στην ταχύτητα των ανατομών τους.⁶⁰

Το 1945 το Πανεπιστήμιο του Tubingen εκχώρησε 632 σώματα. Προσδιόρισε 492 από τα πτώματα αυτών των θυμάτων στις αρχές της δεκαετίας του 1980, διαπιστώνοντας, ότι ήταν καταναγκαστικοί εργάτες της Ανατολικής Ευρώπης. Το ανατομικό τμήμα του Μονάχου έλαβε σώματα κομμουνιστών που εκτελέστηκαν στις 23 Ιουνίου 1944.

Το Ανατομικό Μουσείο στο Αμβούργο δέχθηκε πτώματα εκτελεσθέντων από τη φυλακή Fuhlsbuttel. Για ορισμένα πανεπιστήμια - Βόννη, Κολωνία, Τζένα και εν μέρει για το Μόναχο - υπάρχουν σωστά μητρώα σώματος. Η κατάσταση έγινε πιο περίπλοκη καθώς το ναζιστικό ακαδημαϊκό σύστημα επεκτάθηκε, ώστε να συμπεριλάβει τα πανεπιστήμια των Danzig, Posen και Strassburg. Το Πανεπιστήμιο Ράιχ του Στρασβούργου είχε ακόμα άδειες δεξαμενές το 1942. Τα σώματα των 230 σοβιετικών δυνάμεων μεταφέρθηκαν από το Natzweiler στο ανατομικό ινστιτούτο του Στρασβούργου. Δημιουργήθηκαν γρήγορα δίκτυα εφοδιασμού.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης Νταχάου, Μπούχενβαλντ και Μαουτχάουζεν-Γκουζεν έχτισαν παθολογικά μουσεία για «ενδιαφέροντα δείγματα». Οι γιατροί στο στρατόπεδο συγκέντρωσης δεν παρείχαν ολόκληρα πτώματα, υπήρχαν άλλοτε όργανα, άλλοτε οστά. Ο Krebsbach συγκέντρωσε 286 δείγματα ανθρώπινων οργάνων στο Gusen, σε συνεργασία με την SS Medical Academy στο Γκρατς. Ο Krebsbach ήταν πεπεισμένος, ότι είχε καθήκον να σκοτώσει κρατούμενους που ήταν

⁶⁰ G. Perl , *I Was a Doctor in Auschwitz*, σ. 70

βάρος για το κράτος. Ο Sachsenhausen παρέσχε το Ινστιτούτο Ανθρωπολογίας Kaiser Wilhelm, ως πόρο φυλετικών τύπων για τον Abel, και πιθανώς και για τον Hans Grebe. Βοηθός του Rascher, Neff πήρε πέντε δείγματα από το Νταχάου στο Στρασβούργο για τον ανατομικό Hirt μεταξύ 20 και 30 Σεπτεμβρίου 1942 - έναν Φλαμανδό Βέλγο, τρεις Ρώσους και έναν Γερμανό.

Η Γκεστάπο διέθεσε τακτικά εκτελεσμένους Πολωνούς (τόσο Εβραίους όσο και Χριστιανούς) στο φούρνο αποτέφρωσης ινστιτούτου Posen. Στις 30 Οκτωβρίου 1941, ο Voss, ο οποίος απολάμβανε την εξόντωση των Πολωνών, ηχογράφησε στις 30 Οκτωβρίου 1941: «αύριο θα πάρειτο ανατομικό ινστιτούτο τα πρώτα του σώματα. Έντεκα Πολωνοί εκτελούνται. Θα πάρω πέντε από αυτούς, οι άλλοι θα καούν. Οι εκτελέσεις ήταν τόσο άφθονες στο Posen που κάλυψαν τις ανάγκες των ανατόμων στο Konigsberg και στο Breslau. Σκελετοί και κρανία από το ινστιτούτο Posen πήγαν στο Αμβούργο, τη Λειψία και τη Βιέννη.⁶¹ Συνολικά, τα σώματα περίπου 4.500 Εβραίων και μη Εβραίων Πολωνών αποτεφρώθηκαν στο ινστιτούτο.

Το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας της Βιέννης έλαβε είκοσι εννέα εβραϊκά κρανία από θύματα στρατοπέδων συγκέντρωσης, και δεκαπέντε Πολωνικά κρανία εκτελεσθέντων μαχητών αντίστασης από το ανατομικό ινστιτούτο Hermann Voss σε αυτό που ονόμασε «ψευδο-πανεπιστήμιο» του Posen το 1942. Το ινστιτούτο Posen προμήθευσε σοβάδες εβραϊκών κεφαλών στους ανθρωπολόγους της Βιέννης. Ο επικεφαλής αναλυτής, ένας Γερμανός της Βαλτικής, πέθανε από τύφο από τις ψείρες από ένα «εβραϊκό πτώμα» στο οποίο λειτουργούσε.⁶⁸ Η συνήθης κατανομή των σωμάτων των εκτελεσθέντων σε φοιτητές ιατρικής σήμαινε, ότι αυτή η αντιπαράθεση με το ακέφαλο πτώμα έγινε μια σημαντική τελετή μετάβασης σε μια επιστημονικά αποσπασμένη άποψη του θανάτου. Οι μαθητές δέχτηκαν τις δολοφονικές πρακτικές του καθεστώτος. Αλλά η διαπίστωση της έρευνας που πραγματοποιήθηκε δεν είναι καθόλου απλή. Τα δύο μεγαλύτερα κέντρα ανατομίας ήταν το Βερολίνο και η Βιέννη: σε αντίθεση με την ιδεολογία και τις πρακτικές. Ο ανατόμος Hermann Stieve στο Βερολίνο δεν ήταν μέλος του ναζιστικού κόμματος. Χρησιμοποίησε σώματα επιλεκτικά για τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα στο άγχος και τη μήτρα, εξάγοντας μόνο τις ωοθήκες. Ο Hildebrandt ανέλυσε τα αναγνωρισμένα θύματα γυναικών, υποδηλώνοντας, ότι η έρευνα του Stieve αντιστοιχούσε στο σύνολο της κατανάλωσης σωμάτων από το πανεπιστήμιο. Ενώ ο Stieve επικεντρώθηκε μόνο στις ωοθήκες, δεν

⁶¹ J. Jackson, , M .Nadine ,. ,Weidman ,*Race, Racism, and Science: Social Impact and Interaction*, Santa Barbara 2004 ,σ. 56

έκανε διακρίσεις, όσον αφορά τους λόγους εκτέλεσης. Κάποιοι, όπως ο Elfriede Scholz (η αδερφή του συγγραφέα Erich Remarque), εκτελέστηκαν στη φυλακή Ploetzensee. Ο Stieve ενδιαφερόταν για την επίδραση του στρες στο αναπαραγωγικό σύστημα.

Οι πολιτικές διαφορές παραλληλίστηκαν με παραλλαγές στον επιστημονικό προσανατολισμό, με στενή μορφολογική και συστηματική ανατομία που επικρατούσε στο δεύτερο τμήμα του Pernkopf, και τοπογραφικές, κλινικές και φυσιολογικές προσεγγίσεις στην πρώτη. Δεν ήταν απλώς ο Περνκόφ που εντάχθηκε στο ναζιστικό κόμμα το 1933, αλλά ένα ολόκληρο σύνολο βοηθών, τεχνικών και ζωγράφων ανατομίας. Το 1937, ο λέκτορας Alexander Pichler, ο διοργανωτής του ναζιστικού κόμματος στο ινστιτούτο της Pernkopf, άνοιξε το δρόμο για τη χρηματοδότηση και την εξέλιξη της σταδιοδρομίας στη ναζιστική Γερμανία του Konrad Lorenz. Το 1942 ένας άλλος καθηγητής, ο Wilhelm Wirtinger, έδωσε την εμπειρία του στην ανατομή ενός παιδιού με αναπηρία, που δολοφονήθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ευθανασία». Τουλάχιστον 1.377 σώματα άτομα που εκτελέστηκαν παραδόθηκαν στο Πανεπιστήμιο κατά τη διάρκεια των ναζιστικών χρόνων. Συνολικά, αυτά τα σώματα χρησιμοποιήθηκαν τουλάχιστον 800. Μεταξύ των ανατόμων ήταν και μέλη του Ναζιστικού Κόμματος.

Ο ανατόμος της Λειψίας, ο Max Clara είχε χορηγήσει δόσεις βιταμίνης C σε δεκαπέντε κρατούμενους πριν από την εκτέλεση τους στις αρχές του 1942, έτσι ώστε να μπορέσει να τεμαχίσει τα όργανα τους για να μελετήσει τις επιδράσεις της βιταμίνης στη μεταβολική λειτουργία.

Επίσης, ερεύνησε να αυξήσει την ευαισθησία του ματιού σε χαμηλή ένταση φωτισμού χρησιμοποιώντας φυτικό εκχύλισμα. Έτσι έκανε σύγκριση των ματιών των θυμάτων πριν και μετά την εκτέλεσή τους.

Στις 19 Ιουνίου 1944 συμμετείχε σε δεκαεννέα εκτελέσεις ατόμων στο Halle που καταδικάστηκαν από στρατιωτικά δικαστήρια.

Αμέσως μετά, ο Studnitz ισχυρίστηκε, ότι έχει αναπτύξει μια ουσία που βοηθά τη νυχτερινή όραση. Ο Johann Paul Kremer, ανατόμος από το Πανεπιστήμιο του Munster, βρισκόταν στο Άουσβιτς από τις 30 Αυγούστου έως τις 18 Νοεμβρίου 1942. Προηγουμένως, τα ερευνητικά του θέματα ήταν αμφίβια. Εξέτασε μια άποψη για τις χρωστικές αλλαγές στους ιστούς του ήπατος και της σπλήνας και του πάγκρεας, ερεύνησε τον μυϊκό ιστό και την πείνα. Καθώς ο Κρεμέρ έκανε γύρους στο νοσοκομείο του στρατόπεδο του Άουσβιτς, επέλεξε κρατούμενους για θανάτωση με

ένεση φαινόλης. Κατέγραψε λεπτομέρειες για το βάρος των κρατουμένων και ρώτησε για το βάρος τους πριν μπουν στο στρατόπεδο. Συχνά φωτογράφησε τους ασθενείς και σκοτώθηκαν κατά παραγγελία. Πήρε «ζωντανό φρέσκο υλικό» τουλάχιστον έξι φορές.

Στις 15 Οκτωβρίου 1942, σημείωσε «Ζωντανό-φρέσκο υλικό από σπλήνα και πάγκρεας που έχει ληφθεί από ένα ανώμαλο άτομο». Ο Κρέμερ αναφέρθηκε στο θύμα ως 18χρονο εβραϊκό αγόρι, δίνοντας στο στρατόπεδο τον αριθμό 68030. Αυτό τον αναγνωρίζει ως Ο Χανς ντε Τζονγκ, γεννημένος στις 18 Φεβρουαρίου 1924.⁶⁹ Ο Κρέμερ αναφέρθηκε σε άλλο θύμα μόνο ως περίπτωση ίκτερου. Χρησιμοποίησε τα δείγματα για να μελετήσει τις επιπτώσεις της πείνας στους ιστούς, συνδέοντας τις ανθρώπινες ανατομές του με προηγούμενες μελέτες σε ζώα. Ο παθολόγος του Άουσβιτς Μικλός Νίσζλι ήταν έκπληκτος για το πώς αντιμετώπισε μια πληθώρα σωμάτων και αυτό έρχεται σε αντίθεση με ένα ινστιτούτο που παλιότερα αγωνίστηκε να αποκτήσει αρκετά σώματα για διδασκαλία και έρευνα. Ο Ρόμπερτ Χέρλινγκνερ ήταν ομοίως ανατόμος αναζητώντας ένα θέμα αποκατάστασης.

Στις αρχές του 1943 σπούδασε τη σπληνική φλέβα σε οκτώ αρσενικά πτώματα, ηλικίας 18 έως 48. Έγραψε αρκετά ανοιχτά σε μια έκδοση του 1947 ότι ήταν διαθέσιμα για έρευνα εντός 40 έως 80 δευτερολέπτων μετά το θάνατο. Ο Χέρλινγκνερ αφαίρεσε γρήγορα τους σπλήνες και ανέλυσε το αίμα - κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι ο σπλήνας είχε λειτουργία αποθήκευσης για τα ερυθρά και λευκά αιμοσφαίρια.

Η έρευνα αποτέλεσε τη βάση της ‘‘αποκατάστασης’’ του στις 6 Μαΐου 1943 και την παραχώρηση του δικαιώματος διδασκαλίας στις 17 Νοεμβρίου 1944. Δημοσίευσε αυτές τις έρευνες το 1947. Στο Danzig Anatomical Institute υπό τον καθηγητή Rudolf Spanner, αξιωματικό των SS, το σαπούνι που έμεινε από την παραγωγή ανατομικών παρασκευασμάτων χρησιμοποιήθηκε σε μικρή κλίμακα και πειραματική βάση από το 1943 έως το 1944. Ωστόσο, οι ισχυρισμοί του σοβιετικού εισαγγελέα, ότι αυτά ήταν «ημι-βιομηχανικά πειράματα», πόσο μάλλον ότι χρησιμοποιήθηκε το λίπος των Εβραίων, αποδείχθηκαν αβάσιμοι. Το λίπος ήταν ένα υποπροϊόν των διαδικασιών διαβροχής που πραγματοποιήθηκαν στο Ινστιτούτο. Η παραγωγή εντός του ινστιτούτου που χρησιμοποιεί τα απόβλητα από πτώματα ήταν μικρή και σε μια εποχή που το Ινστιτούτο είχε περισσότερα όργανα για επεξεργασία από ό, τι μπορούσε. Αυτό δεν σήμαινε, ότι τα σώματα χρησιμοποιήθηκαν για την παραγωγή σαπουνιού, αλλά ότι - όπως και σε άλλα ανατομικά ινστιτούτα - η

προμήθεια σωμάτων ξεπέρασε αυτό που το ίδρυμα μπορούσε στην πραγματικότητα να επεξεργαστεί. Τον Μάιο του 1945, μια ανακριτική επιτροπή στο ανατομικό ινστιτούτο Danzig βρήκε 148 πτώματα αποκεφαλισμένα και υπήρχαν άλλα 89 κεφάλια, μερικά θηλυκά. Υπήρχε μόνο ένα πτώμα πιθήκου, που δείχνει πώς η ανθρώπινη έρευνα το αντικατέστησε σε ζώα. Λαμβάνοντας μια ευρύτερη άποψη των ναζιστικών θυμάτων και εξετάζοντας την πιο μεταβατική έρευνα, η πρωτοβουλία για το σαπούνι δίνει σημαντικό φως στις ναζιστικές ανατομικές ερευνητικές διαδικασίες. Ο καθηγητής υγιεινής, Gerhard Wagner χρησιμοποίησε πτώματα POWs. Αυτό που επίσης αποκαλύπτει είναι, ότι ένα τέτοιο ινστιτούτο προτίμησε την τυπική πηγή ψυχιατρικών ασθενών (από το άσυλο του Conradstein) και αποκεφαλισμένους από φυλακές. Το ινστιτούτο απέρριψε ορισμένες κατηγορίες φορέων. Τα πτώματα των Πολωνών που είχαν εκτελεστεί με πυροβολισμό ήταν δύσκολο να διατηρηθούν. Σε μια περίπτωση τέσσερα ρωσικά σώματα ήρθαν από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Stutthof, αλλά απορρίφθηκαν ως ακατάλληλα για τους μαθητές, λόγω της ατροφίας των λιπαρών ιστών και μυών. Τα θύματα της Γκεστάπο που ξυλοκοπήθηκαν ή πυροβολήθηκαν επίσης θεωρήθηκαν κατώτερα για την ανατομή και τη συντήρηση. Πάνω απ' όλα, οι Εβραίοι που είχαν αδυναμία, λιμοκτονία και ήταν άρρωστοι απορρίφθηκαν ως πολύ κακής ποιότητας για ανατομική μελέτη, αλλά οι σκελετοί τους θεωρούνταν άξιοι συντήρησης.

Π' Κεφάλαιο

“Θεραπεία Των Ομοφυλοφίλων”

Ο Χίτλερ είδε την ομοφυλοφιλία ως πληγή, απειλώντας τις εθνικές αναπαραγωγικές ικανότητες, και για να εξαλειφθεί. Μισεί τα ανδρικά και αντίθετα χαρακτηριστικά των ομοφυλοφίλων. Η συνεχιζόμενη επίθεση στους ομοφυλόφιλους κορυφώθηκε το 1944 σε προσπάθειες ανακάλυψης ιατρικής θεραπείας. Σε μια ομιλία του το 1937 προς την Επιτροπή του Ράιχ για τον Πληθυσμό και τη Φυλετική Πολιτική, έδωσε προτεραιότητα στην αναπαραγωγική δύναμη του έθνους και καταδίκασε τους ψεύτικους γάμους. Επιβάλλει την φυλάκιση των ομοφυλοφίλων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα είχε σημαδεύσει με ροζ τρίγωνο και συχνά ευνουχίστηκαν. Ο Άστολ και ο Λανγκ συνέταξαν ανυπόμονα γενεαλογικές βάσεις δεδομένων για ομοφυλόφιλους.

Το 1941 ο Χίτλερ μίλησε επίσης για τον τρόπο με τον οποίο ήθελε να εξαλείψει την «πληγή της ομοφυλοφιλίας» και την ανάγκη εκκαθάρισης των ναζιστικών θεσμών. Η ομοφυλοφιλία έπρεπε να εξαλειφθεί. Οι Γερμανοί κρατούμενοι που ταξινομούνται ως ομοφυλόφιλοι και φέρουν ροζ τρίγωνο ήταν αγαπημένοι για πειράματα, όπως στο Buchenwald και στο Sachsenhausen. Ήταν μεταξύ των θυμάτων των πειραμάτων του τυφού. Το πείραμα typhus περιελάμβανε δεκαεννέα ομοφυλόφιλους κρατούμενους, αλλά ο Χόβεν στη συνέχεια διέκοψε το πείραμα, θεωρώντας τις ψείρες απειλή για την υγεία του στρατοπέδου.

Στο Sachsenhausen, έξι ομοφυλόφιλοι ήταν μεταξύ τριάντα κρατουμένων που χρησιμοποιήθηκαν για τη δοκιμή του Pervitin, ενός τύπου αμφεταμίνης. Οι ομοφυλόφιλοι στοχεύτηκαν σε μια σειρά πειραμάτων από τους Δανούς όπως ο γιατρός Carl Peter Vaernet, ο οποίος είχε αναπτύξει έναν τεχνητό αρσενικό σεξουαλικό αδένα ως «θεραπεία» για την ομοφυλοφιλία.

Το 1943 μεταφέρθηκε από την Κοπεγχάγη στο Βερολίνο. Στο Βερολίνο επικοινωνήσε με την ιεραρχία των SS - πρώτα Conti, μετά Poppendieck και Grawitz, και τελικά ο Vaernet συνάντησε τον Himmler, για να προσφέρει ένα φάρμακο για τη θεραπεία της ομοφυλοφιλίας. Η Χίτλερ είχε τώρα φιλοδοξίες να γίνουν οι SS οι μεγαλύτεροι κατασκευαστές φαρμακευτικών προϊόντων.

Η φαρμακευτική ανησυχία που ιδρύθηκε από την SS, η Deutsche Heilmittel

Gmbh ξεκίνησε να προσθέτει στο φαρμακευτικό της χαρτοφυλάκιο και να κατασκευάζει μια τέτοια θεραπεία. Ο Vaernet πρότεινε πειράματα σχετικά με τις ορμόνες ως μέσο αναστροφής της ομοφυλοφιλίας, εμφυτεύοντας στη δεξιά πλευρά της βουβωνικής χώρας, έναν σωλήνα που απελευθέρωσε αργά την τεστοστερόνη. Τον Νοέμβριο του 1943, ο Himmler συμφώνησε να υποστηρίξει την έρευνά του και στη συνέχεια κατατάχθηκε στο SS. Ο Vaernet εξουσιοδοτήθηκε να πραγματοποιήσει πειράματα στο Buchenwald, και του απονεμήθηκαν 1.500 βαθμοί μηνιαία από κεφάλαια SS. Στο Buchenwald ομοφυλόφιλοι, τοποθετημένοι συνήθως σε αποσπάσματα εργασίας όπου η εργασία ήταν επικίνδυνη και εξαντλητική, επιλέχθηκαν για τα θανατηφόρα πειράματα εμβολίων τυφού.⁶²

Ο Vaernet ήταν πρώτος στο Buchenwald στις 26 Ιουλίου 1944, όταν επέλεξε πέντε κρατούμενους στους οποίους δούλεψε στις 16 Σεπτεμβρίου. Ανέφερε στο Grawitz ότι οι επιχειρήσεις πραγματοποιήθηκαν στις 13 Σεπτεμβρίου 1944 σε πέντε κρατούμενους ομοφυλόφιλων στρατοπέδων: Από αυτούς 2 ήταν ευνουχισμένοι. Και στους 5 είχε εμφυτευτεί ο τεχνητός αρσενικός σεξουαλικός αδένας σε διαφορετικά μεγέθη.»

Ο Vaernet επισκέφτηκε το Buchenwald έξι φορές μεταξύ Ιουνίου και Δεκεμβρίου 1944, σε συνεργασία με τον γιατρό του στρατοπέδου Gerhard Schiedlausky, ο οποίος είχε συμμετάσχει στα πειράματα τραυμάτων του Ravensbriick. Χρησιμοποιήθηκαν τουλάχιστον δεκαεπτά κρατούμενοι - κάποιοι ομοφυλόφιλοι, κάποιοι εγκληματίες και κάποιοι άλλοι - για την έρευνα.

Ένας πέθανε από μετεγχειρητική λοίμωξη. Από την ομάδα της 13ης Σεπτεμβρίου, τρεις στους πέντε ασθενείς υποβλήθηκαν σε χειρουργική επέμβαση. Δύο ευνουχίστηκαν, ένας στερρώθηκε στο στρατόπεδο Buchenwald και ένας πέθανε ως άμεσο αποτέλεσμα της επέμβασης προκαλώντας φλεγμονή φλεγμονώδους ιστού. Έντεκα ακόμη κρατούμενοι πέθαναν λίγο μετά. Στις 8 Δεκεμβρίου 1944 ο Vaernet εκμεταλλεύτηκε επτά επιπλέον κρατούμενους (Reinhold, Schmith, Henze, Roster, Ledetzky, Parth και Boeck) ομάδα δέκα. Από τρία (Lieksch, ICreutz και Voss) ελήφθησαν μόνο ούρα. Οι κρατούμενοι φωτογραφήθηκαν τη στιγμή της επιχείρησης και ένα μήνα αργότερα για να εκτιμήσουν σημάδια εμφάνισης νεότερων. Ο Χένζε πέθανε από μολυσματική καταρροή του εντέρου και σοβαρή εξομάλυνση στις 21 Δεκεμβρίου 1944. Σε μια περίπτωση, ο Φραγκισκανός θεολόγος Μπερνάρντ Στάινφ

⁶² R. Lifton, *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 68

(τρόφιμος αρ. 21686) ισχυρίστηκε, ότι οι ερωτικές του σκέψεις άλλαξαν από νεαρούς άνδρες σε γυναίκες. Παρόλα αυτά, ευνουχισμένος. Ένα θύμα αδενικών πειραμάτων περιέγραψε πώς από τη δεξιά του πλευρά έγινε κουτσός και δεν μπορούσε πλέον να εργαστεί ως μουσικός. Η τελική έκθεση του Vaernet στον Χίμλερ στις 10 Φεβρουαρίου 1945 εξήγησε πώς η ορμονική του έρευνα παρέμεινε ημιτελής. Συνέχισε σταθερά την έρευνά του και συνέχισε τη λήψη φαρμακευτικών δειγμάτων.⁶³

⁶³ M. Nyiszli *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, σ. 78

Ρ' Κεφάλαιο

Λοιμώδεις Απειλές: 1942 Έως 1944

ΤΥΦΟΣ

Η επίθεση εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης τον Ιούνιο του 1941 έφερε τεράστιο κίνδυνο επιδημικών ασθενειών στις δυνάμεις εισβολής. Ασθένειες που κανονικά μπορούσαν να τεθούν υπό έλεγχο έγιναν επικίνδυνες, όπως όταν οι 2.500 άνδρες του Leibstandarte Adolf Hitler υπέκυψαν σε επιδημία διφθερίτιδας τον Δεκέμβριο του 1942. Αλλά ήταν τύφος (Fleckfieber) που εκδηλώθηκε με ψείρα που εξαπλώθηκε σε μεγάλη απειλή στην ανατολική Πολωνία και πιο ανατολικά.⁶⁴

Το καλύτερο για την καταπολέμηση αυτών των λοιμώξεων σήμαινε την αναβάθμιση των ερευνών, καθώς οι λοιμώξεις παρεμπόδιζαν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις. Τα SS είχε φιλόδοξα σχέδια για την παραγωγή μιας σειράς νέων εμβολίων για την εξάλειψη του τύφου και της ελονοσίας. Οι γιατροί πραγματοποίησαν μυστική έρευνα σε ειδικές ενώσεις στο Buchenwald και Dachau. Η έρευνα συνεχίστηκε μέχρι τις τελευταίες ενέσεις του πολέμου, υποβάλλοντας χιλιάδες σε απερίσκεπτα πειράματα.

Οι ατζέντες φυλών και γενοκτονιών διαμόρφωσαν τη διεξαγωγή των πειραμάτων κατά του τύφου και της ελονοσίας, και την αναζήτηση αποτελεσματικών φαρμάκων. Ενώ όλες αυτές οι πειραματικές πρωτοβουλίες τοποθετήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, κάθε οργανώθηκε πολύ διαφορετικά.⁷⁵ Το Waffen-SS πρωτοστάτησε στην έρευνα για τον τύφο, επιδιώκοντας αρχικά να εκπαιδεύσει το δικό του ερευνητικό προσωπικό, αλλά έπειτα έπρεπε να συντάξει ερευνητές φυλακισμένων. Η ελονοσία διευθύνεται από έναν βετεράνο ερευνητή, ο οποίος είχε την υποστήριξη του Himmler, αλλά δεν είχε καμία σύνδεση SS. Η έρευνα για τα ναρκωτικά της IG διεξήχθη ανεξάρτητα από τον Χίμλερ που ήταν εξοργισμένος για αυτό το τεράστιο εταιρία, με ερευνητές να πληρώνονται. Κατά συνέπεια, οι Γερμανοί στρατιώτες δεν είχαν αποκτήσει ανοσία στην παιδική ηλικία, όταν προσβλήθηκαν από τη νόσο σαν μια ήπια περίοδο γρίπης. Για νεαρούς ενήλικες η ασθένεια ήταν σοβαρή, αν όχι θανατηφόρα. Η συσσώρευση των Εβραίων σε γκέτο και στρατόπεδα δημιούργησε κίνδυνο τύφου, έτσι ώστε η ευθύνη για τον τύφο μετατοπίστηκε στα

⁶⁴ R. Lifton, , *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, σ. 45

θήματα αναφερόμενη σε αυτήν ως «εβραϊκή ασθένεια».

Σ' Κεφάλαιο

Τα Πειράματα Της Ελονοσίας DACHAU

Η απώλεια των γερμανικών αποικιών, ιδίως με τους ανθρώπους ως πειραματικός πόρος για τη δοκιμή εμβολίων και θεραπειών, ήταν θέμα πικρίας για τους ασυνήθιστα άμυαλους ερευνητές. Ο εθνικός σοσιαλισμός προκάλεσε ελπίδες αποκατάστασης των γερμανικών αποικιών. Ο Claus Schilling είχε ερευνήσει στο RKI στο Βερολίνο από το 1895 μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 1936. Στη συνέχεια εργάστηκε στα ψυχιατρικά νοσοκομεία Wittenau και Herzberge στο Βερολίνο, όπου ενδιαφέρθηκε για την ερώτηση, πώς τα άτομα που κάποτε είχαν μολυνθεί με ελονοσία ανταποκρίθηκαν σε δεύτερη πειραματική λοίμωξη για θεραπευτικούς σκοπούς; Από το 1936 έως το 1941, πραγματοποίησε πειραματική έρευνα, μολύνοντας ψυχιατρικούς ασθενείς με ελονοσία σε άσυλο στη Φλωρεντία, το Νοσοκομείο San Nicola στη Σιένα και τη Βολτέρρα, ενώ συνεργάστηκε με το κρατικό ινστιτούτο υγιεινής στη Ρώμη. Η εισαγωγή της θεραπείας της ελονοσίας για την τριτογενή σύφιλη παρείχε κάποια νομιμοποίηση: η φασιστική Ιταλία δεν συμμετείχε σε εξαναγκασμένη έρευνα, ξεχωρίζοντας έτσι από τα ναζιστικά πειράματα.

Το 1938 έως το 1939 ο Schilling πειραματίστηκε σε δεκαέξι φοιτητές εθελοντές στο Βερολίνο, με την υποστήριξη του διάσημου Sauerbruch, και τουλάχιστον ένας αργότερα νοσηλεύτηκε. Η ιδέα ήταν να ανοσοποιηθούν μολύνοντας πειραματικά άτομα με ελονοσία. Αυτό που παρείχε το Νταχάου ήταν η ευκαιρία για συνεχή πειραματισμό σε μια μεγάλη ομάδα αιχμαλωτικών ερευνητικών θεμάτων.

Τον Δεκέμβριο του 1941, μια τυχαία συνάντηση με τον Reich Medical Führer Leonardo Conti στη γερμανική πρεσβεία στη Ρώμη οδήγησε σε συζήτηση σχετικά με τον κίνδυνο μόλυνσης των γερμανικών στρατευμάτων στη Βουλγαρία και την Ελλάδα. Ο Conti διοργάνωσε μια συνάντηση με τον Himmler και τον Reichsarzt SS Grawitz στο Βερολίνο: «Μου ζητήθηκε από τον Himmler να συνεχίσει το έργο μου και να το συνεχίσει στο Νταχάου. Στην αρχή ήμουν απρόθυμος, αλλά μετά από εξέταση, συμφώνησα για το Νταχάου.⁶⁵

⁶⁵ P. Weindling, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, σ. 76

Τ' Κεφάλαιο

Απ' Τη Δύση Στην Ανατολή: Μονάδα 731

Μόνο οι Γερμανοί και οι Ιάπωνες ιατροί ερευνητές ήταν προετοιμασμένοι να πειραματιστούν με συστηματικό και σταθερό τρόπο μέχρι το θάνατο σε άτομα που κρατούνται αιχμάλωτα ως εργαστηριακά ζώα. Τα γερμανικά πειράματα μολυσματικών ασθενειών έδειξαν επίγνωση της ιαπωνικής εξουδετέρωσης και της δολοφονίας χιλιάδων Κινέζων στα κατεχόμενα Μαντζουρία και Νανκίγκ. Η κλίμακα των ιαπωνικών πειραμάτων ταιριάζει με εκείνη των Γερμανών, ενώ το χρονοδιάγραμμα υποδηλώνει ότι οι Ιάπωνες είχαν ένα μικρό πλεονέκτημα όσον αφορά την προτεραιότητα έναντι των γερμανικών ερευνών.

Η Ιαπωνία παρείχε ένα μοντέλο εξαναγκαστικής έρευνας επί του θέματος πληθυσμούς, αν και πιο επικεντρωμένοι από τους Γερμανούς χωρίς ανησυχίες για ψυχιατρική ή φυλετική ανθρωπολογία. Τα ιαπωνικά πειράματα πολέμου στην κατεχόμενη Κίνα επικεντρώθηκαν στην τελειότητα των όπλων για βιολογικό πόλεμο. Ο στρατιωτικός μικροβιολόγος Shiro Ishii δημιούργησε τη στρατιωτική μονάδα 731 του Kwantung το 1936 έξω από το Harbin στα κατεχόμενα από την Ιαπωνία Manchuria υπό τον μανδύα του «καθαρισμού του νερού». Εκεί αναπτύχθηκε ένα δίκτυο διαφόρων πειραματικών μονάδων με στενούς δεσμούς με τα ιαπωνικά πανεπιστήμια. Ο Χίτλερ διέταξε μια ομάδα αξιωματικών με επικεφαλής τον στρατιωτικό τοξικολόγο, Otto Muntsch, να μελετήσει τη χρήση χημικών και βιολογικών όπλων από την Ιαπωνία κατά της Κίνας κατά τη διάρκεια μιας εξάμηνης επίσκεψης το 1939. Η ιαπωνική-γερμανική συνεργασία επικυρώθηκε σε συμφωνία της 2ας Ιουνίου 1939 και συνεχίστηκαν προγράμματα επιστημονικής συνεργασίας και ανταλλαγών καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου. Ο βακτηριολόγος SS Mrugowsky είχε ιαπωνικές επαφές το 1940. Ο Hojo Enryo, ιαπωνικός στρατιωτικός εμπειρογνώμονας στα βιολογικά όπλα, ήλθε σε επαφή με το Ινστιτούτο Robert Koch για βακτηριολογικό πόλεμο, και μίλησε για τη βακτηριολογία στη Στρατιωτική Ακαδημία Ιατρικής του Βερολίνου τον Οκτώβριο του 1941. Ο Gerhard Rose of the RKI παρείχε δείγματα του ιού του κίτρινου πυρετού στη μονάδα 731. Τα γερμανικά και ιαπωνικά προγράμματα βιολογικού πολέμου αντάλλαξαν πληροφορίες, δείγματα και εξοπλισμό με υποβρύχιο. Υποστηρίζεται, ότι το τελευταίο από αυτά τα υποβρύχια στην

πραγματικότητα αναχώρησε από την Ιαπωνία μέχρι τον Μάιο του 1945.⁶⁶

Παρά τις αναφορές του γερμανικού εμπειρογνώμονα βιολογικού πολέμου, Heinrich Kliewe για νέα ιαπωνικά βιολογικά όπλα, στις 23 Μαΐου 1942 ο Χίτλερ διέταξε να σταματήσει η επιθετική έρευνα βιολογικού πολέμου.⁷⁹ Κανένα γερμανικό πείραμα δεν κάνει ρητή αναφορά σε προηγούμενη ιαπωνική έρευνα, αλλά οι συνεχείς επαφές εμφανίζονται ως αλληλοενισχυόμενες. Το ιαπωνικό πρόγραμμα πειραμάτων ήταν πιο επικεντρωμένο από τους Γερμανούς. Η ιαπωνική έρευνα βιολογικού πολέμου περιορίστηκε κυρίως στη στρατιωτική μονάδα 731.

Υπήρχε ένα δεύτερο πειραματικό στρατόπεδο στο Mukden, όπου οι συμμαχικοί αιχμάλωτοι πολέμου αποτέλεσαν αντικείμενο δοκιμών για πειραματικές λοιμώξεις. Οι γερμανικές προσπάθειες ήταν πιο διεσπαρμένες όσον αφορά τις τοποθεσίες και τα ερευνητικά θέματα και οι Γερμανοί χρησιμοποίησαν μια μεγαλύτερη ποικιλία θυμάτων από άποψη εθνικότητας, κατοχής και ηλικία. Στη δεκαετία του 1930 -40, η Ιαπωνική Αυτοκρατορία διέπραξε φρικαλεότητες σε ολόκληρη την Ασία, όπως ο Βιασμός του Νανκίγκ. Τα γερμανικά εγκλήματα, όπως οι ιατρικές δοκιμές σε ανθρώπους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης τείνουν να δέχονται μεγαλύτερη προσοχή από τα εγκλήματα της Ιαπωνίας κατά της ανθρωπότητας, καθώς έχει γίνει περισσότερη έρευνα και περισσότεροι ιστορικοί έχουν αφιερώσει χρόνο κοιτάζοντας πίσω και μελετώντας αυτές τις τρομερές πράξεις. Ωστόσο, οι Ιάπωνες έπαιξαν επίσης ρόλο σε ιατρικές εξετάσεις σε ένα μυστικό έργο που ονομάζεται Unit 731.⁶⁷ Ξεκίνησε το 1937, η μονάδα 731, που βρίσκεται στο Χάρμπιν της Κίνας, δημιουργήθηκε με νόμιμες προθέσεις από την ιαπωνική κυβέρνηση. Ξεκίνησε ως οργανισμός για την προώθηση της δημόσιας υγείας, η μονάδα 731 προοριζόταν να διεξάγει έρευνα που θα ωφελούσε τους Ιάπωνες στρατιώτες, όπως η εκμάθηση περισσότερων για τους τρόπους με τους οποίους το ανθρώπινο σώμα μπορεί να αντέξει την πείνα και τη δίψα και να καταπολεμήσει τις ασθένειες. Πρώτα πειράματα πραγματοποιήθηκαν σε εθελοντές που είχαν υπογράψει παραίτηση συγκατάθεσης, δίνοντας άδεια στο προσωπικό. Ωστόσο, καθώς ο πόλεμος εντάθηκε, άλλαξαν τις μεθόδους τους.

Αν και οι συμφωνίες της Γενεύης του 1925 είχαν απαγορεύσει τη χρήση βιολογικών ή χημικών όπλων στον πόλεμο, οι Ιάπωνες ωστόσο ήθελαν να

⁶⁶ P. Piccipallo, *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, Texas 1979, σ. 45

⁶⁷ D. Barenblatt, *A Plague Upon Humanity: The Secret Genocide of Axis Japan's Germ Warfare Operation*, London 2006, σ. 56

προετοιμαστούν για αυτούς τους τύπους πολέμου. Δεδομένου, ότι αυτοί οι τύποι πειραμάτων ήταν φυσικά εκείνοι στους οποίους οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα συμμετάσχουν εθελοντικά, οι Ιάπωνες αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν τους αιχμάλωτους πολέμου ως εξεταστικά θέματα. Τα θύματα της μονάδας 731 ήταν κυρίως Κινέζοι και Ρώσοι, μαζί με μερικούς Μογγόλους και Κορεάτες.

Ο αρχηγός της μονάδας ήταν ο υπολοχαγός Σίρο Ισιί. Μαζί με τους άλλους επιστήμονες που στρατολόγησε, πειραματίστηκαν μολύνοντας εξεταστικά άτομα με διαφορετικούς τύπους ασθeneιών για να δουν πώς το σώμα τους θα ανταποκρίνεται στα παθογόνα. Καθώς οι Ιάπωνες κατέστρεψαν τα περισσότερα αρχεία της μονάδας στο τέλος του πολέμου, λίγα είναι γνωστά για τους επιστήμονες που εργάστηκαν εκεί.

Χρησιμοποιώντας τα τεστ, οι επιστήμονες ένεσαν διαφορετικά μικρόβια για να δουν πώς θα αντιδρούσαν το ένα στο άλλο στο ανθρώπινο σώμα, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν νέες ασθένειες. Αναφερόμενοι στα θύματά τους ως *Maturas*, ή «ξύλινα κούτσουρα», οι Ιάπωνες επιστήμονες θα πραγματοποιούσαν διαφορετικούς τύπους διαδικασιών, όπως *vivisection*, σε ζωντανά θύματα. Οι αρουραίοι που είχαν μολυνθεί με τη βουβωνική πανούκλα απελευθερώθηκαν στα θύματα, με σκοπό να μολύνουν τα άτομα έτσι ώστε να μπορούν να μελετηθούν. Η μονάδα 731 ήταν ένα μέρος βασανιστηρίων που ήταν, στο μυαλό πολλών εργαζομένων της μονάδας 731, αναγκαιότητα για να κερδίσει τον πόλεμο.⁶⁸

Οι επιστήμονες της Μονάδας 731 πειραματίστηκαν επίσης για τα εξεταστικά θέματα μέσω εγκυμοσύνης και βιασμού. Αρσενικοί κρατούμενοι που έχουν μολυνθεί με σύφιλη θα τους λένε να βιάσουν γυναίκες φυλακισμένους καθώς και άνδρες κρατούμενους για να δουν πώς εξαπλώνεται η σύφιλη στο σώμα. Οι γυναίκες εμποτίστηκαν ακούσια και στη συνέχεια πραγματοποιήθηκαν πειράματα για να δουν πώς επηρέασε τη μητέρα καθώς και το έμβρυο. Μερικές φορές η μητέρα θα εμβολιαζόταν για να δει πώς εξελίχθηκε το έμβρυο.⁶⁹

Μόλις ήταν σαφές ότι οι Ιάπωνες επρόκειτο να χάσουν τον πόλεμο, οι εργαζόμενοι της μονάδας κατέστρεψαν πολλά από τα στοιχεία των πειραμάτων. Μετά την επίσημη παράδοση των Ιαπώνων τον Αύγουστο του 1945, η μονάδα 731 τερματίστηκε επίσημα. Η ιαπωνική κυβέρνηση δεν παραδέχτηκε τα αδικήματα που διαπράχθηκαν από τη μονάδα 731 μέχρι πολύ πρόσφατα. Η κυβέρνηση δεν

⁶⁸ Y. Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, England 2018, σ. 34

⁶⁹ P. Piccipallo., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, σ. 45

αναγνώρισε τη φρικαλεότητα μέχρι το 1988, και ακόμη και τότε, δεν ζήτησαν συγγνώμη για το τι είχε συμβεί. Το έργο ήταν εξαιρετικά μυστικό και πολλά από τα στοιχεία είχαν καταστραφεί. Επιπλέον, κυβερνητικοί αξιωματούχοι που γνώριζαν τι συνέβη στη μονάδα 731 δεν γνωστοποίησαν τις γνώσεις τους στο κοινό. Λόγω αυτής της έλλειψης αναγνώρισης, η κινεζική κυβέρνηση ανέλαβε να γνωστοποιήσει τις φρικαλεότητες. Το 1982, ίδρυσαν ένα μουσείο στον ίδιο χώρο όπου η μονάδα 731 λειτούργησε κατά τη διάρκεια του πολέμου.⁷⁰

Σε αντίθεση με ορισμένους από τους Ναζί γιατρούς που διεξήγαγαν πειράματα σε κρατούμενους και κρατούμενους στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, κανένας από αυτούς που συμμετείχαν στα πειράματα στη Μονάδα 731 δεν τιμωρήθηκε ποτέ για τα εγκλήματά τους. Αντ' αυτού, μετά το τέλος του πολέμου, πολλοί επανήλθαν στην κοινωνία και συνέχισαν να έχουν πολύ επιτυχημένη σταδιοδρομία στους τομείς τους. Οι αμερικανικές δυνάμεις, κυρίως ο στρατηγός Ντάγκλας Μακ Άρθουρ, αποφάσισαν να μην δικάσουν τους εργαζομένους της μονάδας 731. Ο MacArthur παραχώρησε στους εμπλεκόμενους ασυλία σε αντάλλαγμα τις πληροφορίες που είχαν συγκεντρώσει κατά τη διάρκεια των πειραμάτων τους. Πίστευε ότι η διεξαγωγή δικών εναντίον αυτών των ανθρώπων θα εμπόδιζε τους Αμερικανούς να λάβουν τις ιατρικές πληροφορίες που είχαν τεκμηριωθεί από αυτά τα πειράματα. Λόγω αυτής της απόφασης, η δικαιοσύνη δεν επιδόθηκε ποτέ.

⁷⁰ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him,ό.π, σ. 34

Υ' Κεφάλαιο

Εργοστάσια Θανάτου

Ανθρώπινα Πειράματα: «Το Μυστικό Των Μυστικών»

Στις 19 Ιουλίου 1978, ο πρώην διοικητής της στρατιωτικής αστυνομίας στην κομητεία Andong της Κίνας, ήρθε στο Πινγκ Φαν με την πέμπτη ιαπωνική αντιπροσωπεία της επιτροπής «Επιστρέφοντας στην Κίνα-σύνδεσμο». Ομολόγησε ότι το 1944 επέτρεψε την αποστολή 20 Κινέζων στο Ping Fan για βακτηριολογικά πειράματα. Είπε, *«Τους σκότωσα. Έτσι, αισθάνομαι άβολα για περισσότερα από 30 χρόνια. Τώρα, ήρθα στο Ping Fan για να ζητήσω συγνώμη. " Ακόμα μια άλλη ομολογία: «Επραξα ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Παραδέχομαι ότι ο έλεγχος της δράσης των βακτηριολογικών όπλων σε ζωντανούς ανθρώπους με ένεση βίας με σοβαρές μολυσματικές ασθένειες, όπως εξασκείτο από την απόσπαση [Μονάδα 731] με τη συμμετοχή μου, καθώς και η χονδρική σφαγή των πειραματισμένων με θανατηφόρα βακτήρια είναι βάρβαρη και εγκληματική " ⁷¹*

Δύο πράγματα συνέβησαν το 1938 που έκανε τον Ishii Shiro να αισθάνεται ικανοποιημένος με τον σταθμό του στη ζωή. Προήχθη στον συνταγματάρχη την 1η Μαρτίου, πιθανώς βάσει της προηγούμενης εκπληκτικής επιτυχίας του με την έρευνα βακτηριολογικών όπλων. Αργότερα το ίδιο έτος, το συγκρότημα Ping Fan τέθηκε σε λειτουργία. Ήταν πλέον σε θέση να αποδείξει στα ιαπωνικά στρατιωτικά και ιατρικά ιδρύματα την πρακτικότητα βακτηριολογικών όπλων.⁷² Ο πρόσφατα αναβαθμισμένος πλήρης συνταγματάρχης ανέμενε, ότι τα κατορθώματά του στην καλύτερη εγκατάσταση βακτηριολογικών επιθέσεων στον κόσμο θα καταστήσουν την Ιαπωνία ως τον κορυφαίο ηγέτη βακτηριολογικών επιθέσεων και θα επιτρέψει στο έθνος να επιτύχει τον νόμιμο ηγετικό της ρόλο στην Ανατολική Ασία. Κατά τα επόμενα πέντε χρόνια, ο Ishii θα διπλασίαζε τις προσπάθειές του για την επίτευξη των στόχων των στρατιωτών και ταυτόχρονα θα προωθούσε την καριέρα του. Με αφορμή μια γρήγορη σειρά προωθήσεων τη δεκαετία του 1930 (αναβαθμίστηκε σχεδόν καθημερινά κάθε τρία χρόνια), οι φιλοδοξίες του Ishii συνέχισαν να αυξάνονται. Οι δραστηριότητές του στη Μαντζουρία, στην Κίνα και στα νησιά των Εσωτερικών ήταν εξωφρενικές και

⁷¹ P. Williams, *Unit 731: Japan's Secret Biological Warfare in World War II*, 1989, σ.54

⁷² Y, Yan-Jun, T., Yue-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 35

θα έσπαζε τη συνδυασμένη φυσική δύναμη πολλών απλών ανθρώπων. Αντ' αυτού, ο φιλόδοξος συνταγματάρχης φαινόταν να ευδοκιμήθηκε από τις διάφορες ευθύνες που ανέλαβε με ανδρεία. Διέδωσε το Boeki Kyusuibu (Μονάδα Παροχής Νερού κατά της Επιδημίας) για τον Στρατό της Kwantung από το 1936 έως την παράδοση της Ιαπωνίας. Το Boeki Kyusuibu επεκτάθηκε τελικά για να συμπεριλάβει τουλάχιστον δεκαοκτώ υπομονάδες σε όλη την κατεχόμενη Κίνα και, αργότερα, ιδρύθηκαν μονάδες στη Ρανγκούν, τη Βιρμανία, τη Σιγκαπούρη και πιθανώς τη Μανίλα και τις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες. Κάθε τμήμα αποτελείται από τουλάχιστον 120 και 500 άνδρες το μέγιστο, και καθοδηγείται από έναν αξιωματικό του βαθμού του υπολοχαγού ή υπολοχαγού συνταγματάρχη.

Οι μονάδες φαινομενικά απασχολούνταν σε αντι-επιδημία, αλλά κρυφά συμμετείχαν σε έρευναβακτηριολογικών επιθέσεων υπό τη διεύθυνση του Ishii ή μιας από τις υφιστάμενες του διευθύνσεις. Συνήθως θα περνούσε εννέα μήνες του έτους με τον Στρατό του Kwantung στο Χάρμπιν / Πινγκ Φαν, και τους άλλους τρεις μήνες για να μιλήσει, να προσλάβει προσωπικό για δουλειά BW και να κάνει έρευνα BW στην Ιαπωνία. Το Εργαστήριο Έρευνας για την Επιδημία Πρόληψης, που ιδρύθηκε με τη βοήθεια του Dean Koizumi, στο Army Medical College παρέμεινε βασικό συστατικό στην τεράστια επιχείρηση του βιολογικού πολέμου.

Ο γιατρός του στρατού μίλησε τακτικά σε νέους μικροβιολόγους και σε άλλους πιθανούς τεχνικούς προσλήψεις στα διάφορα ιατρικά κολέγια του στρατού σε όλη τη χώρα, καθώς και στο αυτοκρατορικό πανεπιστήμιο του Τόκιο, το αυτοκρατορικό πανεπιστήμιο του Κιότο, και σε άλλα διάσημα πανεπιστήμια και επιστημονικά ινστιτούτα. Στις διαλέξεις του, χρησιμοποιούσε συχνά διαγράμματα, διαφάνειες, φωτογραφίες, καθώς και ταινίες κινηματογραφικής ταινίας 8 mm που απεικονίζουν γραφικά την έρευνα του βιολογικού πολέμου. Οι ταινίες περιλάμβαναν, ως ειδική προσέλευση προσλήψεων, κοντινές απόψεις του βιολογικού πολέμου που συνεργάζονται με ανθρώπινα θέματα. Ένας έμπειρος πιλότος, ο Ishii χειρίστηκε τους ελέγχους πολλών αεροπλάνων που τέθηκαν στη διάθεσή του στο Ping Fan από τον στρατό Kwantung. Πιλοτάρισε το προσωπικό του αεροπλάνο στις διάφορες Μονάδες Καθαρισμού Νερού περιοδικά για επιτόπιες επιθεωρήσεις και για παραστάσεις per-talk για να διατηρήσει το ηθικό των στρατευμάτων.⁷³ Ο διοικητής της μονάδας Ishii πέταξε αποστολές κατά τη διάρκεια δοκιμών πεδίου στην Κίνα το 1940, το 1941 και

⁷³ D. Barenblatt, A Plague Upon Humanity: The Secret Genocide of Axis Japan's Germ Warfare Operation, σ.66

το 1942. Επίσης, τακτικά μετακόμιζε σε ένα από τα αεροπλάνα του στο χώρο δοκιμών του στο Anda, 146 χιλιόμετρα βόρεια του Χάρμπιν. Χρησιμοποίησε ένα ελαφρύ αεροσκάφος για τη σύντομη πτήση προς Anda αν οι μόνοι επιβάτες ήταν οι βοηθοί του και ο ίδιος. Ωστόσο, απασχολούσε μεγαλύτερα αεροπλάνα όταν το φορτίο περιλάμβανε ανθρώπινα υποκείμενα για δοκιμή για σκοπούς βακτηριολογικών επιθέσεων.

Φ΄ Κεφάλαιο

Η Αληθινή Πλευρά Του Ishii Και Ο Σκοπός

Οι περισσότεροι από τους άνδρες που υπηρέτησαν υπό τον Ishii λατρεύουν τον διοικητή τους λόγω της πληθωρικής προσωπικότητάς του, του τολμηρού και της στάσης του με το διάβολο, την προφανή νοημοσύνη του και τον έντονο πατριωτισμό του. Οι προσωπικές αδυναμίες του Ishii - η βαριά κατανάλωση αλκοόλ, η κατάφορη γυναικεία και οι εμφανείς υπεξαίρεσεις από τις πιστώσεις που προορίζονταν για τη μονάδα του - είτε έγιναν δεκτές με παραίτηση ή χειροκροτούν από τους πιστούς οπαδούς του. Οι περίεργες εργασιακές του συνήθειες - ο Ishii, μετά από μια νύχτα στην πόλη του Χάρμπιν, κάλεσε συχνά συναντήσεις στις δύο ή τρεις το πρωί για να σχεδιάσει νέα πειράματα ή μια νέα επιχείρηση στο πεδίο - συγχωρέθηκε από τους άντρες του ως εκκεντρικότητα ένας εξαιρετικός άντρας.⁷⁴ Συνέχισε να έχει τους επικριτές του, όπως ο στρατηγός χειρουργού του στρατού. Όταν πήρε συνέντευξη τον Σεπτέμβριο του 1945, ο Στρατηγός Χειρουργός του Στρατού Στρατηγός Καμπαγιάσι Χιρόσι αρνήθηκε να κλείσει τάξεις με τους συναδέλφους του. Αντ' αυτού, καταδίκασε τον Ishii για να λειτουργήσει ουσιαστικά ως ανεξάρτητο χαλαρό πυροβόλο στη Μαντζουρία και για το ότι ήταν «φιλόδοξος καυχητής». Ο Kambayashi ήταν τόσο έντονος στην καταγγελία του που ο αθώος ανακριτής του συγκινήθηκε: «Ο στρατηγός Ishii αντιπαθεί τις ιατρικές αρχές στην πατρίδα.» Οι αντίπαλοί του παρέμειναν, ωστόσο, μειονότητα στα ιατρικά και στρατιωτικά ιδρύματα.

Το Υπουργείο Πολέμου, και κορυφαίοι ιατροί ειδικοί, όπως ο Dean Koizumi, συνέχισαν να παρέχουν στον Ishii όλους τους άντρες και το υλικό που ζήτησε, διότι, φαινομενικά, πέτυχε συγκεκριμένα αποτελέσματα από την έρευνά του. Αυτό που ξεχώρισε τις έρευνες του Ishii από τις περισσότερες άλλες έρευνες ήταν η μεγάλη του εξάρτηση από ανθρώπινα θέματα για ανάλυση. Η αξία του στον στρατό στο Τόκιο, και αργότερα τόσο στους Αμερικανούς όσο και στους Σοβιετικούς επιστήμονες, βρισκόταν στα πραγματικά και υποτιθέμενα ευρήματά του από ανθρώπινες δοκιμές. Όπως σημείωσε αντιληπτικά μια αρχή, ο Ishii είχε μικρή αξία ή ενδιαφέρον για οποιαδήποτε στρατιωτική οργάνωση, εκτός από τη δουλειά του με

⁷⁴ R. Harris and J. Paxman. *A Higher Form of Killing: The Secret History of Chemical and Biological Warfare*, σ.56

θέματα δοκιμής σε ανθρώπους. Συνεργάστηκε με ανθρώπους σε ασθένειες που κυμαίνονταν από τον άνθρακα έως τον κίτρινο πυρετό. Ερεύνησαν ανθρώπινες αντιδράσεις σε πανώλη, τυφοειδή, παρατυφοειδή Α και Β, τύφο, ευλογιά, λοιμώδη ίκτερο, γάγγραινα αερίου, τέτανο, χολέρα, δυσεντερία, αδένες, οστρακιά, άμορφο πυρετό, εγκεφαλίτιδα ή επιδημία αιμορραγικό πυρετό, κοκκύτη, διφθερίτιδα, πνευμονία, επιδημία εγκεφαλονωτιαίας μηνιγγίτιδας, αφροδίσια νοσήματα, φυματίωση, σαλμονέλα, κρυοπαγήματα και αμέτρητες άλλες ασθένειες που ήταν ενδημικές για τις κοινότητες και τις γύρω περιοχές που

εμπίπτουν στην ευθύνη μιας μονάδας καθαρισμού νερού της μονάδας 731. Κανείς δεν μπόρεσε να καταγράψει πλήρως όλες τις ασθένειες που επισκέφθηκαν τα διάφορα εργοστάσια θανάτου στη Μαντζουρία σε ανθρώπινα ινδικά χοιρίδια. Η δοκιμή παθογόνων σε ανθρώπους ήταν μόνο ένα κεφάλαιο, αν και σημαντικό, στην επιχείρηση του Ishii. Άλλες μυστικές έρευνες που πραγματοποιήθηκαν από τον Ishii και τους συνεργάτες του «είχαν τον διττό σκοπό να καθορίσουν

- 1) Μέθοδοι καλλιέργειας βιολογικών παραγόντων πολέμου.
- 2) Μέθοδοι διάδοσης.

Οι τεχνικοί της μονάδας παρήγαγαν εμβόλια για δεκαοκτώ ασθένειες. Για την «Επιθετική Έρευνα», οι επιστήμονες εργάστηκαν σε τουλάχιστον δώδεκα διαφορετικούς οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προκαλούν πανούκλα, άνθρακα και τύφο. Εκείνοι οι Αμερικανοί που ανακρίνουν το προσωπικό της μονάδας 731 το 1946 και το 1947 έμειναν έκπληκτοι από το «μέγεθος» του εγχειρήματος του Ishii. Τουλάχιστον 20 εκατομμύρια δόσεις εμβολίου ετοίμαζαν κάθε χρόνο κατά τη λειτουργία του Ping Fan. Ανείπωτα εκατομμύρια περισσότερα παρήχθησαν σε 731 υπομονάδες στο Dairen, το Hailar, το Linkow και το Sunyu. Πενήντα χιλιάδες όρνιθες και κοκόρια χρησιμοποιήθηκαν μόνο στο Ping Fan για την παραγωγή γονιμοποιημένων αυγών ετησίως μόνο για την παρασκευή ενός τύπου εμβολίου τύφου, του εμβολίου R.P. (*Rickettsiaprowazekii*). Απαιτήθηκε τουλάχιστον ένας παρόμοιος αριθμός αρουραίων για το R.M. vaccine (*Rickettsia mooseri*).⁷⁵ Και τα δύο εμβόλια παρήχθησαν σε υγρή και ξηρή μορφή. Ο Ishii καυχήθηκε, ότι ο ίδιος σχεδίασε τους καλλιεργητές της μονάδας 731. Χρησιμοποίησε φούρνο duraluminium περίπου 14 x 9,85 x 21 ίντσες που ζύγιζε 24 1/4 λίβρες. Οι μεμονωμένοι φούρνοι περιείχαν δεκαπέντε δίσκους καλλιέργειας βακτηρίων. Οι εργαζόμενοι συλλέγουν τα

⁷⁵ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ.47

παθογόνα λαμβάνοντας απορρίμματα σε καθορισμένα διαστήματα. Οι εντερικοί οργανισμοί παρήχθησαν σε διαστήματα 24ωρών. Τα παθογόνα πανώλης και άνθρακα καλλιεργήθηκαν σε περιόδους 48 ωρών. Τα αναερόβια απαιτούσαν πολύ περισσότερο χρόνο ωρίμανσης και θα μπορούσαν να καθαριστούν μόνο σε εβδομαδιαία βάση.

Ένα κέλυφος πυροβολικού με βακτήρια απαιτούσε 900 καλλιεργητές φούρνων βακτηρίων για την παραγωγή επαρκούς ποσότητας βακτηρίων.⁸⁸ Κατά συνέπεια, οι φούρνοι βακτηρίων λειτουργούσαν 24 ώρες την ημέρα, 365 ημέρες κάθε χρόνο, από το 1939 έως το τέλος του πολέμου, προκειμένου να συνεχίσουν με τις ακόρεστες απαιτήσεις του Ishii και του Kitano για παθογόνα.⁸⁹

Υπό την καθοδήγηση του Ishii, και αργότερα του Kitano, οι ειδικοί του Ping Fan πειραματίστηκαν με τέσσερις διαφορετικές κατηγορίες συστημάτων παράδοσης:

1. Διερεύνησαν δύο διαφορετικούς τύπους κελυφών πυροβολικού - ένα συμβατικό κέλυφος αερίου και ένα 75 χιλιοστόμετρο υψηλής εκρηκτικό κέλυφος με «το βακτηριακό εναιώρημα που αντικαθιστά ένα μέρος του εκρηκτικού φορτίου». Και τα δύο κελύφη αποδείχθηκαν μη πρακτικά και εγκαταλείφθηκαν ως βιολογικά όπλα πολέμου.

Οι ερευνητές στο Ping Fan και στο Anda συνεργάστηκαν με δύο ομάδες βομβών. Μια βόμβα μεγάλου ύψους μιας χρήσης σχεδιάστηκε αποκλειστικά για σπόρια άνθρακα. Ονομαζόμενη βόμβα HA, ήταν ένας χάλυβας λεπτού τοιχώματος τύπου έκρηξης, που περιείχε «1500 κυλινδρικά σωματίδια βυθισμένα σε 500 cc γαλακτώματος άνθρακα». Άλλες βόμβες με χαλύβδινα τοιχώματα, χαρακτηρισμένες είτε Ujis για όλες τις χρήσεις είτε Uji τύπου-50, χρησιμοποιήθηκαν σε εκτεταμένες δοκιμές στα αεροδρόμια Ping Fan και Anda. Κατά τη διάρκεια πέντε ή έξι ετών, περισσότερες από 2000 βόμβες τύπου Uji 50 εξερράγησαν σε επιτόπιες δοκιμές που αφορούσαν ανθρώπους. Άλλες 4000 βόμβες Uji τύπου-50 εξερράγησαν είτε σε δοκιμές πτώσης από αεροπλάνα που πετούσαν σε διαφορετικά ύψη πάνω από το έδαφος ή σε στατικές εκρήξεις. Οι δοκιμές έδειξαν ότι οι βόμβες με χαλύβδινα τοιχώματα δεν ήταν πρακτικές: λίγα παθογόνα επέζησαν από τις εκρήξεις που προκλήθηκαν από θερμότητα κατά την πρόσκρουση. Ο Ishii στη συνέχεια στράφηκε στα κεραμικά ως υποκατάστατο του χάλυβα. Ανέπτυξε μια βόμβα για όλες τις χρήσεις με κύλινδροπορσελάνης μήκους 27,5 ίντσες και διαμέτρου 7 ίντσες με χωρητικότητα υγρού 10,5 λίτρων. Οι αρχικές δοκιμές ήταν εντελώς μη ικανοποιητικές. Τελικά, τροποποίησε τη βόμβα εξοπλίζοντας τον κύλινδρο με κυτταροειδή πτερύγια για να καθοδηγήσει την κάθοδο του, αλλά η τροχιά παρέμεινε ελαττωματική καθώς τα

πτερύγια δεν λειτούργησαν ποτέ σωστά. υγρό πλούσιο σε βακτήρια. Η βόμβα RO δεν αποδόθηκε ποτέ όπως αναμενόταν οι αρχιτέκτονες της και εγκαταλείφθηκε μετά από πολλές άκαρπες δοκιμές. Τέλος, οι επιστήμονες σχεδίασαν και δημιούργησαν μια πρωτότυπη βόμβα με το όνομα «Μητέρα και Κόρες».⁷⁶ Η Μητρική βόμβα ήταν εξοπλισμένη με μια συσκευή μετάδοσης ραδιοφώνου που σχεδιάστηκε για να πυροδοτήσει ένα σύμπλεγμα βομβών Daughter που κρατούσαν το ωφέλιμο φορτίο των βακτηρίων. Ένα από τα άτομα που συμμετείχαν στην κατασκευή των βομβών ανέφερε ότι, «Η Μητέρα βόμβα ρίχτηκε πρώτα, ακολουθούμενη από τις Κόρες. Οι θυγατρικές βόμβες σχεδιάστηκαν για να εκραγούν όταν η βόμβα μητέρας έπεσε στο έδαφος λόγω της διακοπής του ραδιοφωνικού σήματος." Ωστόσο, οι βόμβες Μητέρας και Κόρης ήταν πολύ ακριβές για κατασκευή και, παρά τις εντατικές προσπάθειες, δεν μπορούσαν να εξελιχθούν σε ένα πρακτικό όπλο.⁷⁷

Οι ερευνητές συμμετείχαν σε εκτεταμένες δοκιμές των διαφόρων μορφών βομβών για μια περίοδο δύο ετών, 1941 και 1942. Οι ανάμεικτες βόμβες Uji και η βόμβα Mother and Daughter σχεδιάστηκαν κυρίως για να μολύνουν μεγάλες εκτάσεις γης. Οι αναλυτές σημείωσαν ότι «η μόλυνση των μολυσμένων πληγών ήταν δευτερεύουσα».⁷⁸ Η πρωτότυπη βόμβα άνθρακα, η λεγόμενη βόμβα HA, σχεδιάστηκε ειδικά για να προκαλέσει πληγές που έχουν μολυνθεί από άνθρακα. Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι μόλις τα σπόρια του άνθρακα διεισδύσουν στο έδαφος, το θανατηφόρο αποτέλεσμά τους θα μολύνει μια περιοχή επ 'αόριστον και θα αποτελούσε μια σχεδόν μόνιμη πηγή μόλυνσης. έως τον Αύγουστο του 1947) πρότεινε ότι μόνο τα ζώα εκτέθηκαν στις επιδράσεις των βακτηριακών βομβών κατά τη διάρκεια των δοκιμών. Όμως, άλλα στοιχεία δείχνουν πειστικά ότι οι άνθρωποι δοκιμάστηκαν επίσης. Είναι γνωστό ότι πάνω από 100 άλογα και 500 πρόβατα υπέστησαν πληγές που είχαν μολυνθεί από άνθρακα και μια σημαντική περιοχή του εδάφους μολύνθηκε με το διεγερτικό B. Καταπληκτικό κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμής. Μια συντηρητική εκτίμηση θα έδινε ανθρώπινα θύματα τουλάχιστον αρκετών εκατοντάδων μόνο σε τεράστιες δοκιμές Ping Fan και Anda anthrax και B. Οι επιτόπιες δοκιμές αύξησαν αναμφίβολα τον αριθμό των χιλιάδων.

Διεξήχθησαν δοκιμές πεδίου με σκοπό την εξάπλωση βακτηρίων σε μια

⁷⁶ P. Piccipallo., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, σ.76

⁷⁷ D. Barenblatt, , *A Plague Upon Humanity: The Secret Genocide of Axis Japan's Germ Warfare Operation*, σ.59

⁷⁸ S. Harris, *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, , 2002 ,σ.82

μεγάλη περιοχή δημιουργώντας βακτηριακά σύννεφα. Στατικές βόμβες και συμβατικές βόμβες φορτωμένες με βαφή ροδαμίνης και ζωμός δεξτράνης 2 έως 5% ρίχθηκαν σε μια περιοχή στόχου και πραγματοποιήθηκαν μετρήσεις. Πραγματοποιήθηκαν επίσης μελέτες για την άμεση διασπορά ομίχλης και σκόνης με μικρόβια. Αυτές οι δοκιμές αερολύματος χρησιμοποίησαν διακριτικό εξοπλισμό που ισχυρίστηκε ο Ishii ότι σχεδίασε. Τα αεροπλάνα ήταν εξοπλισμένα με ειδικά σχεδιασμένα ακροφύσια ψεκασμού καθώς και δοχεία γεμάτα με βακτήρια. Μόλις ξεπεράσουν τον στόχο, τα βακτήρια θα διαδοθούν σε μια λεπτή ομίχλη σε μια μεγάλη περιοχή. Στην πραγματικότητα, οι τεχνικοί της μονάδας 731 ασχολήθηκαν με τη σκόνη των καλλιεργειών, αλλά με παθογόνα που σκότωσαν φυτά, ζώα και ανθρώπους. Δοκιμαστικές σταγόνες βομβών βακτηρίων έγιναν από υψόμετρα 4000, 2000, 1000 και 200 μέτρων. Δεν προκαλεί έκπληξη κανείς, ήταν αποφασισμένο ότι οι πτώσεις χαμηλού υψομέτρου πέτυχαν τα καλύτερα αποτελέσματα. Ο ψεκασμός βακτηριακού αερολύματος θεωρήθηκε πολλά υποσχόμενη εξέλιξη, αλλά απαιτήθηκε πολύ περισσότερη έρευνα πριν να θεωρηθεί πρακτικό όπλο BW. Οι ερευνητές της μονάδας 731 δεντελειοποίησαν μια συσκευή ψεκασμού για χρήση στο πεδίο μέχρι το τέλος του πολέμου. Ήταν μία από τις πολλές εξελίξεις της BW που εμπνεύστηκαν από τον Ισιί και ενθουσίασαν τους μεταπολεμικούς Αμερικανούς και σοβιετικούς ερευνητές. Ειδικά εκπαιδευμένοι εθελοντές χρησιμοποιήθηκαν ως σαμποτέρ για τη διάδοση υλικού BW μεταξύ κινεζικών εχθρικών δυνάμεων, μεταξύ πιθανών εχθρών, όπως οι σοβιετικές στρατιωτικές μονάδες σε παραμεθόριες περιοχές, και μεταξύ των άμαχων πληθυσμών. Αυτοί οι εθελοντές χρησιμοποιήθηκαν εκτενώς το 1939 στο λεγόμενο περιστατικό Nomonhan, καθώς και στις επιτόπιες δοκιμές στην Κεντρική Κίνα από το 1940 έως το 1942. Προκάλεσαν σημαντική απώλεια ζωής στη Manchuria μεταξύ του τοπικού πληθυσμού κατά τη διάρκεια των ασκήσεων σαμποτάζ τους. Ο ανθρώπινος πειραματισμός ακολούθησε τρία ξεχωριστά κομμάτια. Τα πιο σημαντικά από αυτά ήταν τα εργαστηριακά πειράματα που πραγματοποιήθηκαν στο Ping Fan, στο Anda, και στα άλλα καταστήματα της μονάδας Ishii στη Manchuria και στην κατεχόμενη Κίνα.

Χ' Κεφάλαιο

Πειραματικό Στάδιο

Ένα δεύτερο μονοπάτι ήταν τα υπαίθρια πειράματα σε ανθρώπους στο Anda που διεξήχθησαν για να ανακαλύψουν την αποτελεσματικότητα των πρωτοτύπων συστημάτων παράδοσης που συζητήθηκαν παραπάνω. Και, τέλος, υπήρξαν οι επιτόπιες δοκιμές στις οποίες τόσο οι άμαχοι πληθυσμοί όσο και τα στρατιωτικά σώματα υπέστησαν παθογόνα έκθεση. Εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, πειράματα πραγματοποιήθηκαν σε ανθρώπους στα υπόγεια εργαστήρια που ήταν ένα χαρακτηριστικό όλων των βιολογικών ερευνητικών εγκαταστάσεων που κατασκευάστηκαν στο πλαίσιο των γενικών σχεδίων του Ishii. Οι άνθρωποι μεταφέρθηκαν από τα κελιά τους στα κτίρια 7 και 8, ή από τους μικρότερους ομολόγους τους στις μονάδες υποκαταστημάτων, και οδηγήθηκαν στις υπόγειες εγκαταστάσεις δοκιμών. Εδώ οι επιστήμονες ένεσαν στα θύματα παθογόνα διαφορετικών δοσολογιών για να προσδιορίσουν την κατάλληλη ποσότητα ενός συγκεκριμένου μικροβίου για χορήγηση σε άτομα ή σε έναν γενικό πληθυσμό. Οι δοκιμές διεξήχθησαν στα «logs» με ξεχωριστές ιδιότητες για να μάθουν εάν ορισμένα τρόφιμα, υφάσματα, εργαλεία ή σκεύη θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως φορείς μικροβίων. Τα ανθρώπινα άτομα αναγκάστηκαν να τρώνε διαφορετικά τρόφιμα με ειδικά μικρόβια.

Σε αυτά περιλαμβάνονται σοκολάτες γεμάτες άνθρακα και μπισκότα που περιέχουν βακτήρια πανούκλας.⁷⁹ Σε άλλα άτομα δόθηκαν διάφορα υγρά (τσάι, καφές, γάλα, νερό, μύρα, οιοπνευματώδη ποτά κ.λπ.), με κάθε υγρό να περιέχει συγκεκριμένη δόση παθογόνου. Ο Ishii βρήκε ότι τα προϊόντα ήταν ένας πολύτιμος αγωγός για την εξάπλωση ασθενειών και πειραματίστηκε με έναν αριθμό ιών που εγχύθηκαν σε διάφορα λαχανικά και φρούτα. Οι περισσότερες μελέτες για τα φρούτα και τα λαχανικά πραγματοποιήθηκαν στο Army Medical College στο Τόκιο υπό την καθοδήγηση ενός από τους πιο λαμπρούς μαθητές του Ishii, ο Naito Ryiochi. . . . Απέφερε επιτυχία με την ανάπτυξη ενός συμπυκνώματος τοξίνης που επαρκεί για να σκοτώσει ποντίκια και πίστευε ότι θα μπορούσε να εξασφαλίσει εξαιρετικά

⁷⁹ D. Barenblatt, *A Plague Upon Humanity: The Secret Genocide of Axis Japan's Germ Warfare Operation*, σ.57

αποτελέσματα για τον άνθρωπο εάν του δοθεί αρκετός χρόνος. Ωστόσο, ο «βαθμός συγκέντρωσης» που απαιτείται για να είναι αποτελεσματικός με τους ανθρώπους «δεν επιτεύχθηκε και οι περαιτέρω προσπάθειες διακόπηκαν από επιδρομές B-29» στο Τόκιο το Νοέμβριο του 1944 και «σταμάτησαν εντελώς με καταστροφή, από πυρκαγιά, στο Army Medical Κολλέγιο τον Απρίλιο του 1945. » Κάθε εργαστήριο στο Ping Fan περιείχε έναν μεγάλο πίνακα ανακοινώσεων που ήταν εμφανής σε έναν τοίχο. Ένας τεχνικός καταγράφει καθημερινά στον πίνακα δεδομένα όπως ημερομηνία, πόσες ενέσεις δόθηκαν, τιμές καρδιάς, ήπατος, κ.λπ.

Ορισμένες από τις δοκιμές περιελάμβαναν την ανάρτηση «υλικού» (ανθρώπους) ανάποδα, προκειμένου να προσδιοριστεί ο χρόνος που απαιτείται για ένα άτομο να πνιγεί μέχρι θανάτου. Διεξήχθησαν άλλα πειράματα στα οποία εγχύθηκε αέρας στα υποκείμενα για να ελεγχθεί ο ρυθμός εμφάνισης εμβολών. Τα ούρα αλόγων εγχύθηκαν σε ανθρώπινα νεφρά σε ακόμη άλλα πειράματα. Ο Μίτομο Καζούο θυμήθηκε αργότερα ένα πείραμα που πραγματοποιήθηκε στα τέλη Αυγούστου 1944, στο οποίο έβαλε ένα γραμμάριο ηρωίνης σε ένα κουάκερ σε έναν Κινέζο πολίτη που συνελήφθη... περίπου τριάντα λεπτά αργότερα έχασε τη συνειδήσή του και παρέμεινε σε αυτήν την κατάσταση μέχρι που πέθανε 15–16 ώρες αργότερα.... Σε μερικούς κρατούμενους πειραματίστηκα 5-6 φορές, δοκιμάζοντας τη δράση των κορεατικών σπόρων δεσίματος, ηρωίνης, βακτηρίων και καστορέλαιο.... Ήμουν επίσης παρών, όταν οι χωροφύλακες πυροβόλησαν τρεις κρατούμενους στους οποίους είχα κάνει πειράματα.

Μερικές από τις δοκιμές που πραγματοποιούνται από «επιστήμονες» και «ιατρούς» αψηφούν τη φαντασία σήμερα. Τα «Logs» διήρκησαν γενικά μερικές εβδομάδες πριν είτε υποκύψουν στα πειράματα είτε «θυσιάστηκαν», επειδή δεν ήταν πλέον βιώσιμα δοκιμαστικά υλικά. Μερικοί κατά κάποιον τρόπο παρέμειναν ζωντανοί για τέσσερις έως έξι μήνες, αλλά όχι πλέον. Υπήρχε πάντα μια έτοιμη προσφορά νέων αντικαταστάσεων.⁸⁰ Θα οδηγούσαν τους νεκρούς σε ένα από τα δωμάτια της αυτοψίας και θα πήγαιναν στη δουλειά κάνοντας μια μεγάλη τομή σε σχήμα "y" στο "υλικό" και έπειτα θα εκτελούσαν την κανονική αυτοψία. Αφού ολοκληρώθηκαν όλες οι δοκιμές, οι παθολόγοι έδωσαν εντολή σε φύλακες να απορρίψουν τα πτώματα σε ένα από τα πολλά κοντινά κρεματόρια. Τα πειράματα κάλυψαν κάθε πιθανή προσέγγιση για τη διάδοση ασθενειών και την πρόληψη. Ένα τυπικό εργαστηριακό

⁸⁰ S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ.77

πείραμα με χολέρα πραγματοποιήθηκε τον Μάιο και τον Ιούνιο του 1940. Είκοσι κρατούμενοι, όλοι μεταξύ των ηλικιών είκοσι και τριάντα, και σε καλή υγεία, επιλέχθηκαν για τη δοκιμή.

Σε οκτώ άτομα έλαβαν ενέσεις εμβολίου χολέρας που παρήχθησαν με εξοπλισμό υπερήχων. Οκτώ άλλοι εγχύθηκαν με εμβόλιο χολέρας που κατασκευάστηκε με συμβατική μέθοδο. Τέσσερις πειραματιστές δεν εμβολιάστηκαν. Είκοσι ημέρες αργότερα, όλα τα θύματα αναγκάστηκαν να πίνουν άφθονο γάλα μολυσμένο με χολέρα. Οι τέσσερις που δεν έλαβαν ανοσοποίηση προσβλήθηκαν από χολέρα και πέθαναν. Αρκετοί από τους εξετασθέντες που έλαβαν συμβατικές ενέσεις χολέρας επίσης αρρώστησαν και πέθαναν. Οι οκτώ που εμβολιάστηκαν με εμβόλιο χολέρας με υπερήχους δεν έδειξαν συμπτώματα χολέρας. Μια παρόμοια δοκιμή με εμβόλια πανώλης παρήγαγε συγκρίσιμα αποτελέσματα.

Στη συνέχεια, ο Ishii διέταξε την ομάδα εμβολίων του, μετονομάστηκε σε "A Team" το 1940, να δουλεύει μόνο με εμβόλια που παράγονται με υπερήχους.⁸¹ Οι Ishii, ο Kitano και οι άλλοι ερευνητές της μονάδας 731 δεν έκαναν τις δραστηριότητές τους σε όλο τον επιστημονικό κόσμο, αλλά ούτε και συρρικνώθηκαν από τη δημόσια κοινοποίηση ορισμένων από τα ευρήματά τους. Οι ερευνητές δημοσίευσαν ή διάβασαν περισσότερες από εκατό επιστημονικές εργασίες, τόσο κατά τη διάρκεια της ακμής της λειτουργίας της μονάδας 731, όσο και κατά τη μεταπολεμική περίοδο. Ενώ ασχολούνταν με τον άνθρωπο, οι ερευνητές αναφέρθηκαν επίσης σε πειράματα με "πιθήκους" ή "μαϊμούδες πιθήκους", πειράματα σε ζώα επισημάνθηκαν με τα κατάλληλα υποείδη των ζώων, όπως «μαϊμού μακράς διάρκειας», «μαϊμού της Ταϊβάν» ή «πίθηκος Formosan».⁸²

⁸¹ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 61

⁸² S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ. 78

Ψ' Κεφάλαιο

Ο Ρόλος Των Αμερικάνων

Στην «ιαπωνική ιατρική κοινωνία», τα ανθρώπινα πειράματά τους ήταν γνωστά δηλαδή, ήταν ένα ανοιχτό μυστικό. »Κάτω από ένα μανδύα ασυλίας από πιθανή δίωξη, το « ανοιχτό μυστικό » έγινε λεπτομερές γεγονός το 1946 και το 1947. Εκείνη την εποχή, οι επιστήμονες της μονάδας 731 δεν έπρεπε να καταφύγουν σε παραπλανητικούς όρους ζώων στην περιγραφή του έργου τους σε Αμερικανούς επιστήμονες που επιθυμούν να αποκτήσουν πολύτιμες πληροφορίες σχετικά με τα ανθρώπινα πειράματα βιοχημικών επιθέσεων . Ίσως δεν ήταν απολύτως ειλικρινείς με τους Αμερικανούς, αλλά τους παρείχαν συγκεκριμένες λεπτομέρειες σχετικά με ορισμένες από τις προηγούμενες εργασίες τους κατά τη διάρκεια μακρών συνεντεύξεων και σε γραπτές αναφορές σε ερευνητές. Τα δεδομένα φέρεται να ανακατασκευάστηκαν από τη μνήμη, καθώς όλα τα αρχεία στη Μαντζουρία υποτίθεται, ότι καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια της ιαπωνικής υποχώρησης το 1945. Ωστόσο, τα ίδια τα έγγραφα δείχνουν έντονα, ότι πολλά από τα αρχεία του 731 επέζησαν.⁸³ Το Dugway της Γιούτα απέχει περίπου 10.000 μίλια από το Ping Fan. Ωστόσο, εδώ στην άγονη, ανεμοδαρμένη έρημο της δυτικής Γιούτα είναι μια βάση χημικών και βιολογικών πολέμων του Στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών που στεγάζει μερικά από τα απομεινάρια της ιαπωνικής έρευνας BW. Μεταξύ των πολλών εγκαταστάσεων που βρίσκονται στο Dugway Proving Grounds, ένα περιορισμένο ερευνητικό κέντρο που εκτείνεται σε έκταση 840, 911 στρέμματα της ερήμου της Γιούτα, είναι μια τεχνική βιβλιοθήκη που λαμβάνει όλες τις τελευταίες επιστημονικές δημοσιεύσεις που σχετίζονται με την έρευνα CW και BW, καθώς και γενικές εκδόσεις.⁸⁴ Αποθηκεύει επίσης υλικό που δεν θέλουν πλέον άλλα ερευνητικά κέντρα, αλλά που μπορεί να περιέχει χρήσιμη νοημοσύνη για τους ερευνητές.

Κρυμμένα σε ένα μη επισημασμένο κουτί στην τεχνική βιβλιοθήκη είναι περισσότερες από είκοσι αναφορές που συντάχθηκαν από Αμερικανούς επιστήμονες από τις μεταπολεμικές συνεντεύξεις τους με τους Ishii, Kitano και άλλες σωζόμενες

⁸³ R. Harris, and J. Paxman., *A Higher Form of Killing: The Secret History of Chemical and Biological Warfare*, σ.73

⁸⁴ D. Barenblatt, , *A Plague Upon Humanity: The Secret Genocide of Axis Japan's Germ Warfare Operation*, σ.60

αρχές της μονάδας 731. Αυτό το πλαίσιο περιέχει επίσης τρεις εξαιρετικές αναφορές αυτοψίας που καλύπτουν αδένες, πανούκλα και άνθρακες. Οι αναφορές αυτοψίας κυμαίνονται από 350 σελίδες έως περισσότερες από 800 σελίδες. Κάθε έκθεση αυτοψίας περιέχει εκατοντάδες παστέλ καλλιτέχνες ανθρώπινων οργάνων σε διάφορες καταστάσεις αποσύνθεσης. Κάποια στιγμή, αυτές οι αναφορές χαρακτηρίστηκαν ως Κορυφαίο Μυστικό, αλλά οι εξελίξεις στην έρευνα των βιοχημικών επιθέσεων καθιστούν τα ευρήματα ξεπερασμένα, αν όχι άσεμνα. Αποχαρακτήριστηκαν το 1978.

Τουλάχιστον δύο δωδεκάδες επιστήμονες πήραν συνέντευξη, και τα θέματα κυμαίνονταν από αερολύματα έως τύφο. Ο σκοπός των ανταλλαγών ήταν να «ληφθούν οι απαραίτητες πληροφορίες για την αποσαφήνιση των εκθέσεων που υπέβαλαν ιαπωνικά στελέχη για το θέμα των βιοχημικών επιθέσεων. Για να αποκτήσουν πρωτόκολλα απαραίτητα για την κατανόηση της σημασίας του παθολογικού υλικού.»⁸⁵ Αυτό που ακολουθεί είναι μια αντιπροσωπευτική επιλογή των δεδομένων που παρείχαν οι ερευνητές της Μονάδας 731: Ο Δρ Futagi Hideo, αναφέροντας τα πειράματά του με τη φυματίωση, σημείωσε ότι σε ανθρώπινες δοκιμές με τον Calmette bacillus (BCG) «Όλα τα υποκείμενα ανακτήθηκαν σε αυτήν τη σειρά», αλλά σε δοκιμές με CI Tuberculosis Hominis, «όλες οι δόσεις παρήγαγαν μιλιακή φυματίωση που ήταν θανατηφόρα εντός 1 μήνα σε εκείνες που εγχύθηκαν με 10,0 και 1,0 mg. Οι άλλοι ήταν σοβαρά άρρωστοι, έζησαν περισσότερο αλλά πιθανότατα πέθανε αργότερα. " Σε μια άλλη δοκιμή, «ο θάνατος σε 1 μήνα εμφανίστηκε μετά από μια θυελλώδη πορεία με πυρετό αμέσως μετά την ένεση». Ο Futagi πειραματίστηκε με παιδιά Manchurian και πέτυχε θετικά αποτελέσματα φυματίνης. Έλαβε το «αρχικό απόθεμα» μικροβίων φυματίωσης από μια «φυσική θήκη. Η μολυσματικότητα διατηρήθηκε με τη διέλευση από ινδικά χοιρίδια ».⁸⁶

Τα πειράματα του Δρ Futagi Hideo ήταν ιδιαίτερα φρικτά, επειδή η φυματίωση δεν είναι μια αποτελεσματική στρατηγική για τον BW. Συνήθως είναι πολύ αργό για να έχει αντίκτυπο στο BW. Είναι λογικό να συμπεράνουμε, συνεπώς, ότι αυτά τα πειράματα πραγματοποιήθηκαν για καθαρά ακαδημαϊκούς σκοπούς εις βάρος των ζώων αυτών των υποκειμένων που εξετάστηκαν. Ο Δρ Tabei Kanau εργάστηκε σε πειράματα τυφοειδούς από το 1938 μέχρι να μεταφερθεί το 1943. Κατά

⁸⁵ P. Piccipallo,., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, σ.51

⁸⁶ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 64

τη διάρκεια αυτής της πενταετούς περιόδου δοκίμασε μερικές εκατοντάδες άτομα με διαφορετικά στελέχη και δοσολογίες τυφοειδών μικροβίων. Μερικά στελέχη αναμίχθηκαν με σακχαρόζη, ενώ άλλα αναδεύτηκαν σε γάλα. Σε ένα πείραμα, «Θάνατοι σημειώθηκαν σε 2 περιπτώσεις και 3 αυτοκτόνησαν».

Ο Kitano αντιμετώπισε πολλές ασθένειες, μερικές από τις οποίες ήταν εξωτικές, ενώ άλλες ήταν της κοινής ποικιλίας κήπων. Τα ευρήματά του σχετικά με τον πυρετό του σόνγκο, την εγκεφαλίτιδα από κρότωνες και τον τύφο χαιρετίστηκαν ιδιαίτερα από τους Αμερικανούς. Τώρα θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν δεδομένα σχετικά με την εγκεφαλίτιδα τσιμπούρι που περιλάμβαναν την ένεση εναιωρήματος εγκεφάλου ποντικού σε ανθρώπους. Ένας άντρας, σύμφωνα με το πρωτόκολλο του Kitano, «παρήγαγε συμπτώματα μετά από επώαση 7 ημερών. Η υψηλότερη θερμοκρασία ήταν 39.8°C.

Αυτό το θέμα θυσιάστηκε όταν υποχώρησε ο πυρετός, περίπου τη 12η ημέρα. " Ένα άλλο «έλαβε παρόμοιο γαλάκτωμα εγκεφάλου ποντικού i. v. σε δόση 1,0 cc. Μετά από περίοδο επώασης 10 ημερών εμφανίστηκαν τα ίδια συμπτώματα. " Οι εκδηλώσεις της νόσου ήταν ζοφερές:

Ο πυρετός είναι η πρώτη αλλαγή. Όταν ο πυρετός αρχίζει να υποχωρεί, η κινητική παράλυση εμφανίζεται στα άνω άκρα, στο λαιμό, στο πρόσωπο, στα βλέφαρα και στους αναπνευστικούς μύες. Δεν υπάρχουν σημαντικές αλλαγές αισθητήρα. Δεν παρατηρείται παράλυση στη γλώσσα, στους μύες του εκφυλισμού ή στα κάτω άκρα. Μετά την ανάρρωση, η παράλυση μπορεί να είναι μόνιμη.... Ο Kitano το παρατήρησε περισσότερο από 6 μήνες.

Ο Ishii, ως συνήθως, ήταν το αστέρι. Σε συνέντευξη στο έργο του με ανθρώπινα θέματα που αφορούσαν την αλλαντίαση, τη βρουκέλλωση, τη γάγγραινα των αερίων, τους αδένες, τη γρίπη, τον μηνιγγιτιδόκοκκο, την πανούκλα, την ευλογιά, τον τέτανο και την τολαιμία. Όλοι ανέπτυξαν πυρετό διάρκειας έως 6 μηνών. Κανένας δεν πέθανε ούτε θυσιάστηκε.⁸⁷ Τουλάχιστον τριάντα πέντε αναφορές που αφορούσαν ανθρώπινα πειράματα υποβλήθηκαν από ιαπωνικούς επιστήμονες που πήραν συνέντευξη, λεπτομερείς δοκιμές που πραγματοποιήθηκαν σε 801 πειράματα συν 30 αυτοκτονίες. Αυτό ήταν αξιοσημείωτο, καθώς οι συνεντεύξεις πραγματοποιήθηκαν μέσα σε λίγο περισσότερο από μια περίοδο ενός μηνός, Νοέμβριος-Δεκέμβριος, στα

⁸⁷ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 66

τέλη του 1947.⁸⁸ Οι Ιάπωνες αναγνώρισαν με συγγνώμη ότι διατήρησαν αναφορές αυτοψίας σε λίγο λιγότερα από 1000 θυσία. Επιπλέον, εξέφρασαν τη λύπη τους για το γεγονός ότι «επαρκές υλικό» για μόνο 40337 περιπτώσεις ήταν ακόμη διαθέσιμο.⁸⁹ Αυτό, επίσης, ήταν μια υποτίμησή του για τα πραγματικά γεγονότα, αλλά οι Αμερικανοί επιστήμονες χαίρονται για την καλή τους τύχη. Μετά την ολοκλήρωση μιας σύντομης αποστολής στην Ιαπωνία το Νοέμβριο του 1947, ο Edwin V. Hill, MD, Chief, Basic Sciences, Camp Detrick, Maryland, παρατήρησε: «*Τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν σε αυτήν την έρευνα συμπλήρωσαν και ενίσχυσαν τις προηγούμενες πτυχές αυτού του τομέα*». Τα δεδομένα που συγκεντρώθηκαν από εχθρικούς επιστήμονες διασφαλίστηκαν «με δαπάνες πολλών εκατομμυρίων δολαρίων και ετών εργασίας... Τέτοιες πληροφορίες δεν μπορούσαν να ληφθούν στα δικά μας εργαστήρια εξαιτίας δυσλειτουργιών που συνδέονται με τον ανθρώπινο πειραματισμό. Ο Χιλ σημείωσε επίσης ότι «*το παθολογικό υλικό που έχει συλλεχθεί αποτελεί τη μόνη υλική απόδειξη της φύσης αυτών των πειραμάτων*».⁹⁰ Ο αριθμός των θυσιασμένων ήταν πολύ μεγαλύτερος από τους αριθμούς που δόθηκαν στους ερευνητές των Ηνωμένων Πολιτειών. Στη δίκη του 1949 για Ιάπωνες κρατούμενους στο Khabarovsk της ΕΣΣΔ, ο στρατηγός Kawashima Kiyoshi, πρώην επικεφαλής των πρώτων, τρίτων και τέταρτων τμημάτων της μονάδας 731, κατέθεσε ότι «μπορώ να πω ότι ο αριθμός των κρατούμενων του αποσπάσματος 731 που πέθαναν από τις συνέπειες του Τα πειράματα για τη μόλυνσή τους με σοβαρές μολυσματικές ασθένειες δεν ήταν λιγότερο από περίπου 600 ετησίως. " Ο Kawashima τοποθετήθηκε στο Ping Fan από το 1941 μέχρι το τέλος του πολέμου. Οι μελετητές, χρησιμοποιώντας τον αριθμό των 600 θανάτων της Kawashima ετησίως, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι 3.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν στα πειράματα της BW.⁹¹

Τρεις χιλιάδες θάνατοι είναι ένα ακαθάριστο υποτιθέμενο ποσοστό του πραγματικού αριθμού ανδρών, γυναικών και παιδιών που σφάζονται. Δεν λαμβάνει υπόψη αυτούς που σκοτώθηκαν πριν από το 1941. Ο Ishii, πρέπει να θυμόμαστε, ξεκίνησε ανθρώπινα πειράματα στο Χάρμπιν το 1932. Εκατοντάδες, ίσως χιλιάδες, καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια της επιχείρησης Beiyinhe. Άλλοι σκοτώθηκαν στο Ping Fan από το 1938 έως την άφιξη του Kawashima εκεί το 1941. Ακόμα άλλοι

⁸⁸ N. Kristof., *Unmasking Horror – A special report.; Japan Confronting Gruesome War Atrocity*, σ. 43

⁸⁹ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 76

⁹⁰ P. Piccipallo., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, σ. 66

⁹¹ S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ. 80

εξολοθρεύτηκαν στα στρατόπεδα των υποκαταστημάτων στα Anda, Hailar, Linkow, Sunyu και Dairen. Πολλοί άλλοι δολοφονήθηκαν στο Καντόνι, στο 42 Πεκίνο (Πεκίνο), στο 43 και, πιθανότατα, στη Σαγκά και τη Σιγκαπούρη (Μονάδα 9420). Τουλάχιστον 5000-6000 άνθρωποι εξαφανίστηκαν σε εργοστάσια θανάτου, όχι άμεσα υπό τον έλεγχο του Ishii κατά τη διάρκεια της ιαπωνικής οργής στην Κίνα.

Ο αριθμός δεν περιλαμβάνει δεκάδες χιλιάδες που σφαγιάστηκαν τον Αύγουστο του 1945, προκειμένου να αποφευχθεί η πτώση τους στα χέρια των ανερχόμενων σοβιετικών ή κινεζικών στρατευμάτων. Τέλος, ο αριθμός δεν αντιπροσωπεύει τον αριθμό των νεκρών των 1946, 1947 και 1948 και γύρω από το Ping Fan. Οι επιδημίες της πανώλης ξέσπασαν κάθε φθινόπωρο και εξαπλώθηκαν σε όλη την κοινότητα και σε μέρη του Χάρμπιν.

Το 1947, ξέσπασε μια μεγάλη επιδημία πανώλης στην ίδια περιοχή, αλλά τελικά επηρέασε μεγάλο μέρος των βορειοανατολικών. Πάνω από 30.000 άτομα πέθαναν από την πανούκλα το 1947 πριν από την επιδημία της επιδημίας. Ένα τρίτο συνεχές ετήσιο ξέσπασμα (αλλά κάπως μειωμένο σε ένταση από το προηγούμενο έτος) εμφανίστηκε το 1948. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, μόνο 6000 άτομα αναφέρθηκαν ότι πέθαναν από την ασθένεια. Ωστόσο, κανείς δεν θα μπορούσε να θυμηθεί ένα προηγούμενο ξέσπασμα πανώλης στην περιοχή. Οι Κινέζοι γιατροί έγιναν πεπεισμένοι ότι οι επιδημίες, οι οποίες προκάλεσαν τόσο τεράστια απώλεια ζωής, σχετίζονται άμεσα με το γεγονός ότι το 1945, κατά την εκκένωσή τους, οι Ιάπωνες απελευθέρωσαν χιλιάδες μολυσμένα ζώα, επιτρέποντάς τους να χαλαρώσουν μεταξύ του γενικού πληθυσμού. Οι ιαπωνικές δραστηριότητες, όσον αφορά το χημικό πόλεμο στη Manchuria και στην Κίνα ήταν επίσης τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή. Η κινεζική κυβέρνηση εκτιμά ότι τουλάχιστον 2000 άτομα σκοτώθηκαν από την άμεση επαφή με χημικά όπλα τα χρόνια μετά την παράδοση της Ιαπωνίας.⁹² Δεκάδες χιλιάδες άλλοι πολίτες είχαν διαταραχθεί τη ζωή τους, επειδή ζούσαν σε πολύ κοντινή απόσταση από τοξικούς παράγοντες διασκορπισμένους σε αποθήκες στις κοινότητές τους. Αυτά ήταν όπλα που είχαν εγκαταλειφθεί, με τη διακριτική φράση των Κινέζων, «ένα ξένο κράτος». Τα περισσότερα από αυτά τα όπλα εντοπίστηκαν στη Μαντζουρία, αν και άλλα βρέθηκαν στις επαρχίες Hebei και Jiangsu. Κανείς δεν ξέρει πόσες χιλιάδες σκοτώθηκαν από επιθέσεις του χημικού πολέμου κατά τη διάρκεια της ιαπωνικής κατοχής της Μαντζουρίας και των ιαπωνικών επιδρομών στην Κίνα. Τα κινέζικα

⁹² S. Harris, *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ. 83

στοιχεία για εγκαταλελειμμένα χημικά πυρομαχικά και τοξικούς παράγοντες στην Κίνα κατά τη μεταπολεμική περίοδο είναι πραγματικά εκπληκτικά. Οι εκτιμήσεις είναι ότι επί του παρόντος (Φεβρουάριος 1992) «περίπου 2 εκατομμύρια κομμάτια» χημικών όπλων θαμμένα στην Κίνα. Τα πυρομαχικά βρίσκονται σε μια επικίνδυνη κατάσταση επιδείνωσης, με πολλά από τα όπλα «άσχημα σκουριασμένα» και σε «διαβρωμένη κατάσταση».⁹³ Οι Κινέζοι κατέστρεψαν ή βρίσκονται στη διαδικασία να καταστρέψουν επιπλέον "300.000 κομμάτια".

Επιπλέον, Κινέζοι εμπειρογνώμονες κατέστρεψαν «περισσότερους από 20 τόνους» τοξικών χημικών παραγόντων και έχουν τουλάχιστον «περίπου 100 τόνους» πρόσθετων τοξικών χημικών ουσιών για να εξαλειφθούν. Ωστόσο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αριθμοί ήταν πολύ μεγαλύτεροι από αυτούς που γίνονται αποδεκτοί. Η πόλη Anda βρίσκεται ακριβώς βόρεια του Χάρμπιν, περίπου δύο ώρες με το τρένο από το Ping Fan. Σήμερα είναι μια αρκετά ευημερούσα κοινότητα 200.000 κατοίκων που βρίσκεται μπροστά από το πετρελαιοφόρο Ντακίγκ, τη μεγαλύτερη γνωστή κατάθεση πετρελαίου της Κίνας.

Από το 1939 έως το 1945, η Άντα πέτυχε ένα άλλο είδος διάκρισης. Τότε, λίγο περισσότερο από μια έκταση άδειων βοσκότοπων που διασκορπίζονται με μια χούφτα χωριά, η Άννα ήταν ο απομακρυσμένος χώρος για το αποδεικτικό έδαφος της μονάδας 731. Όταν μια νέα διαδικασία εμφανίστηκε πολλά υποσχόμενη στο εργαστήριο Ping Fan, υποβλήθηκε σε περαιτέρω δοκιμές στο Anda. Αμετάβλητα, οι άνθρωποι χρησιμοποιήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας δοκιμής, είτε σε υπόγεια εργαστήρια παρόμοια με αυτά του Ping Fan, ή, πιο συχνά, σε ανοιχτές υπαίθριες δοκιμές. Τίποτα δεν απομένει από την εγκατάσταση σας. Καταστράφηκε από τον στρατό Kwantung μαζί με τα άλλα υποκαταστήματα το 1945. Ωστόσο, σε αντίθεση με άλλα υποκαταστήματα βιολογικού πολέμου, τα ερείπια του Anda ήταν κανιβαλιστές από τους χωρικούς για τούβλα, ξυλεία, εξοπλισμό και οτιδήποτε μπορούσε να σωθεί. Η περιοχή που κάποτε εξυπηρετούσε τη Μονάδα 731 τελικά απορροφήθηκε από την πόλη που βυθίστηκε σε ανάπτυξη μετά την ανακάλυψη πετρελαίου στην περιοχή. Κανείς δεν μπορεί πλέον να εντοπίσει τον τόπο αυτού του εργοστασίου θανάτου που μόλις άνθισε. Πραγματοποιήθηκαν πολλές δοκιμές με εκατοντάδες ανθρώπινα ινδικά χοιρίδια στο Anda κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Ishii-Kitano. Παρόλο που δεν υπάρχει ακριβής μέτρηση του αριθμού των

⁹³ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 84

αποδεικτικών ατυχημάτων, το εύρος της επιχείρησης μπορεί να εκτιμηθεί από ορισμένα στοιχεία που αποκαλύφθηκαν κατά τη μεταπολεμική έρευνα της Σοβιετικής έρευνας για ιαπωνικές δραστηριότητες BW. Για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια της ετήσιας επιθεώρησης της εγκατάστασης Anda το 1945, ένας δοκιμαστικός αξιωματικός του Σώματος Quartermaster ζητήθηκε από έναν πολιτικό υπάλληλο για άδεια να απορρίψει κάποιες φθαρμένες κουβέρτες. Αυτό το αίτημα προσφέρει μια σημαντική ένδειξη για έναν αριθμό θυμάτων ανθρώπων, καθώς κάθε χρόνο ο ξεπερασμένος ή φθαρμένος εξοπλισμός αντικαθίσταται με νέες προμήθειες, εάν ο επιθεωρητής δώσει την έγκρισή του. Ο δοκιμαστικός αξιωματικός παρατήρησε ότι «ήταν ξηρό αίμα πάνω τους. Αυτές οι κουβέρτες ήταν πολύ κουρελιασμένες. " Υπήρχαν ογδόντα κουβέρτες με άσχημη φθορά και επιστρωμένα με αίμα στο σωρό που έδειχναν στον προπονητή. Όταν του ζητήθηκε να εξηγήσει την κουρελιασμένη κατάσταση των κουβερτών, ο πολιτικός υπάλληλος απάντησε ότι «χρησιμοποιήθηκαν για την προστασία των σωμάτων των πειραματιστών, ενώ διεξήχθησαν πειράματα σε αυτά».⁹⁴ Είναι εύλογο να συμπεράνουμε, συνεπώς, ότι περισσότερα από ογδόντα άτομα σκοτώθηκαν στα αποδεικτικά στοιχεία Anda ετησίως κατά την περίοδο που υπήρχε. Η Άννα ασχολήθηκε με τη συνήθη λίστα πλυντηρίων παθογόνων. Φαίνεται, ωστόσο, ότι δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση στη δοκιμή των πιθανοτήτων της πανώλης, του άνθρακα και του κρυοπαγήματος. Ήδη από τον Ιούνιο του 1941, η Άννα δοκίμασε βόμβες ψύλλων που έχουν μολυνθεί με πανώλη σε ανθρώπους. Μεταξύ δέκα και δεκαπέντε αιχμάλωτοι δέχτηκαν στο στοίχιμα στο έδαφος σε μια δίκη, και στη συνέχεια ένα αεροπλάνο έριξε περισσότερες από δέκα βόμβες στην τοποθεσία. Τα αποτελέσματα είναι άγνωστα, αλλά πρέπει να ήταν πολλά υποσχόμενα, καθώς ακολούθησαν και άλλες δοκιμές εκείνο το καλοκαίρι.⁹⁵

Στο επόμενο πείραμα, δεκαπέντε άνθρωποι στερεώθηκαν σε πασσάλους στο έδαφος. «Σημαίες και σήματα καπνού χρησιμοποιήθηκαν για να καθοδηγήσουν τα αεροπλάνα.» Τα αεροπλάνα απογειώθηκαν από το Ping Fan, και, μια φορά πάνω από την τοποθεσία, έριξαν τουλάχιστον «δύο δωδεκάδες βόμβες, οι οποίες ξέσπασαν περίπου 100 ή 200 μέτρα από το έδαφος». Οι ψύλλοι διασκορπίστηκαν και αφού περίμεναν αρκετό χρόνο για να μολύνουν τους κρατούμενους, τα θύματα απολυμάνθηκαν και μεταφέρθηκαν πίσω στο Ping Fan για παρατήρηση. Δυστυχώς, οι

⁹⁴ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 77

⁹⁵ S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ. 87

δοκιμές ήταν ανεπιτυχείς, απογοητεύοντας τον συνταγματάρχη που ήταν υπεύθυνος για το πείραμα. Είπε σε έναν συνάδελφο ότι «το πείραμα δεν απέδωσε καλά αποτελέσματα». Προφανώς, η εκρηκτική δύναμη των εκρήξεων των βομβών προκάλεσε υπερβολικά υψηλές θερμοκρασίες, οι οποίες με τη σειρά τους έκαναν τους ψύλλους «πολύ αργούς». Οι βόμβες Shrapnel απλά δεν αποδείχτηκαν αποτελεσματικά διασπειρόμενα σκάφη. 1944. Γενικά, οι επιστήμονες συνεργάστηκαν με δέκα μαρούτα σε κάθε δοκιμή. Ο επικεφαλής της ομάδας παραγωγής του Ανγκράξ του Ping Fan επισκέφθηκε την Άννα πολλές φορές το 1943 και το 1944 για να επιβλέπει τα πειράματα και παρατήρησε ότι η δοκιμή της maruta «έμοιαζε με κινέζικα». Και οι ίδιοι, όπως και με τα «κούτσουρα» της πανούκλας, ήταν δεμένα με πασσάλους στο έδαφος. Στη συνέχεια, εξερράγην βόμβες γεμάτες άνθρακα. Ο ειδικός στον άνθρακα σημείωσε με κάποια επαγγελματική υπερηφάνεια ότι «μερικοί από τους πειραματιστές μολύνθηκαν με άνθρακα και, όπως έμαθα αργότερα, πέθαναν».⁹⁶

Ωστόσο, τα πειράματα στο Anda με τον άνθρακα ήταν απογοητευτικά. Οι ειδικοί της μονάδας 731 απέτυχαν να αναπτύξουν ένα βιώσιμο σύστημα παράδοσης άνθρακα μέχρι το τέλος του πολέμου.⁹⁷ Δεδομένου ότι τα περισσότερα πειράματα μικροβιακών βομβών κατέληξαν σε αποτυχία, οι επιστήμονες της μονάδας 731 το 1944 πραγματοποίησαν πειράματα με μόλυνση μικροβίων μέσω της αναπνευστικής οδού. Ήλπιζαν να αναπτύξουν μια τεχνική που θα αποδείχτηκε εφικτή για την BW. Κατά συνέπεια, δέκα θύματα μεταφέρθηκαν στο Anda, και, όπως συνήθως, ήταν δεμένα με πασσάλους στο έδαφος. Κάθε θύμα τοποθετήθηκε σε καθορισμένο αριθμό μέτρων μακριά από το «ημερολόγιο» του συναδέλφου του. Οι δοκιμαστικοί σωλήνες γεμάτοι με ένα γαλάκτωμα μικροβίων πανούκλας που εκτράφηκαν από τη λέμφη, τη σπλήνα και τις καρδιές των αρουραίων που μολύνθηκαν από πανούκλα διασκορπίστηκαν σε προκαθορισμένες αποστάσεις. Οι επιστήμονες τακτοποίησαν τη διάρρηξη των δοκιμαστικών σωλήνων και το περιεχόμενό τους διανεμήθηκε στους πειραματιστές. Το γαλάκτωμα πανούκλας έσπασε σε μικροσκοπικά σταγονίδια τα οποία τελικά εισπνεύστηκαν από τα εξεταζόμενα άτομα. Παρά τις ελπίδες των επιστημόνων που εμπλέκονται στην ανάπτυξη αυτής της τεχνικής, το τεστ τελείωσε με αποτυχία. Ακόμα άλλα πειράματα αναπνευστικής οδού διεξήχθησαν κατά τη διάρκεια του 1944 και του 1945, αλλά κατέληξαν επίσης σε αποτυχία.

⁹⁶ P. Piccipallo., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, σ. 90

⁹⁷ Y.Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 67

Η Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού του Kwantung, που ανυπομονούσε πάντα να προετοιμαστεί για τον αναμενόμενο πόλεμο με τη Σοβιετική Ένωση, επέκτεινε το Carte blanche στον Ishii για να συμμετάσχει σε έρευνα σχετικά με τις συνέπειες του κρυοπαγήματος, τόσο στο Ping Fan όσο και στο Anda. Η Ύπατη Διοίκηση περίμενε ότι όταν έρθει ο πόλεμος, μεγάλο μέρος των μαχών θα διεξαγόταν υπό καιρικές συνθήκες. Ο επιστήμονας ανταποκρίθηκε στην ανάγκη με τη χαρακτηριστική του ενέργεια και αφοσίωση. Οι δοκιμές Frostbite έγιναν ειδικότητα Ishii. Οι δοκιμές σε αυτόν τον τομέα έγιναν τόσο ρουτίνα με την πάροδο των ετών που το προσωπικό της Μονάδας 731 δέχτηκε τις εργασίες τους για να εργαστούν με ημι-παγωμένα θέματα ως συνηθισμένα και συνηθισμένα. Γυμνοί άνδρες παρατηρήθηκαν μέσα από διαφανή παράθυρα στο ξεχωριστό δωμάτιο του Ping Fan. Μερικές φορές το σώμα τους συνδέθηκε με ειδικές συσκευές σχεδιασμένες για τη μέτρηση των σωματικών αντιδράσεων σε σοβαρές αλλαγές στη θερμοκρασία. Οι άνδρες, και μια περιστασιακή γυναίκα, εκτέθηκαν σε θερμοκρασίες κατάψυξης και απόψυξης για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Στη συνέχεια, αποψύχθηκαν κυριολεκτικά με τη χρήση διαφορετικών πειραματικών τεχνικών.

Καταθέτοντας το 1949, ο Nishi Toshihide περιέγραψε με γραφική λεπτομέρεια τι του είχε πει και τι είχε δει για τουλάχιστον ένα από τα πειράματα του κρυοπαγήματος. Θυμήθηκε:

Ο ερευνητής Yoshimura [Hisato σημείωσε] ότι σε περιόδους μεγάλου παγετού, με θερμοκρασίες κάτω από -20 [sic], οι άνθρωποι μεταφέρθηκαν έξω από τη φυλακή του αποσπάσματος στο ύπαιθρο. Τα χέρια τους αποφράχθηκαν και φτιάχτηκαν για να παγώσουν με τη βοήθεια ενός τεχνητού ρεύματος αέρα. Αυτό έγινε μέχρι τα κατεψυγμένα χέρια τους, όταν χτυπήθηκαν με ένα μικρό ραβδί, να εκπέμπουν έναν ήχο που μοιάζει με αυτόν που δίνει ένας πίνακας όταν χτυπηθεί.

Μια ταινία δημιουργήθηκε από το πείραμα, για το οποίο ο Nishi είπε:

Η εικόνα έδειχνε τέσσερις ή πέντε άντρες, με τα πόδια τους σε αλυσίδες, να οδηγούνται στο ύπαιθρο, ντυμένοι με ζεστά ρούχα, αλλά με τα χέρια τους γυμνά. Στη συνέχεια, παρουσιάστηκε η διαδικασία της τεχνητής επιτάχυνσης της κατάψυξης με τη βοήθεια ενός μεγάλου ανεμιστήρα. Στη συνέχεια, είδε τα χέρια των ανδρών να χτυπήθηκαν με ένα ραβδί για να ελέγξει εάν είχαν παγώσει σίγουρα και μετά από αυτό οι άνδρες μεταφέρθηκαν σε ένα δωμάτιο.

Ένας ιατρικός τεχνικός της μονάδας 731 υπενθύμισε ότι «Πειράματα κατάψυξης ανθρώπων πραγματοποιήθηκαν κάθε χρόνο στο απόσπασμα, τους πιο

κρύους μήνες του έτους: Νοέμβριος... [έως] Φεβρουάριος». Τα «κορμοί» βγήκαν στον παγετό τη νύχτα, στις 11 το πρωί περίπου, και αναγκάστηκαν να βάλουν τα χέρια τους σε ένα βαρέλι κρύου νερού. Τότε αναγκάστηκαν να πάρουντα χέρια τους έξω και να σταθούν με βρεγμένα χέρια στον παγετό για μεγάλο χρονικό διάστημα. "Μερικές φορές, «οι άνθρωποι βγήκαν ντυμένοι, αλλά με γυμνά πόδια και αναγκάστηκαν να σταθούν στον παγετό». Στη συνέχεια, μόλις μπήκαν στον κρυοπαγήματα, «μεταφέρθηκαν σε ένα δωμάτιο και αναγκάστηκαν να βάλουν τα πόδια τους σε νερό θερμοκρασίας 5 ° C και στη συνέχεια θερμοκρασία αυξήθηκε σταδιακά. Με αυτόν τον τρόπο ερευνήθηκαν τα μέσα για την επούλωση του κρυοπαγήματος. »⁹⁸ Οι ερευνητές συνδύαζαν περιστασιακά τις δοκιμές κρυοπαγήματος με πειράματα που αφορούσαν άλλες ανάγκες σε BW. Τον Ιανουάριο του 1945, για παράδειγμα, πραγματοποιήθηκε δοκιμή σε δέκα Κινέζους κρατούμενους στην εγκατάσταση Anda. Πρωταρχικός σκοπός ήταν να μολυνθούν με γάγγραινα αερίου. Αλλά η δοκιμή πραγματοποιήθηκε σε θερμοκρασία 20 βαθμών Κελσίου κάτω από το μηδέν. Τα άτομα αναγκάστηκαν να διασταυρώσουν περίπου 10 έως 20 μέτρα μακριά από μια βόμβα που ήταν γεμάτη με γάγγραινα αερίου. Το αντικείμενο δεν ήταν να σκοτώσουν τους άντρες με έκρηξη της βόμβας, αλλά να ελέγξουν την αποτελεσματικότητα της γάγγραινας αερίου ως όπλο BW σε θερμοκρασίες κάτω από το μηδέν. Κατά συνέπεια, «τα κεφάλια και η πλάτη τους προστατεύονταν με ειδικές μεταλλικές ασπίδες και χοντρές κουβέρτες με καπιτονέ, αλλά τα πόδια και οι γλουτοί τους δεν είχαν προστατευτεί». Χρησιμοποιώντας μια συσκευή απομακρυσμένου ελέγχου, οι ερευνητές εξεργάγη τη βόμβα και «τοθραύσμα, που φέρει μικρόβια αερίου γάγγραινα, διασκορπίστηκε σε όλο το σημείο όπου ήταν συνδεδεμένοι οι πειραματιστές. Όλοι οι πειραματιστές τραυματίστηκαν στα πόδια ή στους γλουτούς, και επτά ημέρες αργότερα πέθαναν με μεγάλο μαρτύριο. Αυτά τα πειράματα πραγματοποιήθηκαν σε συνεργασία με τους συναδέλφους του από την κύρια χημική εγκατάσταση της Ιαπωνίας, το οπλοστάσιο Okunoshima. Για παράδειγμα, ομάδες τεχνικών της Okunoshima συνεργάστηκαν με τα μέλη της μονάδας 731 στη διεξαγωγή ιδιαίτερα φρικτών δοκιμών μουστάρδας-αερίου σε Κινέζους κρατούμενους το 1940 και πάλι το 1943.⁹⁹ Σε άλλες δραστηριότητες που δεν σχετίζονται με το BW, οι ερευνητές της μονάδας 731 διερεύνησαν τα προβλήματα που συνοδεύουν. σε υψηλό υψόμετρο.

⁹⁸ S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ. 100

⁹⁹ S. Harris , ό.π, σ. 100

Ένας ειδικός θάλαμος πίεσης κατασκευάστηκε στο Ping Fan για να βοηθήσει τους ερευνητές να προσδιορίσουν πόση πίεση θα μπορούσε να απορροφήσει το ανθρώπινο σώμα. Τα εξεταστικά άτομα κλειδώθηκαν μέσα στο θάλαμο, με το σώμα τους να φέρει πλήθος συσκευών μέτρησης. Η πίεση εισήχθη και αυξήθηκε σταδιακά έως ότου τα θύματα κατέρρευσαν σε σπασμούς και πέθαναν. Συνήθως ο θάνατος ήταν αργός και επώδυνος. Οι κάμερες στάθηκαν έξω από τον θάλαμο και ηχογράφησαν σε κινηματογραφική ταινία κάθε στιγμή της αγωνίας. Περιστασιακά, κάτι θα πάει στραβά στο Ping Fan ή στο Anda, αλλά οι ερευνητές θα αποκτήσουν χρήσιμες γνώσεις ακόμη και από την καταστροφή. Μια συγκεκριμένη υπόθεση συνέβη κάποια στιγμή μεταξύ Μαΐου και Ιουνίου 1943. Ένα από τα θύματα, που αισθάνθηκε ότι ένας φρουρός ήταν ελαφρώς απρόσεκτος ενώ περιπολούσε στην αυλή άσκησης, χτύπησε τον προφυλακτήρα, έκλεψε τα κλειδιά του και άνοιξε πόρτες κυττάρων, απελευθερώνοντας τουλάχιστον 100 κρατούμενοι. Φρουροί και ερευνητές πανικοβλήθηκαν. Οι κρατούμενοι δεν μπορούσαν να διαφύγουν από την εσωτερική αυλή, αλλά δεν μπορούσαν να επιστραφούν στα κελιά τους χωρίς τη δυνατότητα να βλάψουν άτομα που είχαν υποβληθεί σε πειράματα. Ο κίνδυνος ήταν ότι θα μπορούσαν να σκοτωθούν πριν ολοκληρωθούν τα πειράματα. Για να αποφευχθεί μια τέτοια καταστροφή, οι ερευνητές πλημμύρισαν την περιοχή με αυτό που πίστευαν ότι ήταν αβλαβές δακρυγόνο, το φυτοφάρμακο χλωροπικρίνη. Αν και χαμηλή σε τοξικότητα, η χλωροπικρίνη έκανε φοβικά πράγματα στους ανθρώπινους πνεύμονες και πέθανε από ασφυξία. Ένας σχολιαστής καταγράφοντας την εκδήλωση παρατήρησε, ίσως αφυδατωμένος, ότι *«Λέγεται ότι μερικοί από τους γιατρούς που σχετίζονται με τον πειραματισμό έκλαψαν δάκρυα λύπης όταν σπατάλησαν τα πολύτιμα πειραματικά τους υλικά»*. Ακόμα ένα ανεπιθύμητο πείραμα συνέβη τον Αύγουστο του 1940. Μια επιδημία χολέρας ξέσπασε σε ένα χωριό κοντά στο Ping Fan. Οι ερευνητές του Ishii σύντομα διαπίστωσαν, ότι η πηγή της λοίμωξης ήταν το νερό αποχέτευσης που είχε απορριφθεί από το εργοστάσιο θανάτου της Ping Fan. Το μολυσμένο νερό προφανώς δεν υποβλήθηκε σε επεξεργασία αποτελεσματικά πριν από την απελευθέρωσή του στη γενική παροχή νερού. Χρησιμοποιώντας μερικά πρόσφατα αναπτυγμένα εμβόλια, οι τεχνικοί του Ishii εμβολίασαν όλους τους χωρικούς καθώς και τους κατοίκους των κοντινών χωριών. Στη συνέχεια προχώρησαν στην απολύμανση της πηγής λυμάτων.

Φοβισμένος ότι αυτή η λέξη θα εξαπλωνόταν σχετικά με τη συμμετοχή του Ping Fan στην επιδημία και τις προφανείς επιπτώσεις που θα μπορούσαν να

αντληθούν από αυτό το γεγονός, ο Ishii διέταξε όλο το προσωπικό που συμμετείχε στην επιχείρηση να διατηρήσει την απόλυτη σιωπή. Δεδομένου ότι η τυφλή υπακοή σε μια εντολή από τον αρχηγό ήταν μια ιερή υποχρέωση, το μυστικό διατηρήθηκε καλά από τους άντρες του Ishii. Λίγοι άνθρωποι στη μονάδα συνειδητοποίησαν ποτέ ότι η απροσεξία 731 προκάλεσε το ξέσπασμα της χολέρας έως ότου ένας Ιάπωνας μυθιστοριογράφος το 1983 ανέφερε το επεισόδιο.

Μόλις η περιοχή Anda και άλλες μονάδες υποκαταστημάτων ξεκίνησαν τις υπαίθριες δοκιμές σε ουσιαστικό επίπεδο, το επόμενο λογικό βήμα στην αναζήτηση πρακτικών όπλων BW και, σε μικρότερο βαθμό, η CW, ήταν να διερευνήσει τις δυνατότητές τους στον τομέα. Μπορεί να έχει ξεκινήσει μικρής κλίμακας ανιχνευτές ήδη από την επιχείρηση Beiyinhe. Οι δοκιμές πεδίου σε σημαντική κλίμακα ξεκίνησαν το αργότερο το 1937. Ο μακροχρόνιος ανταγωνισμός μεταξύ στρατιωτικής Ιαπωνίας και Kuomintang Κίνα είχε ξεσπάσει σε εχθροπραξίες με το περίφημο περιστατικό Marco Polo Bridge τον Ιούλιο του 1937. Περίπου δύο μήνες αργότερα, αναφορές από το πεδίο της μάχης έδειξαν ότι, στο Γκουάν ο εχθρός πέτυχε και πολέμησε πρόσωπο με πρόσωπο με τους στρατιώτες μας. Στην επίθεση, χρησιμοποίησαν πνιγμένο αέριο. Πολλοί από τους στρατιώτες μας λιποθύμησαν αμέσως. οι περισσότεροι πέθαναν αμέσως μετά.¹⁰⁰ Μια άλλη αποστολή περιέγραψε μια ιαπωνική επίθεση στη δεύτερη ζώνη πολέμου στην οποία ο εχθρός χρησιμοποίησε 30 αεροπλάνα και 40 δεξαμενές και" χρησιμοποίησαν ερεθιστικό αέριο στις επιθέσεις τους, σκοτώνοντας 400 στρατιώτες μας. Ένας ηγέτης από το νομό Wu Hu στην επαρχία Anhui ανέφερε ότι «δηλητηριώδες αλάτι μαγειρέματος» ανακαλύφθηκε σε τρία χωριά εντός της δικαιοδοσίας του. Οι τοπικές αρχές διαπίστωσαν ότι «δεν υπάρχει διαφορά χρώματος μεταξύ κανονικού και δηλητηριασμένου αλατιού. Ωστόσο, μετά το τηγάνισμα, το μολυσμένο αλάτι αλλάζει χρώμα και γίνεται μαύρο και εκπέμπει θειική οσμή. Αν τρώγεται, το αλάτι προκαλεί στιγμιαίο θάνατο.»¹⁰¹

Οι ιαπωνικές ενέσεις θα προκαλέσουν θάνατο εντός 100 ημερών όταν το δηλητήριο εξαπλωθεί σε όλο το σώμα. Αυτοί οι πρώτοι λογαριασμοί μπορεί να είναι ή να μην είναι αληθινοί. Ορισμένες από τις δηλώσεις, καθώς και μεταγενέστερες αναφορές, είναι προφανώς αμφισβητήσιμες. Αρκετά από τα περιστατικά, ωστόσο,

¹⁰⁰ R. Harris and J. Paxman, *A Higher Form of Killing: The Secret History of Chemical and Biological Warfare*, σ.98

¹⁰¹ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 99

επιβεβαιώθηκαν από ανεξάρτητους παρατηρητές, όπως Αμερικανοί ιεραπόστολοι στο πεδίο και Αμερικανοί ιατροί εθελοντές. Οι Κινέζοι κατάσκοποι ανέφεραν ότι το Νοέμβριο παρατήρησαν περίπου 230 Ιάπωνες επιστήμονες και τεχνικούς, μαζί με «3 Γερμανούς τεχνικούς» και «1000 κουτιά χημικών υλικών», εισέρχονται στο εργοστάσιο. Αναφέρθηκε, ότι το εργοστάσιο παρήγαγε πέντε διαφορετικούς τύπους βομβών και κελυφών πυροβολικού, ικανών, να παραδώσουν τόσο χημικά, όσο και βιολογικά προϊόντα.¹⁰²

Πολλές ακόμη αναφορές για ιαπωνικές προετοιμασίες για επιθέσεις χημικών και βιολογικών πολέμων, καθώς και πραγματικές απεργίες, φιλτραρίστηκαν στα κεντρικά γραφεία του Τσιάνγκ το 1939. Ένας τυπικός λογαριασμός προήλθε από τον νομό Liu He Hong στην επαρχία Shaanxi. Οι Κινέζοι ανιχνευτές ανέφεραν ότι ένα εργοστάσιο θείου λειτουργούσε πλέον για άλλη μια φορά μετά από εκτεταμένες επισκευές από Ιάπωνες τεχνικούς. «Τα μηχανήματα στο εργοστάσιο λειτουργούσαν μέρα και νύχτα. Επιβεβαιώνεται ότι τα προϊόντα από αυτό το εργοστάσιο είναι μεταμφιεσμένα ως λιπάσματα, αλλά στην πραγματικότητα είναι στρατιωτικά δηλητηριώδη προϊόντα που χρησιμοποιούνται για να σκοτώσουν τους στρατιώτες μας.

Πρόσφατα, στο Τσανγκ Ζι, το Ιαπωνικό Στρατιωτικό Τμήμα 20 έστειλε μεγάλο αριθμό Κινέζων συνεργατών (κυρίως παιδιών και ηλικιωμένων ανδρών) για να διαδώσει κίτρινα δηλητηριώδη χημικά και μικρόβια στα πηγάδια μας. Οι χημικές ουσίες και τα μικρόβια προκαλούν θάνατο εντός 24 ωρών από την κατάποση του νερού. Στο Γκάο Πινγκ, τουλάχιστον 10 άτομα πέθαναν μετά το πόσιμο νερό.¹⁰³

Οι ιστορίες των ιαπωνικών επιθέσεων ήταν τόσες πολλές (το περιοδικό Time ανέφερε ότι το 1942 οι Ιάπωνες είχαν ξεκινήσει τουλάχιστον 1000 επιθέσεις μουστάρδας και λεβιστίτη εναντίον των Κινέζων) καθώς ο πόλεμος εξελίχθηκε, ο Πρόεδρος Τσιάνγκ αναγκάστηκε να τους δώσει σημαντική προσοχή. Οι άνθρωποι των δημοσίων σχέσεων του Τσιάνγκ δεν μπορούσαν πλέον να εκμεταλλευτούν τις εκθέσεις μέσω ενός συμπαθητικού ξένου τύπου μόνο για προπαγάνδα. Προφανώς σκοτώθηκαν πάρα πολλοί άνθρωποι από βιολογικές και χημικές εχθρικές επιθέσεις.¹⁰⁴

Κατά συνέπεια, στα τέλη Νοεμβρίου 1941, ένας από τους στενούς βοηθούς του Τσιάνγκ έστειλε ένα σύντομο τηλεγράφημα σε υπαλλήλους υγείας, διατάζοντας

¹⁰² Υ., Yan-Jun, Tam, Y.-Him ό.π, σ.99

¹⁰³ S. Harris, *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, New York 2002 σ. 108

¹⁰⁴ S. Harris, ό.π, σ. 108

τους «να αντιμετωπίσουν το γεγονός ότι ο εχθρός έχει εξαπλώσει δηλητηριώδη βακτήρια και αέριο στο Yi Gang, το Ba WangCheng και το Qu Zhou».

Απαίτησε:

Θα πρέπει να οργανώσετε μια αντιπροσωπεία που αποτελείται από προσωπικό από το Στρατιωτικό Ιατρικό Σώμα, το Στρατιωτικό Σώμα, τον Ερυθρό Σταυρό και από ξένους γιατρούς.

Αυτή η αντιπροσωπεία θα πρέπει να ταξιδέψει σε εκείνες τις κοινότητες που έχουν πληγεί από ιαπωνικές επιθέσεις προκειμένου να εξασφαλίσει αποδεικτικά στοιχεία. Εν τω μεταξύ, θα πρέπει να κάνετε έρευνα σχετικά με μεθόδους θεραπείας και πρόληψης. Αυτή η εργασία πρέπει να ολοκληρωθεί αμέσως. Αναφέρετε όλες τις λεπτομέρειες σε αυτό το γραφείο.¹⁰⁵

Επιπλέον, ο Πρόεδρος Φράνκλιν D.Roosevelt εξέδωσε δήλωση το 1943 καταδικάζοντας τις ιαπωνικές επιθέσεις BW και CW. Ο Ρούσβελτ δήλωσε ότι «Έχουν εγκριθεί αναφορές σε αυτήν την κυβέρνηση της χρήσης από τις ιαπωνικές ένοπλες δυνάμεις σε διάφορες περιοχές της Κίνας δηλητηριωδών ή επιβλαβών αερίων». Προειδοποίησε: Θέλω να το καταστήσω ξεκάθαρα σαφές ότι εάν η Ιαπωνία επιμείνει σε αυτήν την απάνθρωπη μορφή πολέμου εναντίον της Κίνας ή εναντίον οποιουδήποτε άλλου από τα Ηνωμένα Έθνη [,] μια τέτοια ενέργεια θα θεωρηθεί από αυτήν την κυβέρνηση σαν να έχει ληφθεί εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών και αντίποινα σε είδος και σε πλήρη μέτρηση θα επιτευχθεί.

Ο Ρούσβελτ ολοκλήρωσε την προειδοποίησή του με την παρατήρηση ότι «Θα είμαστε έτοιμοι να επιβάλουμε την πλήρη ανταπόδοση. Μόλις [η Ιαπωνία] αναπαυθεί η ευθύνη.

Δεν είναι εύκολο να προσδιοριστεί η έκταση της συμμετοχής του προσωπικού της μονάδας 731 ή του Ishii σε αυτά τα επεισόδια. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι ο Ishii ταξίδεψε εκτενώς σε όλες τις ζώνες πολέμου κατά τη διάρκεια της περιόδου. Αρκετά από τα αναφερόμενα περιστατικά φέρουν το εμπορικό σήμα του, αλλά κανένα ουσιαστικό στοιχείο δεν συνδέει ούτε τη μονάδα 731 ούτε κάποιον από τους επιστήμονες της με τις επιθέσεις. Ωστόσο, η πρώτη εκτεταμένη δοκιμή πεδίου των BW και CW που μπορεί να αποδοθεί στη μονάδα 731 πραγματοποιήθηκε το 1939. Τα τεταμένα ανατολικά σύνορα μεταξύ της μαριονέτας της Ιαπωνίας, Manchukuo, Μογγολίας και της Σοβιετικής Ένωσης ξέσπασαν σε μια σειρά συγκρούσεων τον

¹⁰⁵ S. Harris ,ό.π, σ.108

Μάιο του 1939 που οδήγησε σε έναν σύντομο αλλά πλήρους κλίμακας μίνι πόλεμο.¹⁰⁶ Οι μάχες συνεχίστηκαν όλο το καλοκαίρι στην απομακρυσμένη περιοχή που μοιάζει με έρημο κοντά στα σύνορα που χωρίζει την Εσωτερική Μογγολία, τη Λαϊκή Δημοκρατία της Μογγολίας, τη Μαντζουρία και τη Σοβιετική Ένωση. Εδώ, κατά μήκος του ποταμού Halha, χιλιάδες άνδρες και από τις δύο πλευρές σφαγιάστηκαν στην αντιπαράθεση που είναι γνωστή ως το περιστατικό Nomonhan.¹⁰⁷ Μέχρι τη λήξη της δολοφονίας τον Σεπτέμβριο, ήταν προφανές ότι ο στρατός του Kwantung είχε βιώσει σοβαρή ταραχή στο τα χέρια του Σοβιετικού Στρατού και ο ασύγκριτος ηγέτης του, στρατηγός Georgi K.Zhukov.

Ο Ishii είδε το ξέσπασμα των μαχών στο Nomonhan ως μια χρυσή ευκαιρία να δοκιμάσει τις δυνατότητες του BW σε μεγάλη κλίμακα. Λίγο μετά την πρώτη σύγκρουση, μαζί με περίπου το ήμισυ του τεχνικού προσωπικού του Ping Fan, έφτασε στον κύριο ιστότοπο του Στρατού του Kwantung, την πόλη Hailar, στην Εσωτερική Μογγολία. Έφεραν μαζί τους 20 φίλτρα νερού τύπου A και 50 φίλτρα B και C type, μαζί με άλλο απαραίτητο εξοπλισμό για την παροχή ασφαλούς πόσιμου νερού και για την αποφυγή εκδηλώσεων ασθενειών για τα στρατεύματα που μπαίνουν σε μάχη. Ο Ishii έστειλε επίσης εξοπλισμό για χρήση στη διάδοση της BW. Στο Χαϊλάρ, ο Ισί άσκησε πιέσεις στους ηγέτες του Στρατού της Kwantung για την άδεια να συμμετάσχουν στο BW ενάντια στον σοβιετικό εχθρό.¹⁰⁸ Βυθίστηκε στη συνηθισμένη τακτική του με πολλά υποσχόμενα εντυπωσιακά αποτελέσματα, αν μόνο του δόθηκε η ευκαιρία να χρησιμοποιήσει σωστά τη BW στη μάχη. Ο αρχηγός της μονάδας 731 διαίρεσε την ανάπτυξή του σε δύο ομάδες. Το πρώτο αποτελείται από περίπου 100 άντρες, χωρισμένους σε ομάδες συνήθως ο καθένας. Τους ανατέθηκαν τακτικά καθήκοντα είτε ως εμπειρογνώμονες φιλτραρίσματος νερού είτε ως μαχητές κατά της επιδημίας. Το δεύτερο πάρτι περίπου 100 ανδρών εκπαιδεύτηκε ειδικά στο BW και διαμορφώθηκε σε ομάδες δώδεκα ή περισσότερων. Αυτές οι ομάδες αναμένεται να εμπλακούν σε επιχειρήσεις σαμποτάζ και ήταν γνωστές ως «ομάδες αυτοκτονίας». Κάθε ομάδα αυτοκτονίας αποτελείται από άνδρες που είχαν εκπαιδευτεί σε επιχειρήσεις BW στο τμήμα II του Ping Fan και συμπληρώθηκαν από μερικούς εφηβικούς προσλήψεις, κυρίως από την πόλη του Ishii, Chiyoda Mura, οι

¹⁰⁶ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 127

¹⁰⁷ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *ό.π.*, σ. 127

¹⁰⁸ N. Kristof, *Unmasking Horror – A special report.; Japan Confronting Gruesome War Atrocity*, σ. 110

οποίοι έλαβαν εκπαίδευση στο τμήμα εκπαίδευσης του 731. Ο Ishii ανέπτυξε ένα τριπλό σχέδιο για λειτουργίες πανώ σε βιολογικές επιθέσεις. Αναμενόταν, να χρησιμοποιήσει κοχύλια πυροβολικού με βακτήρια για να επιτεθεί σε σοβιετικά και Μογγολικά στρατεύματα. Αεροπλάνα φορτωμένα με βόμβες πορσελάνης γεμάτες με βακτήρια ή μολυσμένα με παθογόνα ζώα και τρόφιμα έπρεπε να πέσουν κατά μήκος της δυτικής όχθης του ποταμού Halha που περιβάλλει, όπου, όπως αναμενόταν, τα επιζώντα παθογόνα θα εξαπλώσουν επιδημίες και θα δημιουργήσουν άλλο χάος στον εχθρό. Ο Ishii περίμενε επίσης να στείλει τις ομάδες αυτοκτονίας του στη δυτική όχθη του ποταμού Halha για να σπείρει παθογόνα στον ποταμό και σε όλα τα πηγάδια θα μπορούσαν να εντοπίσουν οι σαμποτέρ.¹⁰⁹ Ο αρχηγός Ueda Kenkichi, διοικητής του στρατού Kwantung, συνήθως ένας συνεπής υποστηρικτής του Ishii, αρχικά εξέφρασε αμφιβολίες σχετικά με την πρακτική εφαρμογή της BW στην επιχείρηση Nomonhan και απέρριψε το αίτημα του συνταγματάρχη. Ο Ueda φοβόταν ότι, όταν οι Σοβιετικοί συνειδητοποιούσαν ότι οι Ιάπωνες συμμετείχαν σε δραστηριότητες βιολογικών επιθέσεων και θα έκαναν το αντίστροφο σε είδος. Εξέφρασε την ανησυχία, ότι τα Σοβιετικά, εάν πιεστούν πολύ σκληρά, θα εξαλείψουν όλες τις τοποθετήσεις πυροβολικού του Στρατού του Kwantung. Οι πτώσεις του αεροπλάνου ήταν επίσης επικίνδυνες, επειδή οι Σοβιετικοί μπορούσαν να καταρρίψουν αεροπλάνα με χαμηλές πτήσεις, τα οποία στη συνέχεια θα μπορούσαν να μολύνουν ακούσια τα ιαπωνικά στρατεύματα.

Οι σαμποτέρ θα ήταν αναποτελεσματικοί σε μια τόσο αυστηρά προστατευμένη περιοχή, ανησυχούσε, καθώς πιθανότατα θα συλληφθούν προτού μπορέσουν να διασκορπίσουν τα παθογόνα τους. Μέχρι τον Ιούλιο, ωστόσο, οι Ιάπωνες ήταν σε επισφαλή θέση και ο Ueda έδωσε στον Ishii άδεια να επιχειρήσει την BW. Στις 12 Ιουλίου ο Ishii έστειλε δύο από τις ειδικές ομάδες αυτοκτονίας του στη σοβιετική πλευρά του ποταμού Halha. Η εικοσιτετραμελής ομάδα έλαβε εντολή να ρίξει παθογόνα στο νερό και να επιστρέψει στη βάση τους το συντομότερο δυνατό. Εξοπλισμένοι με καουτσούκ βάρκες και 22,5 κιλά παρασκευασμένων σαλμονέλας και τυφοειδών βακτηρίων, οι άνδρες οδήγησαν τα σκάφη ενάντια στα σημερινά, άδειασαν κουτιά μικροβίων στο ποτάμι, κωπηλατήθηκαν στην ξηρά, πήραν δείγματα δοκιμών του νερού, φωτογράφησαν τη

¹⁰⁹ W. Grunden., *Secret Weapons & World War II: Japan in the Shadow of Big Science*, Κάνσας 2005, σ. 56

σκηνή και άφησαν το περιοχή σιωπηλά και με βιασύνη.¹¹⁰ Ένας από τους νέους νεοσύλλεκτους του Ishii, σε ηλικία εξήντα τεσσάρων ετών, υπενθύμισε το 1982 ακόμη μια άλλη δοκιμασία πεδίου κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης Nomonhan. Ένας κ. Tsuruta είπε σε έναν δημοσιογράφο για μια εφημερίδα του Τόκιο, ότι συμμετείχε σε ένα τυφοειδές πείραμα κατά των σοβιετικών δυνάμεων. Ο Tsuruta θυμήθηκε:

Ήταν στα τέλη Αυγούστου. Μας στάλθηκαν σε 3 φορτηγά με επιπλέον καύσιμα για να μας οδηγήσουν στον ποταμό οριοθετώντας τα σύνορα. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, στο σκοτάδι, ο αρχηγός της μοίρας μας έδωσε την εντολή να ψεκάσουμε μικρόβια σε όλη την περιοχή. Πέρα από το ποτάμι μπορούσαμε να δούμε τις σοβιετικές φλόγες. Θα μπορούσαμε να πούμε πού κάμπινγκ.

Χρησιμοποιήσαμε τυφοειδή μικρόβια. Έμαθα αργότερα ότι ο αρχηγός της μοίρας μας προσβλήθηκε από τυφοειδή και πέθανε από την ασθένεια.

Είναι δύσκολο να εκτιμηθεί η αποτελεσματικότητα αυτών των προσπαθειών, αλλά, αν τίποτα άλλο, ο Ishii και οι άντρες του απέκτησαν ανεκτίμητη εμπειρία από την επιχείρηση. Ειδικές ομάδες της μονάδας 731 ανέπτυξαν επίσης κελύφη πυροβολικού με κεφαλές γεμάτες βακτήρια εναντίον των Σοβιετικών. Στις αρχές Ιουνίου, είχαν αποθηκεύσει περισσότερα από 2000 κελύφη στο Hailar. Κάθε κέλυφος περιείχε μια ατσάλινη κεφαλή, μήκους 1,5 εκατοστών και διαμέτρου 0,5 εκατοστών, στην οποία τοποθετήθηκαν παθογόνα. Σχεδόν όλα τα όπλα εκτοξεύτηκαν εναντίον του εχθρού τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, με ασαφή αποτελέσματα. Η πανούκλα, η δυσεντερία και η χολέρα έπληξαν σοβαρά τόσο τα σοβιετικά όσο και τα ιαπωνικά στρατεύματα,¹¹¹ αλλά αν οι μολυσμένοι από αυτούς μολύνθηκαν από τις βιολογικές επιθέσεις ή μάλλον από φυσικές συνθήκες που συνδέονται με τις πρωτόγονες υγειονομικές συνθήκες στην τραχιά συνοριακή περιοχή, είναι δύσκολο να προβλεφθεί. Υπάρχουν περιστασιακές ενδείξεις, ότι οι Σοβιετικοί ενδέχεται επίσης να έχουν εμπλακεί στην BW κατά τη διάρκεια του περιστατικού Nomonhan.

Το 1942 ένας αξιωματικός της Σοβιετικής Πολεμικής Αεροπορίας των Βαλτο-γερμανικών προελεύσεων αφόδευσε τους Γερμανούς. Ισχυρίστηκε ότι είχε εκτεταμένες γνώσεις σχετικά με τις προετοιμασίες βιολογικών επιθέσεων της Σοβιετικής Ένωσης. Σύμφωνα με τους χειριστές του, τους είπε, ότι έλαβε ένα

¹¹⁰ Y. Yan-Jun, Tam, Y. -Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 105

¹¹¹ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 105

«πρακτικό τεστ στις μάχες στη Μογγολία».¹¹² Ο απελπισμένος ισχυρίστηκε, ότι «ξέσπασε μια εκτεταμένη επιδημία πανούκλας» στην περιοχή. Ωστόσο, δεν περιλαμβάνονται άλλα υποστηρικτικά δεδομένα στις αναφορές των ανακριτών του, και επομένως πρέπει να προσεγγίσουμε αυτές τις δηλώσεις με προσοχή. Ίσως το πιο ενδιαφέρον χαρακτηριστικό ολόκληρης της υπόθεσης Nomonhan είναι ότι, την 1η Οκτωβρίου 1939, η Μονάδα Ishii έλαβε ειδικός έπαινος από τον Διοικητή Στρατού του Kwantung. Για ιατρική μονάδα, αυτή ήταν μια άνευ προηγουμένου τιμή. Καμία άλλη τέτοια μονάδα στην ιστορία του Ιατρικού Σώματος δεν έλαβε ποτέ παρόμοια αναγνώριση, παρά το γεγονός ότι πολλοί ιατρικοί υπάλληλοι σε άλλες μονάδες, και σε άλλες συγκρούσεις, δεν έπαιξαν ηρωικά κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων τους. Αυτό που κάνει τον έπαινο ακόμη πιο αξιοσημείωτο είναι ότι, για έναν οργανισμό που ασχολείται με τόσες πολλές μυστικές επιχειρήσεις, το Υπουργείο Πολέμου επέτρεψε στον ελεγχόμενο τύπο να διαδώσει ειδήσεις.¹¹³

Στις 23 Μαΐου 1940, το Τόκιο Asahi Shimbun εκτύπωσε τη φωτογραφία του Ishii μαζί με το πλήρες κουραστικό μακρύ κείμενο του βραβείου της μονάδας. Ο έπαινος περιλάμβανε την περίεργη δήλωση ότι «η μονάδα, ξεπερνώντας όλες τις δυσκολίες, συνέβαλε [με τη χρησιμοποίηση BW;] στην εξασφάλιση μιας πλεονεκτικής τακτικής επιχειρησιακής θέσης μιας μεγάλης ταξιαρχικής δύναμης». Στις 29 Απριλίου 1940, ο Ishii ήταν προσωπικά διακοσμημένος με την 3η σειρά του Golden Kite και του Middle Cord του Ανατέλλοντος Ήλιου σε αναγνώριση των ασυνήθιστων υπηρεσιών του στην Ιαπωνία κατά το προηγούμενο έτος.¹¹⁴

Ενισχυμένος από την εμπειρία του Nomonhan, τα επόμενα χρόνια Ο Ishii επέκτεινε τις δοκιμές πεδίου για να συμπεριλάβει όλη τη Μαντζουρία και την κατεχόμενη και ελεύθερη Κίνα. Από τα τέλη του 1939 έως το 1942, οι χειριστές της μονάδας 731 διεξήγαγαν πολλές δοκιμές εναντίον τόσο των εχθρικών στρατιωτικών δυνάμεων όσο και των πολιτών. Η εφοδιαστική που απαιτείται για τόσο εκτεταμένες δοκιμές ήταν τόσο μεγάλη που ο Ishii πρέπει να έχει λάβει έγκριση για να προχωρήσει τόσο από τους ηγέτες του Στρατού του Kwantung όσο και από τους διοικητές της περιοχής των επιθετικών δυνάμεων της Ιαπωνίας στην Κίνα. Η Λογική δείχνει έντονα ότι οι ανώτεροι αξιωματούχοι του υπουργείου Πολέμου στο Τόκιο ενημερώθηκαν για τις επιχειρήσεις του και τις ενέκριναν. Ήταν τόσο εκτεταμένες που

¹¹² N. Kristof., *Unmasking Horror – A special report.; Japan Confronting Gruesome War Atrocity*, σ. 113

¹¹³ P. Piccipallo., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East*, σ. 171

¹¹⁴ W. Grunden., *Secret Weapons & World War II: Japan in the Shadow of Big Science*, σ. 98

η καταστροφή και η δολοφονία που εξαπέλυσε έφεραν μια κατακραυγή από πάρα πολλές πηγές στην Κίνα για να διαψευστούν ως τίποτα περισσότερο από το ψέμα της προπαγάνδας του Κουομιντάνγκ. Οι δοκιμές κάλυψαν μια σειρά από ύπουλα αλλά ευφάνταστα αντικείμενα. Τα φρεάτια νερού Manchurian δέχτηκαν με τυφοειδή μικρόβια που ήταν εξαιρετικά αποτελεσματικοί δολοφόνοι. Υπολογίζεται ότι περισσότερα από 1000 πηγάδια μέσα και γύρω από το Χάρμπιν μολύνθηκαν με τυφλοειδείς βακίλους το 1939 και το 1940.

Τα θύματα κυμαίνονταν από μεμονωμένους θανάτους έως περιορισμένα κρούσματα τυφοειδούς, που κατέστρεψαν ολόκληρα χωριά. Η κ. Ada Rivo, ντόπιος του Χάρμπιν, θυμήθηκε την ημέρα που η μεγαλύτερη αδερφή της πέθανε από τυφοειδή πυρετό. Η αδερφή ανήκε σε μια εβραϊκή σιωνιστική ομάδα νεαρών Harbin που πήγε σε μια εκδρομή στις αρχές του καλοκαιριού του 1940. Η ημέρα ήταν εξαιρετικά ζεστή, και κατά την επιστροφή τους στο σπίτι, μερικοί από τους σαράντα, νέους, δεκατριών έως δεκαπέντε ετών, αγόρασαν μπουκάλια λεμονάδα στο κέντρο του Χάρμπιν. Όλα τα παιδιά που έπιναν τη λεμονάδα, η οποία εμφιαλώθηκε τοπικά και περιείχε καλά νερό, εμφάνισαν τυφοειδή πυρετό και στη συνέχεια πέθαναν. Οι γιατροί που παρακολούθησαν εντόπισαν το ξέσπασμα της τυφοειδούς στη μολυσμένη λεμονάδα.¹¹⁵ Ο Ishii, συνεργαζόμενος με τον ομόλογό του στο Τσανγκτσούν, προκάλεσε ξέσπασμα χολέρας στην πρωτεύουσα του Μανκουκουόν. Κατέβηκε στην πόλη το 1940, πληροφόρησε τις τοπικές αρχές ότι η χολέρα κινείται στην κοινότητά τους και ότι ο γενικός πληθυσμός πρέπει να εμβολιάζεται. Αυτό που δεν τους είπε ήταν ότι το «εμβόλιο» που σκόπευε να χρησιμοποιήσει ήταν ένα διάλυμα που περιέχει μικρόβια χολέρας.

Οι αθώοι άνθρωποι παρατάχθηκαν, έλαβαν μια ένεση, και πιθανώς κάποιο υγρό για να πιούν ή κάποια μολυσμένη τροφή για φαγητό. Σε κάθε περίπτωση, μια επιδημία χολέρας εξαπλώθηκε μέσω του μητροπολίτη Τσανγκτσούν λίγο αργότερα.¹¹⁶

Τον Ιούλιο του 1942, ο Ishii οδήγησε μια αποστολή βιολογικής επίθεσης στο Nanking, όπου συνέδεσε τις δυνάμεις με το τοπικό εργοστάσιο θανάτου. Από κοινού, διανέμουν τυφοειδή και παρατυφοειδή μικρόβια από μεταλλικές φιάλες και γυάλινες φιάλες, ρίχνοντας τα βακτήρια σε πηγάδια, έλη και σπίτια απλών πολιτών.

¹¹⁵ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ.118

¹¹⁶ N. Kristof., *Unmasking Horror – A special report.; Japan Confronting Gruesome WarAtrocity*, σ. 70

Μπορούσαν να αντέξουν πλούσιοι με τη διάθεσή τους, καθώς ο Ishii έφερε 130 κιλά παρατυφοειδούς «Α» και μικρόβια άνθρακα, και μια άγνωστη ποσότητα τυφοειδούς, όλα παράγονται στο Ping Fan. Επιδημίες ξέσπασαν στην περιοχή λίγο αργότερα, πολύ τη χαρά των ερευνητών.

Το ταξίδι Nanking απέδωσε και άλλα οφέλη. Ο Ισιί, κατά την επίσκεψή του στην πόλη, παρείχε ειδικές λιχουδιές σε Κινέζους αιχμαλώτους πολέμου που κρατήθηκαν σε δύο κοντινά στρατόπεδα. Επιπλέον, ετοίμασε μια ασυνήθιστη λιχουδιά για τους ντόπιους νέους, σοκολάτες γεμάτες με βακτηρίδια άνθρακα.¹¹⁷ Τρεις χιλιάδες POWs δόθηκαν, ως ειδική χάρη στις γιορτές, ζυμαρικά που είχαν εγχυθεί είτε με τυφοειδή είτε με παρατυφοειδή. Στη συνέχεια, οι φυλακισμένοι αφέθηκαν ελεύθεροι και στάλθηκαν στο σπίτι, όπου ενήργησαν ως ακούσιοι πράκτορες για τη διάδοση ασθενειών. Τα παιδιά έφτιαχναν σοκολάτες, με τις αναπόφευκτες παρενέργειες.

Τα γλυκά κέικ, τα οποία εγχύθηκαν με τυφοειδή και παρατυφοειδή βακτήρια, ήταν ακόμα μια απόλαυση του Ishii που χρησιμοποιούσε στην αποστολή Nanking. Στους Ιάπωνες στρατιώτες δόθηκαν 300-400 από τα γλυκά κέικ και διατάχθηκαν να τα αφήσουν κοντά σε φράχτες και από δέντρα. Η ιδέα ήταν να δημιουργηθεί μια εντύπωση ότι οι στρατιώτες ξέχασαν να πάρουν το φαγητό μαζί τους στη μέση μιας βιαστικής υποχώρησης. Αναμενόταν ότι ο ντόπιος πληθυσμός, πάντα χωρίς φαγητό, θα ήταν ευχαριστημένος με την ευκαιρία να γιορτάσει τις ιαπωνικές παροχές. Αναπόφευκτα, ένα ξέσπασμα ασθένειας εμφανίστηκε λίγο μετά την κατάποση των γλυκών κέικ. Οι ερευνητές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι «το παρατυφοειδές είχε αποδειχθεί το πιο αποτελεσματικό» των παθογόνων που δοκιμάστηκαν.¹¹⁸

Σε άλλες δοκιμές πεδίου, οι απατεώνες της μονάδας 731 απελευθέρωσαν, σε πυκνοκατοικημένες περιοχές, αρουραίους που έφεραν ψύλλους μολυσμένους με πανούκλα. Οι ερευνητές ανέμεναν ότι οι αρουραίοι της πανώλης θα αναπαράγονταν με τον τοπικό πληθυσμό αρουραίων, με αποτέλεσμα την εμφάνιση μαζικών επιδημιών πανώλης. Οι άνδρες της μονάδας 731 διαπίστωσαν επίσης ότι τα μικρόβια που εμφυτεύθηκαν σε ρητά τροποποιημένα στυλό και μπαστούνια ήταν μια αποτελεσματική μέθοδος για τη διάδοση του BW. Οι μικροβιακές συσκευές πέφτουν

¹¹⁷ S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ.126

¹¹⁸ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ.118

κατά μήκος χωματόδρομων και πλακόστρωτων δρόμων, όπου είτε οι περιέργοι είτε οι άποροι θα τους πήγαιναν στο σπίτι. Θα εμφανιστεί μια επιδημία (γενικά πανούκλα), οι Ιάπωνες στρατιώτες έσπευσαν στην πληγείσα περιοχή, έδιναν εντολή σε όλους τους χωρικούς να εκκενωθούν και στη συνέχεια να προχωρήσουν στη φωτιά των χωριών για να αποτρέψουν τους ξένους να ανακαλύψουν τι πραγματικά συνέβη.

Αυτές οι τεχνικές σαμποτάζ ήταν τόσο επιτυχημένες που ο Sir Joseph Needham, ο μεγάλος Βρετανός επιστήμονας που ήταν τοποθετημένος στην Κίνα εκείνη την εποχή, σημείωσε: Στην αρχή, ένιωσα μεγάλη αμφιβολία για την αξιοπιστία της, αλλά πιστεύω τώρα ότι οι πληροφορίες που συλλέχθηκαν από το Κινεζικό Στρατιωτικό Ιατρικό Γραφείο δείχνουν σαφώς ότι οι ιαπωνικές δυνάμεις έχουν διασκορπιστεί και συνεχίζουν να διασκορπίζουν μολυσμένους ψύλλους πανούκλας σε διάφορες περιοχές.

Οι μαζικές δοκιμές BW ξεκίνησαν με μια επίθεση εναντίον ενός αθώου πληθυσμού τον Ιούλιο του 1940. Δύο μήνες νωρίτερα, ο Ishii έστειλε από το Ping Fan ένα φρουρούμενο τρένο. Ο προορισμός του ήταν το Hangchow (Hangzhou), το όμορφο θέρετρο διακοπών που ήταν αγαπημένο από τους πλούσιους της Σαγκάης. Το φορτίο της αμαξοστοιχίας ήταν 70 κιλά τυφοειδούς βακτηριδίου, 50 κιλά μικρόβια χολέρας και 5 κιλά ψύλλους μολυσμένων με πανούκλα. Ο στόχος της βιολογικής επίθεσης ήταν η Ning Bo, μια κοινότητα νότια του Hangchow. Το Ning Bo ήταν ένα σημαντικό λιμάνι της Συνθήκης τον δέκατο ένατο αιώνα, και η γενέτειρα του Chiang Kai Shek.¹¹⁹ Για τους επόμενους πέντε μήνες, η Ning Bo και τα περίχωρά της υπέστησαν μια σειρά βιολογικών επιθέσεων. Οι μέθοδοι εξάπλωσης ασθενειών στο Ning Bo ποικίλλουν. Ο Ishii και οι ερευνητές του επινόησαν μια σειρά συστημάτων παράδοσης που σχεδίαζαν να δοκιμάσουν στους απλούς κατοίκους της περιοχής. Τα παθογόνα απορρίφθηκαν σε δεξαμενές νερού, λίμνες και μεμονωμένα οικιστικά πηγάδια. Οι μολυσμένοι κόκκοι σιταριού και κεχρί διαδίδονται με εναέριο ψεκάσμο στις αρχές Οκτωβρίου.

Αργότερα τον ίδιο μήνα, ο Ishii σκηνοθέτησε προσωπικά τη σκέδαση μολυσμένου σιταριού και βαμβακιού μέσα και γύρω από το Ning Bo. Στις 26 Νοεμβρίου, ειδικά εξοπλισμένα αεροσκάφη της μονάδας 731 πέταξαν πάνω από τον κοντινό νομό Jin Hua, ρίχνοντας βόμβες οι οποίες, κατά την πρόσκρουση, έδωσαν αντικείμενα σαν καπνό που αργότερα μετατράπηκαν σε ανοιχτό κίτρινοχρώμα.

¹¹⁹ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ.129

Τα τελικά αποτελέσματα ήταν ότι, ως συνέπεια της πεντάμηνης εκστρατείας, η χολέρα, ο τύφος και η πανούκλα εξαπλώθηκαν σε όλη τη Νινγκ Μπο και τουλάχιστον πέντε γύρω περιφέρειες. Είναι γνωστό ότι περισσότερα από 1000 άτομα αρρώστησαν με το ένα ή το άλλο από τις ασθένειες που παράγονται από το Ishii και ότι πάνω από 500 άτομα υπέκυψαν.¹²⁰ Το πιο ανησυχητικό είναι ότι οιασθένειες που έδωσε ο Ishii το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1940 είχαν μακροπρόθεσμες επιπτώσεις. Η πανούκλα κατέστρεψε το Ning Bo και τις γειτονικές κοινότητες το 1941, το 1946 και το 1947. Τα θύματα ήταν υψηλά.¹²¹ Η Διοίκηση του Στρατού του Kwantung και οι αξιωματικοί της Μονάδας 731 ήταν ευχαριστημένοι με τα επιτεύγματα της αποστολής. Εντυπωσιάστηκαν τόσο πολύ που ένα ντοκιμαντέρ που απεικονίζει τις καλύτερες στιγμές των επιδρομών παρουσιάστηκε σε ένα ευρύ και ευγνώμονα κοινό επιστημόνων και στρατιωτικού προσωπικού τόσο στη Μαντζουρία όσο και στα Εσωτερικά νησιά. Η ταινία ολοκληρώθηκε με ένα πλάνο μιας κινεζικής εφημερίδας, η οποία μεταφράστηκε στα Ιαπωνικά, έτσι ώστε το κοινό να μπορεί να απολαύσει την έκθεση της εφημερίδας για «μια σοβαρή επιδημία... [που] είχε ξεσπάσει στην περιοχή Nimpo [Ning Bo]». Τα τελικά καρτέ της ταινίας ήταν «Κινέζικες παραγγελίες με λευκές φόρμες που απολύουν την περιοχή της πανούκλας».

Την επόμενη άνοιξη και καλοκαίρι, ο συνταγματάρχης Ota Kiyoshi, ένας από τους πιο πιστούς και αξιόπιστους βοηθούς του Ishii, ανέβασε μια σημαντική προσπάθεια BW ενάντια στην κινεζική αντίσταση στην Κεντρική Κίνα. Αυτή τη φορά ο στόχος ήταν η Τσανγκ, ένας σημαντικός σιδηροδρομικός κόμβος και εμπορικό κέντρο στην επαρχία Χουνάν. Η Οτά αρχικά συνοδεύτηκε στην αποστολή από μια ομάδα σαράντα ή πενήντα ανδρών. Αυτό αυξήθηκε αργότερα σε πάνω από 100 άτομα, συμπεριλαμβανομένων τριάντα βακτηριολόγων. Η Οτά ξεκίνησε τη νέα εκστρατεία στις 11 Απριλίου 1941, διανέμοντας, με αεροπλάνο, μολυσμένο σιτάρι και κεχρί. Οκτώ ημέρες αργότερα, ο πρώτος κάτοικος του Τσανγκ πέθανε από πανούκλα. Ακολούθησαν περισσότεροι θάνατοι καθημερινά.¹²² Αργότερα εκείνο το καλοκαίρι, ο Ota επανέλαβε την επίθεσή του. Αυτή τη φορά οι ψύλλοι που μολύνθηκαν από πανώλη εκφορτώθηκαν πάνω από το Τσανγκ και τη γύρω εξοχή με αεροψεκασμό. Τον Νοέμβριο, η Ota έστειλε ένα αεροπλάνο για τον κύκλο της Τσανγκ. Το μοναχικό

¹²⁰ Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, ό.π., σ. 129

¹²¹ S. Harris, *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ.154

¹²² Y., Yan-Jun, Tam, Y.-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 140

αεροσκάφος έκανε τρία περάσματα πάνω από την πόλη, ρίχνοντας ένα μείγμα από μπάλες σιταριού και ρυζιού, λωρίδες από έγχρωμο χαρτί, βαμβακερές ίνες και άλλα μοσχεύματα υφάσματος. Μια εβδομάδα αργότερα, το πρώτο θύμα, ένα 11χρονο κορίτσι, πέθανε από πανούκλα.

Μέχρι τον Δεκέμβριο, πολλοί κάτοικοι του Τσανγκ είχαν πεθάνει από πανούκλα. Συνολικά, , ως συντηρητική εκτίμηση, μεταξύ 400 και 500 ατόμων στην επαρχία Χουνάν έχασαν τη ζωή τους από τις επιτόπιες δοκιμές της Οτά.¹²³ Δοκιμές πεδίου συνεχίστηκαν καθ' όλη τη διάρκεια του 1942. Εκείνο το χειμώνα, ο νομός Non Gan, επαρχία Jilin, εκτέθηκε σε πειράματα της μονάδας 731. Μια ομάδα σαμποτέρ έφυγε από το Ping Fan τον Δεκέμβριο και κατέβηκε στην ανυποψίαστη περιοχή. Ταξίδεψαν στην κομητεία, ρίχνοντας φιάλες γεμάτες βακτήρια πανώλης σε πηγάδια και δεξαμενές νερού, διανέμοντας μολυσμένους ψύλλους σε ολόκληρους αγρούς σιταριού και ρυζιού και διασκορπίζοντας παθογόνα σε μονοπάτια που οδηγούν σε χωριά της περιοχής. Λίγες εβδομάδες αργότερα, η πανούκλα εξαπλώθηκε σε ολόκληρο το νομό. Περισσότεροι από 300 κάτοικοι πέθαναν από την ασθένεια, ενώ εκατοντάδες άλλοι αρρώστησαν, εμφανίζοντας συμπτώματα πανώλης. Μεταξύ 4000 και 5.000 οικογενειών αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους κατά τη διάρκεια του ψυχρότερου μέρους του έτους, καθώς οι Ιάπωνες έβαλαν φωτιά σε δεκάδες χωριά της περιοχής για να ελέγξουν την επιδημία.

Οι δοκιμές πεδίου βιολογικών επιθέσεων κορυφώθηκαν το 1942. Οι σποραδικές, ημι-καρδικές δοκιμές στην Κίνα, τη Μαντζουρία, τη Μογγολία και τη Σοβιετική Ένωση συνεχίστηκαν μέχρι το τέλος του πολέμου. Ωστόσο, αυτές οι μεταγενέστερες δοκιμές δεν πλησίασαν ποτέ την κλίμακα των προηγούμενων ανιχνευτών. Ο ακριβής αριθμός των δοκιμών που διεξήχθη η Μονάδα 731 είναι αμφίβολη. Οι ερευνητές των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τη μεταπολεμική περίοδο ενημερώθηκαν από τον Ishii και άλλους ηγέτες της BW ότι διενήργησαν μόνο δώδεκα επιτόπιες δοκιμές.¹²⁴ Όταν όλα τα αναφερόμενα περιστατικά που επαληθεύτηκαν από ανεξάρτητες αρχές υπολογίζονται, η ιαπωνική φιγούρα πρέπει να θεωρείται απίστευτα χαμηλή. Δεν υπήρξε ποτέ εύλογη εξήγηση από τους υπεύθυνους της Μονάδας 731 για τη μείωση των πειραμάτων πεδίου, αλλά ορισμένα ελαττώματα στα συστήματα παράδοσης που σημειώθηκαν προηγουμένως μπορεί να έχουν πείσει τους

¹²³Yang, Yan-Jun, Tam, Yue-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 134

¹²⁴S. Harris., *Factories of Death-Japanese Biological Warfare 1932-45 and the American Cover-Up*, σ..156

ηγέτες ότι τα ανθρώπινα πειράματα στα εργαστήρια πρέπει να επιταχυνθούν εις βάρος των δοκιμών στο πεδίο. Επιπλέον, συγκεκριμένες αλλαγές στη δομή εντολών στην εγκατάσταση του Ping Fan στα τέλη του 1942 ενδέχεται να είχαν αρνητικό αντίκτυπο στις μαζικές δοκιμές. Ωστόσο, μέχρι το τέλος του 1942, ο αριθμός των ατυχημάτων στις ανοιχτές δοκιμές έπεσε σίγουρα στο εξανήφιο εύρος. Μετά από δέκα χρόνια απόσπασης μέσα και γύρω από την περιοχή του Χάρμπιν, ο Ishii μεταφέρθηκε στο Nanking την 1η Αυγούστου 1942, όπου ανέλαβε τη θέση του Αρχηγού του πρώτου ιατρικού τμήματος του στρατού.

Η μεταφορά του Ishii, όπως και πολλά άλλα στην καριέρα του, καλύπτεται από μυστήριο και αμφιβολίες ως προς το κίνητρο. Ο φιλόδοξος αξιωματικός σταδιοδρομίας ένα χρόνο νωρίτερα είχε αναβαθμιστεί στον Στρατηγό του Χειρουργού.¹²⁵ Όμως, αργότερα εξήγησε, αν συνέχιζε να κάνει έρευνα, θα βρισκόταν σε αδιέξοδο στην καριέρα του. Για να πετύχει υψηλότερη κατάταξη, έπρεπε να έχει εμπειρία στο πεδίο. Αυτή είναι, φαινομενικά, μια εύλογη δικαιολογία για την αποστολή του Nanking. Ωστόσο, στην επόμενη ανάσα, ο Ishii παρατήρησε ότι, «κατά τη γνώμη του», του δόθηκε η νέα του δουλειά «επειδή οι» ανώτεροι υπάλληλοι «δεν ήθελαν να συνεχίσει την έρευνα BW.»¹⁴⁴ Αυτός ο τελευταίος ισχυρισμός είναι αμφίβολος, από τότε που ξεκίνησε το πεδίο Nanking BW δοκιμάζει σχεδόν ταυτόχρονα με την παραδοχή του για τη νέα εντολή. Επιπλέον, ακόμη και ο Ishii παραδέχτηκε ότι, υπό τον διάδοχό του «η έρευνα συνεχίστηκε, σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον.»

Ο διάδοχος του Ishii ήταν ο μακροχρόνιος αντίπαλός του, ο στρατηγός (αργότερα αρχηγός του στρατηγού) Kitano Masaji. Αν και είχαν πολλά κοινά, οι προσωπικότητές τους ήταν αρκετά διαφορετικές. Διαφέρουν επίσης στη φυσική εμφάνιση. Ωστόσο, ήταν τόσο έξυπνος και τόσο φιλόδοξος όσο ο Ishii. Σχεδόν τίποτα δεν είναι γνωστό για την καταγωγή του Kitano, κάτι που υποδηλώνει ότι μπορεί να προήλθε από την τάξη των αγροτών. Ήταν περίπου στην ίδια ηλικία με τον Ishii, και παρακολούθησε το Αυτοκρατορικό Πανεπιστήμιο του Τόκιο περίπου την ίδια στιγμή που ο Ishii σπούδασε στο Αυτοκρατορικό Πανεπιστήμιο του Κιότο.

Και οι δύο αποφοίτησαν ως ιατροί, ο Ishii το 1920, ενώ ο Kitano έλαβε το πτυχίο του το 1922. Και οι δύο μπήκαν στο στρατό μέσα σε λίγες μέρες από την αποφοίτησή τους από το πανεπιστήμιο.¹⁴⁵ Ο Kitano και ο Ishii ανέβηκαν στην

¹²⁵ Yang, Yan-Jun, Tam, Yue-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ. 135

ιατρική / στρατιωτική σκάλα με σχεδόν τον ίδιο ρυθμό, αν και μερικές φορές το ενδιαφέρον του Ishii για δημοσιότητα τον οδήγησε να επισκιάσει το Kitano, παρά τα συμπαγή ερευνητικά επιτεύγματα του τελευταίου.

Ως μεγαλοπρεπείς στο Ιατρικό Σώμα, ο Kitano και ο Ishii στάλθηκαν στη Manchuria το 1932. Εδώ οι δραστηριότητές τους εμφανίστηκαν επιφανειακά για να τους κατευθύνουν σε διαφορετικούς τομείς ευθύνης. Ο Kitano κατέλαβε μια ασυνήθιστη διπλή θέση στην αποικία των μαριονετών. Ήταν από κοινού καθηγητής του Ιατρικού Κολλεγίου Manchurian (Στρατός) στο Mukden και, ταυτόχρονα, διατήρησε την αποστολή του στο στρατό. Έτσι, με κάποια ειδική αυτοκρατορική απαλλαγή, ο Kitano ήταν και πολιτικός ακαδημαϊκός και γιατρός του στρατού σταδιοδρομίας.¹²⁶ Η θητεία του ήταν τόσο νέα, και, κατά συνέπεια, η εξουσία του ήταν τόσο ισχυρή, που οι ζηλότυποι συνάδελφοι τον καλούσαν ως «αυτοκράτορας». Ο διάδοχος του Ishii ήταν ευφυής και τόσο χαμηλός που μπορούσε να περιγραφεί ως σχεδόν αυτοπεποίθηση. Δεν είχε την ικανότητα του Ishii για αυτοπροώθηση και επίδειξη, αλλά θεωρήθηκε ο καλύτερος ερευνητής. Ο Kitano δημοσίευσε πολλά περισσότερα επιστημονικά άρθρα από τον Ishii. Οι μεταπολεμικές του εκδόσεις, και η μετέπειτα επιτυχία του στην ηθική βιομηχανία ναρκωτικών της Ιαπωνίας, υποστηρίζουν την ιδέα ότι ήταν εξαιρετικός επιστημονικός ερευνητής. Πρέπει να θυμόμαστε, ωστόσο, ότι μεγάλο μέρος της υποτροφίας του βασίστηκε σε πειράματα με ανθρώπους.

Η αίσθηση της ιατρικής ηθικής του καθηγητή Kitano ταιριάζει με αυτήν του Ishii. Ο Kitano κατείχε τη θέση του ως καθηγητής στο Mukden για δέκα χρόνια. Κατά τη διάρκεια αυτής της δεκαετίας, αυτός και οι συνάδελφοί του στο Ιατρικό Κολλέγιο σκότωσαν χιλιάδες Κινέζους, Κορεάτες και άλλους «μικρότερους» λαούς κατά τη διάρκεια πειραμάτων που ανταγωνίστηκαν τους Ishii's για την κτηνοτροφία τους. Η λιτανεία των πειραμάτων και των τεμαχίων των ζωντανών ατόμων, καθώς και εκείνων που θυσιάστηκαν και στη συνέχεια τεμαχίστηκαν, είναι παρόμοιες με τις ιστορίες τρόμου του Ping Fan. Παρά τις ιαπωνικές τελευταίες προσπάθειες το 1945 για να καταστρέψουν τα αποδεικτικά στοιχεία της δουλειάς τους στο Μκντεν, σώθηκαν πολλά δείγματα των θυμάτων τους. Παρουσιάζονται σήμερα στο Ιατρικό Κολλέγιο ως μαρτυρία του έργου του Kitano.¹²⁷

¹²⁶ S. Harris., *ό.π.*, σ.156

¹²⁷ Yang, Yan-Jun, Tam, Yue-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, σ.136

Κατά τους είκοσι δύο μήνες, ότι ήταν «Επικεφαλής» Διοικητής της Μονάδας 731 (Αύγουστος 1942 έως Μάρτιος 1945), ο Kitano απέδειξε ότι ήταν ένας άξιος διάδοχος του Ίσι. Στην πραγματικότητα επέκτεινε τις δοκιμές ανθρώπινου BW στο Ping Fan. Κατά κάποιον τρόπο, παρά το γεγονός ότι ο πόλεμος είχε αλλάξει άσχημα για την Ιαπωνία, κατάφερε να αποκτήσει νέο εξοπλισμό από τα νησιά των Εσωτερικών το 1944.

Τα όργανα που παρείχε στους άντρες του ήταν «πιο τέλεια από τα παλιά και επέτρεψαν το έργο καλλιέργειας βακτήρια που θα διεξαχθούν στο σύστημα μεταφοράς. "¹⁴⁸ Ο Kitano βελτιώθηκε με την τεχνική εναέριου ψεκασμού του Ishii, πραγματοποιώντας ένα εξαιρετικά επιτυχημένο πείραμα πληγής κοντά στη Σαγκάη το 1944. Αυτή η δοκιμή πεδίου γυρίστηκε και η προβολή της πρεμιέρας εντυπωσίασε το κορυφαίο κλιμάκιο του στρατού Kwantung Command.¹¹⁰ Τα επιτεύγματά του κατά τη σύντομη θητεία του στο Ping Fan ήταν σημαντικά.

Όλες οι δοκιμές σε ανθρώπους, καθώς και τα εξειδικευμένα πειράματα εκτός βιολογικών επιθέσεων, καταγράφηκαν προσεκτικά από τον επιστήμονα ή τεχνικό της Μονάδας 731 που είναι υπεύθυνος για ένα συγκεκριμένο έργο. Τα δεδομένα που συγκεντρώθηκαν, τόσο σε χαρτί όσο και σε φιλμ, δείχνουν ότι οι άνδρες του Ishii και του Kitano κατέγραψαν κάθε πιθανή αντίδραση που ανέπτυξαν τα ανθρώπινα άτομα κατά τη διάρκεια του πειράματος, έως ότου το άτομο είτε χάθηκε από τα αποτελέσματα των δοκιμών, είτε δεν ήταν πλέον χρήσιμο το δείγμα και, ως εκ τούτου, θυσιάστηκε.

Τα συσσωρευμένα αρχεία ήταν τεράστιας ποσότητας και θα αποδειχθούν δελεαστικά τόσο στους σοβιετικούς όσο και στους Αμερικανούς επιστήμονες και τις αρχές πληροφοριών κατά την ακμή του Ψυχρού Πολέμου. Ευτυχώς για τους εχθρούς της Ιαπωνίας, ούτε ο Ishii ούτε οι ερευνητές του ανέπτυξαν ποτέ ένα όπλο ικανό για μαζική παραγωγή και ευρεία διάδοση. Ωστόσο, παρήγαγαν ορισμένα πρωτότυπα όπλα που με τον καιρό θα μπορούσαν να είχαν οδηγήσει σε όργανα μαζικής καταστροφής. Εάν ο πόλεμος είχε διαρκέσει μερικά ακόμη χρόνια, είναι πιθανό οι Ishii, ο Kitano και οι συνάδελφοί τους να μπορούσαν να είχαν δημιουργήσει ένα όπλο με ανησυχητικές δυνατότητες.

Συμπεράσματα

- Η μονάδα 731 ήταν το ισοδύναμο του Άουσβιτς, όχι από τον αριθμό των νεκρών, αλλά όσον αφορά τις μεθόδους βασανιστηρίων που χρησιμοποιήθηκαν στους πολιτικούς και στρατιωτικούς κρατούμενους που κρατούνταν αιχμάλωτοι. Όχι μόνο τα βασανιστήρια, αλλά η υποκείμενη φύση του *γιατί* οι Ιάπωνες χρησιμοποίησαν τέτοια βαρβαρότητα εκείνη την εποχή, είναι επίσης συγκλονιστική.

- Ο Σίρο Ισί – ο οποίος δεν κατηγορήθηκε ποτέ για εγκλήματα πολέμου – ήταν ο διοικητής της Μονάδας 731 του Αυτοκρατορικού Ιαπωνικού Στρατού. Αυτό το στενά φυλασσόμενο μυστικό δεν αναγνωρίστηκε ευρέως μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1980, όταν η έκταση των ανθρώπινων πειραμάτων άρχισε να εμφανίζεται.

- Μια κοινή πρακτική ήταν η ζωτομία: τεμαχίζοντας ένα ανθρώπινο σώμα χωρίς τη χρήση της αναισθησίας ενώ το «πείραμα» ήταν ακόμα ζωντανό. Αυτό έγινε για να δούμε τις επιπτώσεις του ιού στα όργανα σε ακατέργαστη μορφή, όπως αναισθησία πιστεύεται ότι εμποδίζει τη διαδικασία. Ωστόσο, τα πειράματα δεν πραγματοποιήθηκαν με μοναδικό σκοπό την επιστήμη. Πολλές από τις πράξεις που διεξήχθησαν ήταν απλά για να δούμε πόσο πόνο το ανθρώπινο σώμα θα μπορούσε να πάρει πριν καταρρεύσει.

- Οι ενέσεις θαλάσσιου νερού, οι θανατηφόρες ακτινογραφίες και οι περιστρεφόμενες φυγοκεντρώσεις σε ανθρώπους τοποθετημένους στο εσωτερικό ήταν όλα παραδείγματα των φρικαλεοτήτων που πραγματοποιήθηκαν. Βασικά, ο μόνος σκοπός που φαινόταν να έχει η Μονάδα 731 ήταν να ανακαλύψει τους πιο μακάβριους και απεχθείς τρόπους να σκοτώσεις έναν άνθρωπο.

- Όλες οι μέθοδοι ήταν φρικτές, δεν έχει σημασία πώς θα δούμε τις λεπτομέρειες.

- Η Ιαπωνία προσάρτησε τη Μαντζουρία το 1932, ο Χίτλερ ήταν στον ορίζοντα αλλά δεν ήταν στην εξουσία ακόμα. Αντιλαμβάνομαι ότι κατά τους πρώτους μήνες, μετά την προσάρτηση, οι δοκιμές βιολογικού και χημικού πολέμου δεν ξεκίνησαν. Η μονάδα 731 ήταν στη χώρα, οπότε πιθανότατα είχαν ξεκινήσει για να ξεκινήσει το συντομότερο δυνατόν. Η Ιαπωνία ξεκίνησε επίσης σε ένα ξεφάντωμα οικοδόμησης, όπου χτίστηκαν πολλά εργοστάσια για την πολεμική προσπάθειά τους, όπως μαχητικά εργοστάσια, εργοστάσια βομβαρδιστικών και φυσικά χημικά εργοστάσια. Εδώ είναι η κύρια διαφορά μεταξύ αυτού που συνέβη στη Μαντζουρία

και αυτού που συνέβη στην Ευρώπη. Οι Γερμανοί διεξήγαγαν πειράματα σε ορισμένα τμήματα των ανθρώπων που έρχονταν στα στρατόπεδα. Μέχρι την "τελική" λύση εγκρίθηκε το μεγαλύτερο μέρος της σφαγής των Εβραίων και έλαβε χώρα απευθείας στο πεδίο της μάχης. Υπάρχουν μερικές φωτογραφίες, όπου μπορούμε ,να δούμε ομάδες ανθρώπων που στέκονται σε μια περιοχή τύπου χαντάκι , κοιτάζοντας τους Γερμανούς ,περικυκλωμένοι από όπλα και μισητά βλέμματα.

- Κανείς δεν ξέρει πόσοι άνθρωποι σφαγιάστηκαν με αυτόν τον τρόπο. Αλλά γράφοντας για το πώς οι Ρώσοι στρατιώτες αισθάνονται για το τι συνέβη απαντώντας σε μια προηγούμενη ερώτηση, ακούγοντας τι δήλωσαν σε διάφορα προγράμματα, τεράστια τμήματα της Ουκρανίας, Βelo-Ρωσία, Λευκή Ρωσία, μαζί με τις Λετονικές χώρες απλά είχαν φύγει σαν να μην υπήρχαν. Ανεντοπίσετε αυτό που παρατήρησα, ότι οι χώρες είχαν πράσινες κουκίδες και από τη Βόλγα στη Βαρσοβία της Πολωνίας, από το Λένινγκραντ στη Μαύρη Θάλασσα αυτό το τμήμα του κόσμου έμοιαζε σαν να είχε ένα σοβαρό κρούσμα πράσινης ιλαράς πριν από τον πόλεμο. Αντί να έχουν χιλιάδες από αυτές τις τελείες, υπάρχουν πολύ λίγες για μεγάλες μερίδες αυτών των τμημάτων. Έτσι θα μπορούσατε ή θα μπορούσατε να υποθέσετε ότι ο πόλεμος γενοκτονίας του Χίτλερ στο λαό της Ρωσίας ήταν βαθιά επιτυχής.

- Καθώς η ιαπωνική αυτοκρατορία μεγάλωσε, αυτό περιλάμβανε ανθρώπους από την Κίνα, την Κορέα, την Ινδονησία, τη Νοτιοανατολική Ασία, τις Φιλιππίνες, τη Νέα Γουινέα και άλλα μέρη σε όλο τον Δυτικό Ειρηνικό. Φαίνεται, ότι άνθρωποι από όλα αυτά τα έθνη στάλθηκαν στη Μαντζουρία, και ενώ οι Γερμανοί ήθελαν μόνο να απαλλαγούν από αυτούς τους ανθρώπους οι Ιάπωνες ζούσαν αυτοψίες σε πολλά από αυτά για να παρατηρήσουν τι συνέβη στο άτομο. Ακόμα και οι στρατιώτες τους που έφτασαν κοντά στο δοκιμαστικό θέαμα θα μπορούσαν να καταλήξουν στην ομάδα των ανθρώπων που δοκιμάζονται.

- Τα θύματα των θαλάμων αερίων έχουν αναφερθεί ως 6,5 εκατομμύρια άνθρωποι, αλλά το σύνολο θα μπορούσε εύκολα να φτάσει πενήντα εκατομμύρια ή υψηλότερο και δεν θα με εξέπληττε αν μετά από ενδελεχή έλεγχο το σύνολο ήταν τόσο υψηλό όσο εκατό εκατομμύρια. Τα 25 εκατομμύρια που πέθαναν στη Μαντζουρία ποτέ δεν φαίνεται να προστίθενται στο συνολικό αριθμό θανάτων του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου. Επίσης, δεν γνωρίζουμε πόσοι πέθαναν, ενώ οι Ιάπωνες προσπάθησαν να πάρουν την Κίνα .

- Το ένα σημείο που συμμερίζονται και οι δύο πλευρές ήταν, ότι η

πλειονηφία ήταν μη μαχητές και δεν αποτελούσε απειλή για κανέναν από τους δύο στρατιωτικούς. Αυτή είναι μια σύντομη επισκόπηση που καλύπτει τον πόλεμο από μια εξωτερική προοπτική. Δεθυμάμαι, να διάβασα καμία πληροφορία σχετικά με τους Ιάπωνες, να χρησιμοποιούν βιαιότητα εναντίον αυτών των πολιτικών κρατουμένων. Αυτό επίσης δεν σημαίνει ότι δεν το έκανε ο Ιάπωνας στρατιωτικός.

Η μονάδα 731 ήταν πιθανότατα ένα από τα χειρότερα μέρη στην ανθρώπινη ιστορία. Όλα αυτά είναι γνώμη, καθώς και οι δύο ήταν πραγματικά απεχθείς, ωστόσο αισθάνομαι, ότι η Μονάδα 731 δείχνει την εξαθλίωση και το χαμηλό επίπεδο των στρατοπέδων θανάτου, καθώς ήταν πολύ πιο βίαιη, κακόβουλη και σαδιστική ενάντια στην ανθρώπινη φύση - ουσιαστικά παρατηρούμε πόσο πόνο θα μπορούσαν να προκαλέσουν στους ανθρώπους πριν από το θάνατό τους.

Τα ναζιστικά στρατόπεδα ήταν χειρότερα από την καθαρή κλίμακα και η Μονάδα 731, όσον αφορά τη διαδικασία, ήταν αναμφισβήτητα χειρότερη για εκείνους που φυλακίστηκαν εκεί.

Στρατόπεδα εξόντωσης Auschwitz:

- 3,2 -3,8 εκατομμύρια νεκροί.
- Με στόχο τη δολοφονία, όσο το δυνατόν περισσότερων από αυτούς που θεωρούνται «ανεπιθύμητοι».
- Οι κρατούμενοι θανατώθηκαν με αέριο ή πυροβολήθηκαν μέσα σε ώρες/ημέρες από την άφιξη.
- Περιστασιακά βασανιστήρια που προκαλούνται από φρουρούς.
- Ο Joseph Mengele διεξήγαγε ανθρώπινο πειραματισμό στο Auchwitz, παρόμοιο με τη Μονάδα 731, αν και περιορισμένης κλίμακας.
- Οργανωμένη ανθρώπινη εξόντωση σε κλίμακα που δεν έχει ξαναδεί πριν ή από τότε. Ένα από τα χειρότερα γεγονότα στην ανθρώπινη ιστορία.
- Πολλοί αξιωματικοί και προσωπικό διώκονται μετά τον πόλεμο.

Μονάδα 731

- 3.000+ θάνατοι εσωτερικά, 100.000+ εξωτερικοί θάνατοι δοκιμής πεδίου.
- Με στόχο τον «ανθρώπινο πειραματισμό».
- Πειράματα ζωοτομίας, ως επί το πλείστον, εστιάζοντας στην αφαίρεση οργάνων.

- (Προτάθηκε οι Ιάπωνες επιστήμονες που ασκούνται vivisection έξω από τη μονάδα 731 σε άλλα μέρη της Κίνας κατά τη διάρκεια του πολέμου).

- Ακρωτηριασμός άκρων.
- Αναγκαστική μόλυνση από αφροδίσια νόσο.
- Βιασμός και ξυλοδαρμοί από φρουρούς.
- Δοκιμές με πολλαπλές ασθένειες για να βοηθήσει στη διαμόρφωση του

ιαπωνικού προγράμματος βιολογικών όπλων. Η Ιαπωνία σκότωσε χιλιάδες Κινέζους πολίτες με πανούκλα και άλλες ασθένειες.

- Δοκιμές με χολέρα, άνθρακα, αλλαντίαση, ευλογιά, Τύφο και Τουλαραιμία.

- Δοκιμές με βουβωνική πανώλη, και μολυσμένους ψύλλους.
- Προκαλώντας κρυοπαγήματα σε φυλακισμένους και ακρωτηριάζοντας

παγωμένα άκρα.

- Αρκετά από τα παραπάνω έγιναν σε συνδυασμό, όπως ζωντανοί άνθρωποι που έχουν μολυνθεί πρόσφατα με ασθένειες.

- Αναγκαστική εγκυμοσύνη σε τρόφιμους.
- Δοκιμή όπλων όπως χημικές βόμβες, χειροβομβίδες και φλογοβόλα.
- Δοκιμές με θαλάμους υψηλής πίεσης, φυγοκεντρικές, πομπούς ακτίνων X,

αεριούρια ή λιμοκτονούν, όλα για να καθοριστεί σε ποιο σημείο πέθανε ο κρατούμενος.

- Σχεδόν όλοι οι «επιστήμονες» της Μονάδας 731 έλαβαν χάρη από τις ΗΠΑ σε ανταλλάγμα για τα ερευνητικά τους δεδομένα.

Οπότε ναι... Θα έλεγα ότι τα στρατόπεδα εξόντωσης ήταν πολύ χειρότερα σε κλίμακα (3 εκατομμύρια + θάνατοι είναι αδιανόητη), ωστόσο η Μονάδα 731 ήταν αναμφισβήτητα πιο κακόβουλο σε ώριμη. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία στόχευαν στην καταστροφή των ανθρώπων. Έτσι έβαλαν όλους τους Εβραίους στα εδάφη τους στα στρατόπεδα και τους σκότωσαν σιγά-σιγά στους θαλάμους αερίων, αφήνοντάς τους να κάνουν τη δουλειά που χρειάζονταν. Έτσι, έβγαλαν κάτι σαν λίπος από τα σώματα και έκαναν τις απαραίτητες προμήθειες.

Στην Ιαπωνία, οι δραστηριότητες της μονάδας 731 ήταν κυριολεκτικά επιστημονικά πειράματα. Εγχύουν διάφορες ουσίες στο ανθρώπινο σώμα, τεμαχίζουν τους ανθρώπους ζωντανούς ή τους βάζουν στον κρύο καιρό. Όλα αυτά παρακολουθήθηκαν στενά και καταγράφηκαν, κυρίως με στόχο να γνωρίζουν πόσο

καιρό χρειάστηκε για να φτάσετε στο θάνατο ή πόσες προσπάθειες απαιτούνται .. Δεν είδαν τα θύματα σαν ανθρώπους. Τα θύματα θεωρούνταν "αντικείμενα". Και τα θύματα ήταν τεράστια.

Η διαφορά μεταξύ των δύο ήταν ότι οι Γερμανοί μισούσαν τους Εβραίους. Αλλά οι Ιάπωνες δεν το έκαναν. Δεν είχαν αισθήματα για "τα αντικείμενα". Κλείνοντας, θα μπορούσαμε, να πούμε ότι καμία σύγκριση δεν μπαίνει πιο πάνω από τα αποτελέσματα όλων αυτών των εγχειρημάτων. Δεν αλλάζει απολύτως τίποτα και σίγουρα αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούν να γυρίσουν πίσω. Η απόλυτη δικαιοσύνη δε θα αποδοθεί ποτέ και αν αποδοθεί, δεν θα είναι αντιπροσωπευτική και καταλυτική.

Επίλογος

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος οδήγησε στο θάνατο σχεδόν το 3% του πληθυσμού της Γης και στην Ευρώπη ειδικότερα τα θύματα έφθασαν περίπου τα 39 εκατομμύρια (τα μισά ήσαν άμαχος πληθυσμός). Χωρίς αμφιβολία, θα επιβεβαιώνε ο καθένας από εμάς, ότι ο συγκεκριμένος πόλεμος ήταν ο καταστροφικότερος όλων με αναρίθμητες απώλειες σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ύπαρξης. Κανείς δε βγήκε στην ουσία πραγματικά κερδισμένος και σίγουρα χρειάστηκαν αρκετά χρόνια για να μαζευτούν όλα τα κομμάτια, ώστε να δομηθεί μια νέα ζωή. Ο δρόμος ήταν δύσκολος, ανηφορικός με πολλά εμπόδια στο διάβα. Θα σταθώ, όμως, στις ανθρώπινες απώλειες που σίγουρα είναι το πιο μελανό κομμάτι της Ιστορίας και, ειδικότερα, ο τρόπος και οι συνθήκες με τις οποίες χάθηκαν. Όλοι γνωρίζουμε τις φρικαλέοτες και τα απάνθρωπα μαρτύρια των ‘μεγάλων’ απέναντι σε αθώες ψυχές, αλλά κανείς δεν μπορεί να διανοηθεί, ότι ο ανθρώπινος νους θα έφτανε, με μεγάλη αφοσίωση, χαρά και ικανοποίηση, να εκτελεί μεθόδους και τεχνικές που καταπατούν κάθε νόμο ύπαρξης.

Εξαιτίας όλων αυτών των δραματικών εξελίξεων έχουν παρατηρηθεί αυξημένα ποσοστά σωματικών και ψυχικών ασθενειών, τα οποία εκδήλωσαν αργότερα στη ζωή τους, έως και αρκετές δεκαετίες μετά τη λήξη του πολέμου, όσοι Ευρωπαίοι έζησαν τα δεινά του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και επιβίωσαν, όπως καταδεικνύει μία νέα έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το Πανεπιστήμιο του Μονάχου και την αμερικανική εταιρεία Rand Corporation και δημοσιεύεται στο περιοδικό «Review of Economics and Statistics».

Συνειδητοποιεί κανείς, ότι τα κατάλοιπα είναι πολλά που δεν αφήνουν σε καμία περίπτωση να υπάρξει ή να συνεχιστεί η ομαλότητα στις ζωές αυτών των ανθρώπων. Το χειρότερο είναι, ότι ποτέ δε θα αποδοθεί η απαραίτητη δικαιοσύνη.

Η Ιστορία είναι ένα μέσο μαρτυρίας που τις περισσότερες φορές μας αποκαλύπτει την αλήθεια. Γιατί τις περισσότερες φορές και όχι πάντα; Διότι η Ιστορία αλλοιώνεται και τροποποιείται με το πέρασμα των χρόνων κατά τη διάρκεια αναπαραγωγής της ή και ακόμα, λόγω γεωπολιτικών, θρησκευτικών, κοινωνικών και οικονομικών συμφερόντων. Είναι γνωστό άλλωστε.

Βιβλιογραφία

Astor, Gerald , *The Last Nazi: The Life and Times of Joseph Mengele*, Νέα Υόρκη 1985

Barenblatt, Daniel , *A Plague Upon Humanity: The Secret Genocide of Axis Japan's Germ Warfare Operation*, London 2006

Barnaby, Wendy. *The Plague Makers: The Secret World of Biological Warfare*, Frog Ltd, 1999

Cookson, J. and Nottingham, J., *A Survey of Chemical and Biological Warfare*, London 1969

Daws, Gavan, *Prisoners of the Japanese: POWs of the Second World War in the Pacific*, London 2007

Felton, Mark, *The Devil's Doctors- Japanese Human Experiments on Allied Prisoners of War*, London 2012

Fischbäck, Petra, *Der Todesengel und seine Kollegen: Josef Menges Zusammenarbeit mit dem Kaiser-Wilhelm-Institut in Berlin-Bachelorarbeit*, Hamburg 2012

Gold, Hal, *Unit 731 Testimony*, North Clarendon 1996

Gilbert, Martin, *The Second World War: A complete history*, London 2004

Grunden, Walter E., *Secret Weapons & World War II: Japan in the Shadow of Big Science*, University Press of Kansas, 2005

Harris, Robert and Paxman, Jeremy. *A Higher Form of Killing: The Secret History of Chemical and Biological Warfare*, Random House, 2002

Hart, Kitty, *Return to Auschwitz*, New York 1982

Hausner, Gideon, *Justice in Jerusalem*, New York 1966

Heinz, Heinz A., *Germany's Hitler*, 2η έκδοση, Λονδίνο 1938

Jackson, John, Nadine ,M. ,Weidman, *Race, Racism, and Science: Social Impact and Interaction*, Santa Barbara 2004

Keller, Sven, *Günzburg und der Fall Josef Mengele-Die Heimatstadt und die*

Jagd nach dem NS- Verbrecher, München 2003

Lagnado, L.M. – Dekel ,S. K., *Children of the Flames: Dr. Josef Mengele and the Untold Story of the Twins of Auschwitz*, London 1992

Levy, Alan , *Nazi Hunter: The Wiesenthal File*, London 2006

Lifton, Robert, *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide* Paperback, Νέα Υόρκη 2017

Müller-Hill, Benno, *Murderous Science: Elimination by Scientific Selection of Jews, Gypsies, and Others, Germany 1933–1945* , Oxford 1988

Nyiszli Dr. Miklos, *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, New York 1960

Perl ,Gisella, *I Was a Doctor in Auschwitz*, Νέα Υόρκη 1948

Piccipallo, Philip R., *The Japanese on Trial: Allied War Crimes Operations in the East 1945–1951*, Austin, Texas 1979

Posner, Gerald – Ware, John , *Mengele: The Complete Story*, Νέα Υόρκη 2000

Robinson, Julian, Perry (Sipri), *The Problem of Chemical and Biological Warfare: The Rise of CB Weapons* (Stockholm: Almqvist & Wiksell, 1971)

Spitz ,Vivien, *Doctors from Hell- The Horrific Account of Nazi Experiment on Humans*, Denver 2005

Weindling, Paul, *Victims and Survivors of Nazi Human Experiments- Science and Suffering in the Holocaust*, London 2015

Williams, Peter and Wallace, David, *Unit 731: The Japanese Army's Secret of Secrets*, London 1989

Williams, Peter, *Unit 731: Japan's Secret Biological Warfare in World War II*, Free Press, 1989

Yang, Yan-Jun, Tam, Yue-Him, *Unit 731: Laboratory of the devil, Auschwitz of the East- Japanese Biological Warfare in China 1933-45*, England 2018

Περίληψη

Με την παρούσα διπλωματική εργασία έκλεισε ένας κύκλος σπουδών που, προσωπικά, με οδήγησε σε νέες μεθόδους σκέψης, αναζήτησης και μελέτης. Θα τολμήσω, να εκφράσω, ότι με το παρόν έργο, κατάφερα, να πραγματοποιήσω ένα όνειρο, να ‘μιλήσω’ για τις αθώες ψυχές, για τις απάνθρωπες θηριωδίες του ανθρώπινου είδους κατά το Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο. Με το κείμενο αυτό προσπάθησα, να προσεγγίσω επιστημονικά το κυνηγητό και το βασανισμό αυτών των ομάδων, αλλά και την εκτέλεση ιατρικών μεθόδων, που μόνο ένας διαταραγμένος ανθρώπινος νους, θα μπορούσε, να επινοήσει. Τέλος, θα ήθελα, να τονίσω, ότι είναι η τιμή η βοήθεια που μου χάρισε ο καθηγητής μου, κ. Θανάσης Χρήστου. Με την στήριξή του κατάφερα, να ολοκληρώσω αυτό το κεφάλαιο της ζωής μου. Ένα μεγάλο ευχαριστώ.